

ΑΡΙΘ. 6

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1950

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ι.Ι.Ε.

Μαρόν

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΕΤΟΣ 1 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ
15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1950 ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ 5.000

«Καλύτερα τὰ σκύρα»

Ένα σύντομο τηλεγράφημα δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες. Σύντομο, αλλά τόσο χαρακτηριστικό. Οι εργάτες, λέει, σε μία συνοικία του νότιου Λονδίνου, ύστερα από πολύμηνο αγώνα, επέτυχαν να καθιερωθεί η εβδομάδα των πέντε εργασίμων ημερών. Τραχυτάτη η δουλειά τους; σπασίμο σκύρων που προορίζονται για την οδοποιία. Οι εργοδότες τους αναγνώρισαν, μετά πολλά, το δίκαιο και ικανοποίησαν το αίτημά τους.

Δεν πέρασε όμως ένας μήνας και οι ίδιοι εργάτες, που άγωνίστηκαν για τον περιορισμό της δουλειάς τους, προσήλθαν στους εργοδότες και τους παρακάλεσαν να τους απαλλάξουν από την ελαφρυνσι του βάρους. Προτίμωσαν τὰ σκύρα από τις ασχολίες του σπιτιού. Γιατί σ' αυτές τους εμπλέξαν. Όταν οι γυναίκες τους είδαν πώς ελαττώθηκαν οι επαγγελματικές τους υποχρεώσεις, τους υποχρέωσαν να ενδιαφερθούν για το νοικοκυριο τις ώρες που αυτές, έξω από το σπίτι ασχολούνταν με το επάγγελμά τους. Και οι εργάτες που επιφορτίστηκαν με το πλούσιο των πιατών, με το σκούπισμα, με την περιποίηση των μωρών, προσήλθαν στους εργοδότες τους και είπαν:

— Καλύτερα τὰ σκύρα.

Έτσι, ξαναγύρισαν στο καθεστώς της εξαήμερης εργασίας. Σπουδαίο μάθημα. Συνηθίσουμε να παίρνουμε στα ελαφρά τις δουλειές του σπιτιού. Άλλοτε εірωνευόμαστε και άλλοτε υποτιμούμε τη γυναίκα, που δεν συμβάλλει στα οικογενειακά βάρη, παρά μόνο με την απασχόλησή της στο νοικοκυριο. Τα «οικιακά» δεν θεωρήθηκαν ποτέ επάγγελμα. Και όμως έχουν κι' αυτά τις ευθύνες τους, θέλουν κι' αυτά την επιτηδειότητα, την τεχνική, την πείρα, την προπαίδεια. Δε γίνεται νοικοκυριά από τη μία μέρα στην άλλη. Και πόσος όγκος δουλειάς. Πόσο πολυσχιδής απασχόλησις. Σε κάθε επάγγελμα είσαι επιφορτισμένος με μία ώριση εργασία. Στο νοικοκυριο είσαι με όλες, με τις πιο ανόμιες, με τις πιο άπιθανες. Καμαριέρα και πλύστρα και μαγειρίσσα και σιδερώτρα και παραμάνα και νταντα και οικονομός και νοσοκόμος. Και κοντά σ' άλλα, ο σύζυγος σε θέλει και γυναίκα περιποιημένη, όταν επιστρέφει στο σπίτι του. Το νοικοκυριο γίνεται ακόμα βαρύτερο, όταν είναι σφιχτά τα οικονομικά του συζύγου. Τότε η νοικοκυριά προσπαθεί να γίνει θαυματουργός και να εύλογησι τους πέντε άρτους. Κομπίνα στην κομπίνα, οικονομία στην οικονομία, για να μη λείψη τίποτα από τον άντρα και από τα παιδιά. Η θυσία των προσωπικών της αναγκών είναι συχνά ένα από τα μέσα που χρησιμοποιεί για την ισοσκέλισι του χωλού προϋπολογισμού της.

Και πάλι η προσφορά της θεωρείται ανεπαρκής.

— Τι κάνουν εσύ;

Της τὸ λέμε σ' αστεία, της τὸ λέμε στα σοβαρά. Όπως όμως κι' αν τὸ λέμε, την πληγώνουμε και την αδικούμε.

Δεν κάνουμε συγκρίσεις. Δεν υποτιμούμε τὸ επάγγελμα. Δεν παραγνωρίζουμε τις ευθύνες, τη σκληρότητα, την ψυχική και σωματική ταλαιπωρία, στις οποίες υποβάλλεται ὁ επαγγελματικὰ εργαζόμενος. Λέμε όμως πὼς δεν είναι μικρότερος ὁ μόνθος τὸ σπιτιού. Δεν ἔχετε βέβαια ἐκεῖ την εὐθύνη ἀπέναντι ἑνὸς ξένου εργοδότη. Νοιώθετε όμως την εὐθύνη ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας τοῦ ἴδιου, ἀπέναντι τῶν παιδιῶν, ἀπέναντι τοῦ ἀντρα.

Κι' αν ἀμφισβητήτε την ἀξία της προσφοράς της γυναίκας στις δουλειές τοῦ σπιτιού, τι θα πῆτε για τη γυναίκα, που κατὰ τὰ τελευταία αὐτὰ χρόνια και επαγγελματικὰ εργάζεται και με τις ἑγνοιες τοῦ σπιτιού είναι επιφορτισμένη; Διπλὴ δουλειά. Δουλειά μέσα, δουλειά ἔξω. Ἡ ἀδικία της ἐποχῆς. Ἀνισοι οἱ ὁροι τοῦ συνεταιρισμοῦ που ἀποτελεῖ την οἰκογένεια. Ἡ μὲν γυναίκα ἀκολούθησε τὸν ἀντρα στο δρόμο τοῦ επαγγέλματος και τὸν βοηθεῖ στα οικονομικά βάρη. Ὁ ἀντρας ὁμως μένει σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τις φροντίδες τοῦ νοικοκυριοῦ. Τις θεωρεῖ ἀντιθετες πρὸς τὸν ἀνδρισμό του. Ἀλλὰ τότε, τὸ ἴδιο θα μπορούσε νὰ πῇ και ἡ γυναίκα και νὰ θεωρήσει ἀντίθετα πρὸς τὸ γυναικισμό της την επαγγελματικὴ απασχόλησι. Θάχουν ὁμως ἀδικο και οἱ δύο. Ἡ στρόφι της γυναίκας στο επάγγελμα είναι ἀπαραίτητη, ὅπως ἐπίσης ἀπαραίτητο είναι νὰ πάρη μέρος στις δουλειές τοῦ σπιτιού και ὁ ἀντρας της επαγγελματικὰ εργαζομένης γυναίκας. Ὅσο ὁ ἕνας μένει στο επάγγελμα και ἡ ἄλλη στο σπίτι, υπάρχει κάποια ἰσοροπία στην κατανομή τῶν βαρῶν. Τώρα που ἡ γυναίκα βγαίνει στο επάγγελμα, ἡ ἰσοροπία ἀνατρέπεται εἰς βάρος της γυναίκας.

Θὰ κακοφανῇ, βέβαια, στὸν ἀντρα ἡ σκούπα και τὸ βερμύδι. Θα κακοφανῇ, βέβαια, στὸν ἀντρα τὸ πλῆθος τῶν ὑπολογισμῶν οἱ Ἀγγλοι σκυρόβραυστες: «Καλύτερα τὰ σκύρα...». Ἀλλὰ και πὼς ἀλλιῶς είναι δυνατόν νὰ γίνη; Θὰ συνηθίσῃ κι' αὐτός, ὅπως συνηθίζει, με τόσο μάλιστα γοργό ρυθμό, ἡ γυναίκα σὲ δουλειές που θεωρήθηκαν ὡς τώρα «ἀντρίκιες».

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΙ ΜΟΔΑΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ "ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ"

Βραδυὴ τουαλέττα ἀπὸ λευκὴ πουαντιγιέ ὀργαντίνα, κοντήτερη ἐμπρὸς και μακρὰ πίσω, με κορσὰς ἐφαρμοστές, χωρίς μπρετέλες και φούστα που σχηματίζει πλούσια γκοντέ. Ἐνα μεγάλο πούφ ἀπὸ ὁμοία ὀργαντίνα ἀνάμικτη με ὀργαντίνα σιελ με ἄσπρα πουὰν είναι τοποθετημένο πίσω στή μέση. Ἐνα κολιέ, με δύο σειρές ἄσπρες πέρλες κουμπώνει στο πλὰι ἀφίνοντας ἐλευθέρως τις μύτες νὰ πέφτουν με χάρι ἐμπρὸς και στὸν ὦμο, ἀξεσουάρ τοῦ οἴκου Βαλντισιῶτη. Τὸ μοντέλο αὐτὸ ἐπεδείχθη την περασμένη ἐβδομάδα στις αἰθούσες τοῦ Οἴκου Εὐαγγελίδη. Σχετικὴ περιγραφή δημοσιεύομε στις σελίδες 8—9.

Ο ύποσιτισμός ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Πολλές φορές σκέπτομαι πώς ενώ διδάσκουμε στα κορίτσια μας ένα σωρό πράγματα — νοικοκυριό και μουσική, γραμματική και αλγεβρα, μαντήρια και ξένες γλώσσες — ξεχνάμε απ' το πρόγραμμα αυτό της «εδιδάκτεας ύλης», τη διαπαιδαγύγηση, τη μόρφωση της καρδιάς.

Και η καρδιά τραβάει το δρόμο της ακαλλιέργητης, τρικλιζόντας, ανοικτή στις καλές και κακές συμβουλές, θαλασσοπορώντας σαν ένα καράβι που η πρώτη θύελλα θα τσακίσει πάνω σε κανένα βράχο.

Σκληρή είναι η εποχή μας, σκληρούς μας έκανε όλους ο πόλεμος, οι στερήσεις, οι αγωνίες που περάσαμε. Όσο ποτέ πρέπει να φροντίζουμε την καρδιά μας. 'Ας μάθουμε — ή ας ξαναμάθουμε — να την κρατούμε ανοικτή, γεμάτη κατανόηση και ζεστασιά και καλωσύνη για όσους είναι ολόγυρά μας.

'Ας είμαστε πάντα έτοιμες να δώσουμε περισσότερο παρά να πάρουμε. 'Επιεικείς και όχι αυστηρές.

Η καρδιά έχει ανάγκη από αέρα: 'Υπάρχουν γυναίκες, κοπέλλες, κυρίες, που, κλεισμένες μέσα σε έναν περιορισμένο κύκλο, δεν βλέπουν, δεν γνωρίζουν, παρά ανθρώπους που ανήκουν σ' αυτόν τον περιορισμένο κύκλο, που έχουν τις ίδιες ιδέες, τις ίδιες απόψεις, που κάνουν την ίδια ζωή και επιδιώκουν τις ίδιες διασκεδάσεις μ' εκείνες. Δεν θέλουν να κυττάζουν παραξένω απ' τον εκύκλο τους. Σε τέτοια περίπτωση, η καρδιά κινδυνεύει να πάθει από ασφυξία. Και οι κοπέλλες αυτές χάνουν τσως εξαιρετικούς φίλους, αυτούς που δεν γνωρίζουν, έπειτα δεν ζουν σε όμοιες συνθήκες, δεν ανήκουν στον ίδιο «κύκλο». Και το χειρότερο: 'Εκείνος που θα μπορούσε να γίνει ο άνθρωπος της ζωής τους, υπάρχει κίνδυνος να μην τολμήσει να πλησιάσει ποτέ το μικρό, το προσωπικό τους «στρατόπεδο συγκεντρώσεως» και ν' απομακρυνθεί, γιατί, αυτές οι κλειστές καρδιές δεν μπορούν να ξεπεράσουν το φραγμό που οι ίδιες έχουν στήσει.

Ο κόσμος έχει γεμίσει σήμερα από γυναίκες που τρέφουν την καρδιά τους μονάχα με «πράγματα» — με φορέματα και άρματα, με βραχιόλια και περιδέραια, με δολοφένες κουρτίνες και ωραία επιπλά... Το πρόσωπο μιας τέτοιας γυναίκας αντανακλάει την αποξηραμένη τους καρδιά. 'Αν η καρδιά σας επιβυή μονάχα αυτά τα πράγματα που προμηθεύει το χρήμα, αυτό είναι ένδειξη πως η φταχτή αυτή καρδιά υποφέρει από υποσιτισμό, πως κινδυνεύει να πεθάνει... Και τα ίχνη αυτής της καταστροφής θα τα δώτε γρήγορα στο μέτωπό σας, στα μάτια σας, στο στόμα σας, στις ρυτίδες της πίκρας που θα χαραχθούν στο πρόσωπό σας, ακόμα κι' αν είστε μονάχα είσοι έτών.

Μα υπάρχουν και άλλες κοπέλλες κι' άλλες γυναίκες που, αντίθετα, σκορπίζουν ασυλλογιστά την καρδιά τους. Το ένα «φλέρτ» διαδέχεται το άλλο. 'Η μία άποψή τους την άλλη. Δάκρυα σήμερα, γέλιο αύριο. 'Από ένα μικρό ράγισμα στην καρδιά κάθε λίγο. Και όμως βάπτετε να διδάσκουμε στα κορίτσια μας τον τρόπο για ν' αποφεύγουν αυτά τα «ραγίσματα», γιατί, αν οι μεγάλοι πόνοι εξευγενίζουν, οι μικρές λύπες είναι ολέθριες κι' αυτές οι αισθηματικές απογοητεύσεις, αυτοί οι καθημερινοί «πόνοι της καρδιάς» εξευτελίζουν...

Κάθε γυναίκα βάπτετε να ξέρη, πως η καρδιά είναι κάτι που δεν πρέπει να σκορπίζεται. Είναι κάτι που πρέπει να δίνεται αλλά να μην δανείζεται. 'Αλλιώς κινδυνεύουμε να την χάσουμε. Σαν τα μαντήλια μας.

Και, σαν τα μαντήλια που λιώνουν στην πλύση, το ίδιο φθείρεται και η καρδιά που σκορπίζεται εδώ κι' εκεί. 'Εκείνες που σπέρνουν έτσι την καρδιά τους, καταντούν το ίδιο ενοχλητικές, σαν τις γυναίκες που χάνουν διαρκώς κάτι.

Κι' έπειτα; Όπως η καρδιά κινδυνεύει να πεθάνει από υποσιτισμό, άλλο τόσο μπορεί να πάθει από υπεριστισμό. Και οι δυο είναι το ίδιο κακές, πολύ κακές ασθένειες — αθεράπευτες, αν δεν τις προλάβει κανείς.

Η καρδιά θέλει προσοχή, τόνωση, καθαρό αέρα, για να μένει πάντα ευκίνητη και ζωηρή, σαν ένα μικρό σκαλάκι, που να είναι έτοιμο να πηδήσει. Μόνο έτσι, με μια γερή, ευκίνητη κι' ολοκάθαρη καρδιά, μπορεί μια γυναίκα να βρή το δρόμο της ευτυχίας.

Μ.

Το «Ρώυτερ» της Γειτονιάς

ΑΓΓΕΛΙΑ

Πά, πά, ρεζιλίκια! 'Ε, αυτό πιά είναι, γά νάναι!...

Πήρα χέες την εφημερίδα κι' έρριξα μία ματιά στα συνοικέσια. Και τι να δω; 'Η κυρά Σταματίνα είχε βάλει άγγελια για την κόρη της:

«Δεσποινίς (έμένα μου λές;) εύπαρουσίαστος (καλέ τι εύπαρουσίαστος, που είναι σά σκιάχτρο, τρομάρα της), ηλικίας 27 έτών (πό, πώ, Χριστούλη μου, πέμα! Καλέ αυτή είναι συνομήλική με τη μεγάλη αδερφή! υγιεινότητα και πολύ ήθικη...» ('Ε, αυτό πιά είναι υπεράνω ποταμών!)).

Καλέ, τι υγιεινότητα; Αυτή έχει ένα σωρό κουσούρια. Κάθε χειμώνα τα πόδια της πρήζονται και δεν μπορεί να φορέσει παπούτσια. Και τα δάκτυλα των χεριών της γίνονται σαν λουκάνικα της φραγκαφούρτης.

Τα μαλλιά της έχουν μαδήσει και το συνάχι τώχει χρονική. 'Αμ, τα άλλα, που γράφουν, ότι είναι, λείει, «πολύ ήθικη»;

Καλέ πιά είναι ήθικη; 'Η Πόπη της κυρά—Σταματίνας, που τούς είχε τούς έρωμένους πέντε—πέντε: 'Εγώ ξέρω πόσοι έχουν περάσει απ' αυτό το σπίτι.

Τι πολίτες, τι στρατιώτες, τι κοντοί, τι ψηλοί, τι παχιεοί, τι αδύνατοι! Λαός, παιδί μου, λαός! Θά πής, ότι

αυτά τάνανε, όταν ήτανε ακόμα νέα. 'Ε, και τι σημασία έχει;

Τώρα δεν τα κάνει, γιατί δεν γυρίζει κανείς να την κυττάξη.

Τώρα, βλέπεις, δεν περνάει πιά η μογογία της και κυττάει να τυλίξη ένα κορόιδο. Στην άγγελια γράφει, ότι έχει και πρோκα 150... ρουφές. Σ' αυτό μπορεί να λήη την αλήθεια, γιατί από ένα είκοσάρι να της έδινε ο κα'—νας απ' ό'σους είχε, θα μπορούσε να—χρητάρα τις λίρες του 'Αγ' Χ'ν. 'Αλλ' όποιος την πάρη θα καλοπεράση. Κυττάς τι γράφει στην άγγελια, ότι τάχα είναι «καλός χαρακτήρας»; Θεός να με φυλάξη! Δεν υπάρχει πιά γρουσουζιά και πιά στριμμένη γυνείκα από δαυτή.

Θά πής, τι με μέλλει έμένα για την κόρη πής κυρά—Σταματίνας; Δεν με μέλλει τίποτε, αλλά να μη κάθωνται να γράφουν τέτοιες ψευτιές, γιατί μπορεί να ξεγελαστή κανας φουκαράς. 'Α, όλα κι' όλα! 'Εγώ από αύριο θα δω στην εξέδοράς και θα κυττάξω, μην έρθη κάποιος χριστιανός και πείση σαν ποντικός στη φάκα. Μόλις ιδώ κανέναν, θα τον φωνάξω με τρόπο και θα του τα πώ όλα, με το νί και το σίγμα.

Όχι ότι είμαι καμιά κουτομυό—λα, Θεός φυλάξοι! 'Αλλά δεν κρατάει η συνείδησί μου. Τι ψυχή θα παραδώσω, αν έρω τόσα πράγματα και δεν φροντίσω να τα πώ;

Η ΚΥΡΙΑ — ΕΥΛΑΛΙΑ

Ένα αληθινό ΘΑΥΜΑ

Οι επίγειοι θεοί που διορθώνουν τις φυσικές ατέλειες

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΥ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ κ. ΕΡΡ, ΓΙΑΝΝΗΛΟΥ

Τό ότι «ο Θεός τα πάντα εν σοφία έποίησε» δεν σκάνει αμφισβήτησι. Είναι όμως γεγονός ότι ο Πανάγαθος στη βία του να τελειώσει το έργο του μέσα σε μία εβδομάδα, άφησε την τελευταία ημέρα για να δημιουργήσει τον 'Ανθρωπο και έπόμε—νο ήταν το δημιούργημά του αυτό να παρουσιάξη πολλές ατέλειες. Αυτό μπορούμε να το διαπιστώσουμε κάθε στιγμή κυττάζοντας απλώς τους συνανθρώπους μας... 'Ισως για τους άνδρες οι ατέλειες αυτές να μη παίζουν και σπουδαίο ρόλο, για τις γυναίκες όμως έχουν ζωτική σημασία. Μια γυναίκα με φυσικά ελαττώματα αισθάνεται τον έαυτό της μειωμένο σε σημείο που να μην ελπίξη πιά τίποτε απ' τη ζωή. Να όμως που η εξέλιξη της ιατρικής επιστήμης και ιδιαίτερα στον κλάδο της αισθητικής χειρουργικής, έκανε ώστε τα φυσικά ελαττώματα να εξαφανίζονται με μια μόνο μικρή επέμβαση. 'Η αισθητική χειρουργική έ—χει κάνει τα τελευταία χρόνια τέτοια θαύματα, ώστε να μπορεί κανείς αδίστακτα να πη ότι ο αισθητικός χειρουργός... υπερίσ—θη κατά έναν τρόπο στο έργο του δημιουργού και έγινε και ο ίδιος ένας μικρός θεός, που αποκλειστικό έργο του έχει το να διορθώνει τις ατέλειες της φύσεως.

Ένας τέτοιος «επλάστης» είναι και ο αισθητικός χειρουργός κ. 'Ερρίκος Γιαννής, ο οποίος την περασμένη εβδομάδα μπρός σε μία έκλεκτή συγκέντρωση επιστημόνων, καθηγητών Πανεπιστημίου και διευθυντών Νοσοκομείων, έκανε επίδειξη ενός από τα τελευταία θαύματά του.

Ούτε λίγο ούτε πολύ, αυτή την τελευταία φορά, επρόσθεσε ένα ολόκληρο στήθος σε μια κοπέλλα που είχε την άτυχία να το στερηθή σε ηλικία ενός έτους εξ αί—τίας μολύνσεως, που κατέστρεψε τελείως τις κυτταρικές καταβολές των 3/4 περίπου του χώρου όπου θα ανεπτύσσεται το άρισ—τερό στήθος. Και δεν πρόκειται περί προσω—δικής που έκαμε ο μάγος αυτός της χειρουργικής. Κανένα ξένο υλικό δεν επρόσθε—σε. 'Απλώς σταματήσε τη μαγική του τέχνη έκαμε ώστε στον χώρο του στήθους να αναπτυχθούν οι δυνάμεις που είχαν αδρανή—σει συνεπεία της παλιάς παθήσεως και με έναν κατάλληλο και δεξιόχειρικό χειρισμό, έκαμε ώστε ν' αναπτυχθή σαν λουλούδι στον άδειο χώρο ένα φυσιολογικό και γε—μάστο ζωή στήθος. Και πώς έγινε αυτό το θαύμα; Θα ρωτήσετε. 'Απλώς σταματήσε ο αισθητικός χειρουργός έκαμε δυό εγχειρή—σεις: Με την πρώτη αφέρωσε από το δε—ξιό στήθος που ήταν έλαφρώς πεσμένο ε—να τμήμα του. Το τμήμα αυτό το μετετέ—τισε και το προσήρμοσε άριστα επάνω στο κολόβωμα που παρουσίαζε το άρισ—τερό στήθος. 'Ακολούθησε ύστερα η λεπτή έ—πεξεργασία της τακτοποίησης των θηλών, ώστε να πάρουν την κανονική απόσταση μεταξύ τους και το κανονικό τους ύψος. 'Ετσι το στήθος πήρε την φυσιολογική του διάπλαση και χάρισε πάλι στην αδικημένη κόρη μια ανεπίτωτη χαρά.

Βέβαια, η εργασία αυτή δεν έγινε σε μία στιγμή. 'Απαιτήθηκαν τρία ολόκληρα χρόνια μεθοδικής και συστηματικής δου—λειάς. Αυτή την εργασία του κ. Γιαννής οι έκλεκτοι προσκεκλημένοι του την παρη—κολούθησαν σ' όλες τις φάσεις της σε μία προβολή φωτεινών εικόνων, μετά την οποία παρουσίασε μπροστά στους έκλεκτους έ—πιστήμονες και το ζωντανό μοντέλο των πειραμάτων του. 'Η κοπέλλα πράγματι πα—ρουσίαζε ένα φυσιολογικό στήθος με ελάχιστες μόνο ανεπαίσθητες ούλες, οι ό—ποιες όμως με την πάροδο του χρόνου θα εξαφανισθούν. Οι αναγνωστές μας θα δι—απιστώσουν και οι ίδιες το θαύμα αυτό της αισθητικής χειρουργικής σε μία σειρά πα—γματικών φωτογραφιών που θα δημοσιεύ—σουμε σε προσεχές τεύχος.

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Στην πρεμιέρα δά παρευρεδή
όλη η κοσμική Ούάσιγκτον

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ κ. ΔΕΝΔΡΑΜΗ

Η κ. Δενδραμή στο γραφείο της.

Μιά από τις δραστηριότερες γυναίκες της Ούάσιγκτον είναι η κυρία Δενδραμή, η σύζυγος του προεσβετού της 'Ελλάδας στην 'Αμερική, που διακρίνεται για τη θελκτική και κομψή της εμφάνιση. Σαν οικοδέσποινα της ελληνικής Πρεσβείας είναι χαριστική. Σαν πρόεδρος αγα—θηρών σωματείων είναι γρή—γορη και δραστήρια. Και σαν παίκτρια κανάστας (είδος χαρτοπαγίνου) είναι από τις καλύτερες της Ούάσιγκτον.

Τό ευτυχισμένο της σπιτικό, τό επιτυχημένο πάρτυ που δίνει, η ωραία της εμφάνιση, όλα είναι αποτέλεσμα σκληρής έρ—γασίας. 'Η ημέρα της αρχίζει στις 7 1/2 το πρωί, και πρώγι κανονικό φαγητό, μονάχα το βράδυ. Στις 8 βρίσκεται στο γραφείο της κανονίζοντας συ—νευτεύσεις και παίρνοντας τη—λεφώνημάτα.

Ένα φλιτζάνι καφές για πρόγευμα, ένα ποτήρι χυμός φρούτων για μεσημεριανό φα—γητό, της άρκουν. Το βράδυ ό—μως τρώγει απ' όλα.

Τό ενδιαφέρον της κυρίας Δενδραμή είναι τώρα συγκεν—τρωμένο στην Παρέλαση της 'Ελληνικής Μόδας, που πρόκει—ται να γίνη στην Ούάσιγκτον την Πρωτομαγιά. 'Η κυρία Δεν—δραμή, επί τρεις εβδομάδες δεν πρόκειται ν' ασχοληθή με τίπο—τε άλλο, γιατί είναι πρόεδρος της επιτροπής Παρελάσεως της 'Ελληνικής Μόδας.

Η 'Ελληνική Μόδα θα δώση την πρεμιέρα της στην Ούά—σιγκτον κι' έπειτα θα κάνη το γύρο της 'Αμερικής για να έπι—στρέψη στο Παρίσι.

Επίτροπος συνδιομητών της κυρίας Δενδραμή θα είναι την Πρωτομαγιά η κυρία Τρούμαν. Θά παρακαθήσουν επίσης στο γεύμα η κ. 'Αλμπεν Μπέρκλεϋ, η κ. Φρέντ Βίνσον, η κ. Ντήν

'Ατσεσον, η κ. Κόντελ Χάλ και η κ. Γκραίντνι, σύζυγος του 'Α—μερικανού πρεσβετού στας 'Α—θήνας, που σε συνεργασία με την Βασίλισσά μας Φρειδερί—κη συνέβαλε εξαιρετικά στη δη—μιουργία και την έκθεσι της 'Ελληνικής Μόδας. (Μοντέλα δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο τεύχος μας).

Ο 'Ελλην πρεσβετής στην 'Αμερική κ. Δενδραμή θα έχω—ως συνδιομητόνα τον αρχηγό του Ναυτικού 'Επιτελείου της 'Αμερικής, ναύαρχο Σέρμαν.

Άλλο κοσμικό γεγονός στη δεξίωση της 'Ελληνικής Πρε—σβείας την Πρωτομαγιά θα εί—ναι και η επίκευσι της 'Ελληνί—δος καλλιτέχνιδος 'Ελένης Νι—κολαΐδου, που έδωσε ήδη συ—ναυλία στο «Κοσμοτίσιον Χώλ» στην Ούάσιγκτον στις 3 'Απριλίου. Ο κ. και η κ. Δεν—δραμή θα δεχθούν τους έπισκε—πτες τους έπειτα από τη συναυ—λία της δίδος Νικολαΐδου, που θα δοθή στο σπιτί του ύψι—πουργού των 'Εξωτερικών των 'Ην. Πολ. και της κ. Μάκ Γκλ.

Η κ. Δενδραμή θα ανοίξη έπίσης την 'Ελληνική πρεσβεία στο κοινό, στις 22 'Απριλίου. Όλα αυτά και πολλά άλλα ά—παιτούν ώρες πολλές για ση—μειώσεις, συνεντεύσεις, τηλεφω—νήματα κλπ.

Στην περιποίησι των έπισκε—πών η κ. Δενδραμή κατέχει την έξέχουσα θέση. Τά πάρτυ στην 'Ελληνική πρεσβεία είναι πραγ—ματική απόλαυση για τους στρατηγούς, τους ναυάρχους, διπλωμάτες καθώς και παλαι—ους και νέους φίλους. 'Η φωτιά που καίει στο 'τάκι είναι το σύμβολο της θερμής ενός ευτυ—χιμένου σπιτικου, της καλω—σύνης της οικοδέσποινας και του πνεύματος της αληθινής φιλοξε—νίας, που λίγοι αισθάνονται ά—πως οι 'Ελληνες.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΦΙΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΜΕ ΝΕΕΣ ΣΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ

*Όποιος δεν αισθάνεται ανάλογα με τα χρόνια του θα—ναι πάντα δυστυχισμένος.

Βολταίρ.

Δεν υπάρχουν πιά στην εποχή μας, άσκημες γυναίκες, ούτε γυναίκες που να δείχνουν τα χρόνια τους. 'Υπάρχουν τόσα και τόσα μέσα στη διάθεσι μας για να διατηρήσουμε εύλυγιστο σώμα, σφιχτοδεμένους μύς, δροσερή και λεία επιδερμίδα. Δεν είναι επιπολαιότητα να επιδιώκουμε έπι—μονα να παρατείνουμε τη νεότητά μας με λογικά μέσα. Θά έλεγα μάλιστα ότι είναι καθήκον κάθε φρόνιμης γυναι—κας να διατηρήση την έλκυστική της δύη και να έπιτύχη να τη βλέπουν όλοι εύχαρίστα. Χωρίς η δεβαιότητα ότι έχρη—την αυτοπεποίθησι που μας δίνει η δεβαιότητα ότι έχρη—σιμοποιήσαμε τα πάντα για να περιποιηθούμε και να δι—ατηρήσουμε χρώμα, σιλουέτα, όμορφη και χάρη. Μια γυ—ναίκα μπορεί να μείνη νέα ακόμα και στα σαράντα και μάλιστα πολύ νέα. Πώς; Θά το δούμε.

ΤΟ ΣΩΜΑ

Προσέχτε να μη παραπαχύνετε, να μη παραστρογγυλέ—ψετε. Είναι απαραίτητο να κάνετε κάθε μέρα, πρωί ή βρά—δυ, πέντε λεπτά γυμναστική για να διατηρήσετε την εύ—κυνησία και τη γραμμή του σώματος. Ξαπλωμένη, στο πά—τωμα, ανεβάσετε και κατεβάσετε τα χέρια αναπνεύοντας και εκπνεύοντας βαθιά. Σηκώστε, κατόπιν τον κορμό, γύρ—τε το κεφάλι, αγγίξτε τα δάκτυλα των ποδιών με τα δα—χτυλα των χεριών, ενώ η μύτη ακουμπά στα γόνατα. 'Ε—παναλάβετε την άσκησι πέντε φορές.

Ξαναπλησιάστε, τεντώστε διαδοχικά τα πόδια επάνω από το κεφάλι —πέντε φορές. 'Ορθια, ακουμπώντας στον τοίχο, τινάξτε, τό ένα μετά το άλλο τα πόδια, όσο ψηλό—τερα μπορείτε, εμπρός, πίσω, πλάι. 'Επαναλάβετε την ά—σκησι πολύ γρήγορα συνέχεια δέκα φορές.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Τό πρόσωπο, όπως κι' ο λαιμός, χρειάζεται καθημερινό λιπαρό μασάζ — κατά προτίμησι το βράδυ. Πολεμάτε τό διπλό σαγόνι. Για να τό επιτύχετε, γύρτε το κεφάλι πά—νω στο στήθος, ύστερα ξαναγίρτε το πίσω, κατόπιν γύρτε το διαδοχικά πάνω στους δύο ώμους. Τελειώστε την άσκη—σι με μία γρήγορη κυκλική κίνησι της κεφαλής. Θά ζαλι—σι με μία γρήγορη κυκλική κίνησι της κεφαλής. Θά ζαλι—σι στήθε γι' αυτό κάμετε την άσκησι ξαπλωμένη στο κρεβάτι.

Όσο για τις ρυτίδες των ματιών είναι αναπόφευκτες για όποιον γελάει, κλαίει και κάνει γκριμάτσες, για ό—ποιον δηλ... ζή. Τό μόνο που μπορείτε να κάνετε είναι να τις έμποδίσετε ν' αναπτυχθούν υπερβολικά, χτυπώντα. 'Α—λοιπότε με μία καλή κρέμα κάθε βράδυ τα βλέφαρα και τις ζώνες γύρω στα μάτια.

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΤΗΣ ΟΜΟΦΙΑΣ

Νά η αλγυπτιακή συνταγή, η πιό απλή και μαζί η πιό άποτελεσματική, για την όμορφη. 'Αναμειγνύετε 1/4 τρι—ανταφυλλομένο, 1/8 νερό τό της κουφοβουλίας, 15 γραμμ. τεντύρ ντέ μπενζουάν, 10 σταγόνες τεντύρ ντέ μύρτ.

Τά ζεσταίνετε σε μπάν—μαρί και τ' αφήνεται να εα—νακρυσθούν. Μοιράζετε την αρωματική αυτή λοσιόν σε μικρά μπουκαλάκια και αλοιφέτε μία φορά την εβδομάδα τό πρόσωπο και τό λαιμό με τό ελιξήριο αυτό της όμορ—φας. Χύνοντας μερικές σταγόνες στην παλάμη, μασάζετε έλαφρά λαιμό και πρόσωπο.

Όσο για τα δοντία: πλένετε τό στόμα μ' ένα άφέ—ψημα μούρων και μολόχας, διαλύοντας μέσα σ' αυτό κα—μία κουταλιά βορικόν οξύ. Τό μύσημα ενός φύλλου φρέ—σκας μολόχας δυναμώνει ούλα και δοντία.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Είναι τσως περίττο να πούμε πόσο πολύτιμα είναι τα μάτια και πόσο πρέπει να τα προσέχετε. Είναι απαραίτη—το να πλένουμε τα μάτια μας μία φορά τη δομάδα με άλμυ—ρό νερό. Αυτό τό δροσίζει και ζωηρεύει τό βλέμμα. Αυτό τό μπάνιο—μπορεί να γίνη έτσι: Βάζετε τό πρόσωπο σε μία λεκανή γεμάτη άλμυρο νερό, κρατώντας την άναπνοή σας και τό μάτια σας ανοικτά. 'Επαναλάβετε την άσκησι πεν—τέξη φορές συνεχώς.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

'Η γυναίκα των σαράντα έτών θ' αποφύγη τα «κουκλί—στικα παγινίδια», τους άκκισμούς, τα γουρλωμένα μάτια που δείχνουν ψευτική και χτυπητή αφέλεια. Δεν θά προ—σπάση να κάνη τη νέα, είτε με τη στάσι της είτε με τον τρόπο που μιλάει, είτε με προσποιητή άπορία και άφέλεια. Πρέπει να μείνη αυτή που είναι, με τό θαύμα του κορμιού της και του προσώπου της που διατηρούν την ευκυνησία και την δροσιά τους, με την καθαρή και φρόνιμη καρδιά της. Αυτό που θα κάνη όλος να λένε: «δεν φαίνονται τα χρόνια της». Και δεν υπάρχει πιό γλυκό κοπιόμντο για μία γυναίκα σαράντα χρονών.

ΠΟΥ ΤΟ ΞΟΥΝ ΦΤΙΑΞΕΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

ΤΥΧΗ: Είναι το ψευδώνυμο του θεού, όταν δεν θέλει να υπογράψει με το όνομά του.

Ανατόλ Φράνς

ΔΙΑΖΥΓΙΟ: Τελετή που χρονολογείται από την ίδια εποχή με το γάμο. Η άλλη είναι πως ο τελευταίος αυτός είναι παλιότερος από το πρώτο, κατά μερικές εβδομάδες.

Βολταίρος

ΕΜΠΝΕΥΣΙ: Στιγμιαία λύση ενός προβλήματος, που μας απασχολεί από καιρό. Ζοζέ Μπρέρ

ΖΗΛΕΙΑ: Αίσθημα που μας κάνει να τα βλέπουμε όλα άσχημα.

Αντριέν Ντυπου

ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟ: Απασχόληση που μπορεί κανένας να συμβουλευτεί σε δυο περιπτώσεις: α) όταν έχει γράμματα και β) όταν δεν έχει.

Μάρκ Τουαίν

ΝΟΜΟΣ: Κανόνας που απαγορεύει τόσο στους πλούσιους όσο και στους φτωχούς, να κοιμούνται στα παγκάκια, να ζητούν εξεμυσνη στους δρόμους και να κλέβουν ψωμί.

Ανατόλ Φράνς

ΨΕΜΜΑ: Το πρώτο στόλισμα μιας ερωτευμένης.

Κολέτ

ΚΟΣΜΟΣ: Μια παρένθεσις στην αινιότητα.

Σέρ Γόμας Μπράουν

ΛΕΞΕΙΣ: Γλώσσα του έρωτα. Στην αρχή του έρωτα λέγονται μεγάλες λέξεις, κατά τη διάρκεια του έρωτα μικρές λέξεις και μετά τον έρωτα πρόστυχες λέξεις.

Εδουάρδος Παγιερνόν

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ: Άνθρωπος που εαφνιάζει με θέματα και έρευνα ζητήματα που δεν ενδιαφέρουν.

Ούίλλιαμς Τζαίμς

ΣΙΩΠΗ: Άρετή που δόθηκε στη γυναίκα για να μπορεί να εκφράζει καλύτερα τις σκέψεις της.

Λαυί Ντενουαγιέ

ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ: Πρόσωπο που λατρεύει μια γυναίκα γιατί είναι έναρτη και που θυμώνει γιατί δεν θέλει να πάει από του να είναι έναρτη.

Σαμφορ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΕΤΗΣΙΑ	Δρχ. 125.000
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	> 65.000
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	> 35.000

Κάθε αναγνώστριά μας μπορεί να εγγραφεί συνδρομήτρια του περιοδικού, αφού προηγουμένως αποκόψη ή αντιγράψει το κατωτέρω δελτίο και το αποστείλει στα γραφεία μας συνοδευόμενο με ανάλογη ταχυδρομική ή τραπεζική επίταξη επ' όνοματι του κ. Ε. Τερζοπούλου.

★

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

εις το περιοδικόν

«Η Γυναίκα και το Σπίτι»

Όδός Σανταρόζα αρ. 1. Αθήνας.

Εμβάξω προς ύμās το ποσόν τών (όλογράφως) δραχ. διά συνδρομής εις το υμέτερον περιοδικόν.

ΟΝΟΜΑ

ΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΟΔΟΣ

ΠΟΛΙΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥ

Τὰ παιδικὰ βιβλία

Στάθηκαν στη διτρίνα του διδλι-
οπωλείου και κύτταζαν. Πάμπολλα
ήσαν τὰ ἀραδιασμένα βιβλία. Πολ-
λά είχαν εξώφυλλα πολύχρωμα,
φантаχτερά και ήσαν τυλιγμένα σε
τζελατίνα. Άλλα ήσαν βιβλία τυ-
πωμένα σε συνηθισμένο κοινό χαρτί.

Μ' όλων τών λογίων τὰ γράμμα-
τα ήσαν γραμμένοι οι τίτλοι τους.
Τίτλοι μεγάλοι. Τίτλοι μικροί. Ό-
λοι κάτι υπόσχονταν.

— Διάλεξε, Λάκη, είπε ο πατέ-
ρας στο γυιό. Διάλεξε όποιο βιβλίο
θέλεις να τ' αγοράσωμε.

Πρόθυμες οι ματιές του παιδιού
έπεσαν επάνω στα έντυπα, κύττα-
ζαν τὰ πλουμισμένα εξώφυλλα, χεί-
δευαν τις τζελατίνες, τις πρόσεχαν
απ' εδώ, τις παρατηρούσαν απ' έ-
κει και στο τέλος έδωκαν την προ-
τίμησή τους σε κάποιο χοντρό βι-
βλίο:

— Νά, εκείνο να πάρωμε, πα-
τέρα.

Δυό νεαροί ιππότες με καπέλλα
στο κεφάλι πλατύγυρα και με μπέρ-
τες ριγμένες στους ώμους ήσαν ζα-
γραφισμένοι απ' έξω από το βιβλίο
που διάλεξε ο γυιός, δυό φοβεροί
ιππότες που είχαν τὰ σπαθιά τους
ξεγυμνωμένα, έτοιμοι να χτυπηθούν.

Ο γυιός διάλεξε, δέβαινα, την πε-
ριπέτεια.

— Είναι καλό; ρώτησε ο πα-
τέρας.

— Πολύ καλό! Για κύττα τί ώ-
ραιές εικόνες και τί γυαλιστερό
χαρτί! Τί χρώματα όμορφα και τί
δέσιμο πλούσιο! Δεβαίωσε ο γυιός.

— Τότε να τ' αγοράσωμε.

Το πήραν και έφυγαν.

— Τζελατίνες και χρώματα φαν-
ταχτερά αγόρασαν και χαρτί γυα-
λιστερό, είπε κάποιος κύριος σ' έ-
ναν άλλον που στέκονταν μαζί στη
διτρίνα. Προσέχουν μονάχα την έμ-
φάνισι. Και αν είναι για έναν ήλι-
κιωμένο, επί τέλους, το πράγμα υ-
ποφέρεται. Μά βιβλίο παιδικό που
ακούστηκε να διαλέγεται με τόσο
άπροσεξία και επιπολαιότητα;

Πώς δίνεις στα χέρια του παιδιού
σου ένα βιβλίο που δεν ξέρεις τί
γράφει μέσα, που δεν το έρευνή-
σες, που δεν το πρόσεξες, που δεν
εδιάβασες το περιεχόμενό του;

Και όπως είχε φουρκιστή ο κύρι-
ος που μιλούσε για τη διαγωγή αυ-
τού του πατέρα, εξακολούθησε:

»Εγώ, φίλε μου, νομίζω πως εί-
ναι προτιμότερο να μη δώση κα-
νείς στο παιδί του να διαβάση τί-
ποτε, παρά να παραδώση στα χέ-
ρια του βιβλίο που δεν ξέρει ο ίδιος
τί γράφει μέσα. Είναι το ίδιο σαν
να παραδίνης το σπλάχνο σου σ'
έναν άνθρωπο που δεν τον ξέρεις,
που μπορεί να είναι καλός αλλά και
υπόπτος και από τη συντροφιά του
το παιδάκι σου να χαλάση, να δια-
φθαρή.

Στο σημείο τούτο ο άλλος τον
διέκοψε.

— Έχεις δίκιο, φίλε μου, να θυ-
μώνης και να φουρκίζεσαι μ' έναν
πατέρα που αγοράζει και δίνει στα
χέρια του παιδιού του βιβλίο που
δεν το διάβασε ο ίδιος. Μά λησμο-
νείς πως οι ανάγκες της ζωής μας
σήμερα είναι τέτοιες, που δεν μας
δίνουν την ευκαιρία να καθώμαστε
και να διαβάζουμε τὰ βιβλία που
πρέπει να δίνωμε στο γυιό μας;
Έπειτα είναι και γονείς που είναι
αμόρφωτοι. Τί πρέπει τότε να γίνη;

— Απλούστατα. Αν είναι α-
μόρφωτοι, ας συμβουλευούνται τους
δασκάλους των παιδιών τους ή άλ-
λους μορφωμένους γονείς για να
τους λένε τη γνώμη τους. Καλύτερα
αυτό, παρά να αγοράζουν γυαλιστε-
ρά χαρτιά και τζελατίνες που κά-
ποτε κρύβουν μέσα τους πράγματα
υπόπτα και κακίες. Για τους άλ-
λους γονείς, που λέτε πως οι ανάγ-
κες της ζωής τους είναι τέτοιες ώ-
στε δεν εύκαιρούν να προσέξουν τα
βιβλία των παιδιών τους, αυτούς
δεν τους δικαιολογώ. Έγώ θαρρώ

πως καμιά ανάγκη άλλη δεν είναι
τόσο σπουδαία, τόσο επιτακτική
και βιαστική, όσο η φροντίδα μας
για τα πλάσματα που φέραμε στη
ζωή, για τὰ παιδιά μας. Για τις
ανάγκες και τὰ ζητήματα των παι-
διών μας πρωτίστως πρέπει να έν-
διαφερώμαστε.

Β. Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Η άλληλογραφία μας

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΠΡΑΓΗ, Θεσ)νί-
κην: Η έξάμηνη συνδρομή μας είναι
65.000, τὰ ταχυδρομικά για την Άγ-
γλία είναι 5.200 και για τὰ 13 τεύχη
της συνδρομής. Έπομένως θα μας στεί-
λετε με ταχυδρομική επίταξη δρχ. 70.
000, διευκρινίζοντες από ποιά τεύχος
θέλετε ν' αρχίση η συνδρομή και θα ά-
ποστέλλωμε κάθε τεύχος μόλις θα εκδί-
δεται, στη διεύθυνσι που θα μας γρά-
ψετε. Για τὰ καλά σας λόγια σας ευχα-
ριστούμε θερμά.

ΚΑΙΤΗΝ ΠΕΡΙΔΙΚΛΩΝΗ, Σπάρτην:
Δέν βρίσκουμε λόγια να σας ευχαριστή-
σουμε για τις προσπάθειές σας που ά-
ποδίδουν τόσο γόνιμα αποτελέσματα.
Έτσι, σας λογαριάζουμε σαν μια πιστή
φίλη και συνεργάτιδα του περιοδικού μας
και μπορείτε, αν δεν σας κάνει κόπο, να
μας στέλνετε και τακτικές ανταποκρίσεις,

που θα δημοσιεύονται, για την γυναίκα
κίνησι στην πόλι σας, με όνομα κλπ.
Αυτό είναι μια καινοτομία, που πρώτο
το περιοδικό μας εφαρμόζει. Τυχαίνει,
λοιπόν, σε σας να ανοίξετε την αυλαία...
Σας αντιευχόμεθα χρόνια πολλά.

ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ, Κων-
σταντινούπολιν: Μας συγκίνη ο ένθου-
σιασμός σας για το περιοδικό μας και
σας ευχαριστούμε για τὰ συγκαλητήριά
σας. Έχουμε τάξει ως άποστολή μας
να βοηθήσουμε την Έλληνίδα με καλή
και χρήσιμη ύλη κι' όχι να νορκώσουμε
το πνεύμα της με πολλά και αμφίβολου
ποιότητος μυθιστορήματα. Ο χορός που
έπιθυμείτε, θα δημοσιευθί σε προσεχές
τεύχος.

ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ, Έν-
ταύθα: Πιστεύουμε, ότι η «Ράσπα» θα
σας ικανοποιήσε. Στὰ προσεχή μας τεύ-
χη θα δημοσιευθούν όλοι οι γνωστοί και
άγνωστοι χοροί που χορεύονται σήμερα,

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ
ΔΦΕΤΗΡΙΑΣ

Ο ΛΑΙΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΑΧΗΛΟΣ: Σπα-
νίως γυμνός ο λαιμός ντύνεται με γιακα-
δάκια και κολιέ για να λησμονηται η και
να... προσέχεται περισσότερο η τόλη
του ντεκολτέ που προβάλλει κάτω από αυ-
τά. Παντατί, πετράδια με ζωηρά χρώματα
και πέρλες μπρόκ, τυλιγμένες έως κάτω
από το πηγούνι, αυστηρά περιδέραια από
διαμάντια, κολιέ ντε σιέν με κρεμαστά πε-
τράδια, αλυσσίδες με αδαμαντοκόλλητα
ανθάκια τον στολίζουν. Κολλαριστά γιακα-
δάκια με τσακιστές μύτες, γιακάδες του
1830 με μεγάλες γραβάτες από όργαντι-
να, μακρυνές εσάρπες από μουσελίνα ή γρα-
βάτες από σιφόν και κορδέλα, πλαισιώ-
νουν το λαιμό. Τὰ βοηθητικά του τραχήλου
είναι η δούρτσα και το ψαλίδι. Σκοπός,
η επιμήκυνσις της γραμμής του. Και ο ρό-
λος του, η τελεία εφαρμογή του καπέλλου.
Ο τραχήλος εξαφανίζεται κάτω από το
κανοτιέ η τις κοντές μπουκλές των μαλλιών.

Η ΜΕΣΗ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: Η μέση
είναι εφαρμοστή, έχει την τάσι να ναμνλώ-
νη, ιδιαίτερα πίσω. Καμπυλωτή στη μέση
της πλάτης, υπογραμμίζεται με σκληρές
ζώνες από εκάίγ, από μαύρο μπέξ ή από
ζώνες εξαιρετικά μαλακές και ελαστικές,
από μεταξωτή και πολύ στριφτή μουσελίνα.
Η περιφέρεια πότε υπογραμμίζεται από
ένα αυστηρά εφαρμοστό φουρώ και πότε
κρύβεται κάτω από άναριθμητα και ιδιό-
τροπα τεχνάσματα, άνασκηκτά κοψίματα
ή κυματιστά φύλλα.

Η ΓΡΑΜΜΗ
ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΙ: Λεπτό και μυτερό, καμπυλωτό
προς τὰ έξω πάνω από το λεπτό ψηλό τα-
κούνι, μένει αιχμάλωτο του πέτσινον ή με-
ταξωτού σκαρπινιού, έτοιμο να τρυπώση
το καλοκαίρι μέσα στο έλαφρό σαντάλι και
το ίδιο σκαρπινάκι.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ: Μεγαλώνουν με το μακιγιάζ,
που έρχεται σ' αντίθεσι με τη λευκότητα
του προσώπου, σκιάζονται από τὰ μαύρα έ-
νός μικρού κανοτιέ ή μιάς μεγάλης κλός
καπελίνας και περιβάλλονται με τὸ έλαφρό
μυστήριό ενός λεπτού δέλου από μουσελίνα
ή φιλέ.

ΤΟ ΑΥΤΙ: Γυμνὸ από τὰ κοντά μαλλιά,
προσπαθεί να κρυφθί κάτω από τὰ κοσμη-
ματα: χρυσά ροδάκια, κρίκοι με πολύτιμους
λίθους, γκρούπες από μαργαριτάρια, λου-
λουδάκια από τὰ όποια πέφτουν τσαμπά-
κια και φράτσες από διαμάντια, θολωτά
φύλλα που περιβάλλουν το κοχύλι του αυ-
τιού και προεκτείνονται στο μαγουλό...

ΤΟ ΜΠΡΑΤΣΟ ΚΑΙ Ο ΩΜΟΣ: Γυμνὸ
ίσταμε τον ώμο, το χέρι στολίζεται μ' ένα
μοναδικό βραχιόλι περασμένο πάνω από
τον άγκώνα ή στον καρπό. Φοριούνται χρυσές
δειά βραχιόλια κοκκάλινα ή βαρειές χρυσές
άλυσσίδες. Και οι μακρυνές μουσελινένιες
εσάρπες επιτρέπουν χίλια δυο παιχνίδια.
Όταν το χέρι είναι γυμνὸ, ο ώμος είναι
ντυμένος και τραβά την προσοχή. Στολίζε-
ται τότε με σούρες, με πλισσέδες, με κουμ-
ντιμένους και τραβά την προσοχή. Με κομ-
πιά. Το βράδυ παίρνει φαρθείες έπωλέττες
και την ημέρα τελειώνει με κοψίματα, με
μύτες, με στρογγυλέματα, που περιβάλλουν
ή άφίνουν ελεύθερη τη μασχάλη.

ΤΟ ΧΕΡΙ: Λεπτότατο, μέσα στο άσπρο
του κοντό γαντάκι, κινείται με νέες χειρο-
νομίες: πότε κρατά ένα μαντήλι από μου-
σελίνα, πότε κόβει κόκκινα γαρύφαλλα,
πότε δίνει μια γραβάτα, πότε άκουμπά
στη ράχη της καρέκλας ή περνά μια κρα-
γιονιά στα χείλη με χαρτί. Άλλά το κρα-
γιόν της μόδας είναι και κείνο λεπτό...

Η ΓΑΜΠΑ: Έλευθερωμένη πια από τη μα-
κρά φούστα, δίνει τον τόνο στη μόδα του
1950. Ντύνεται με ανοιχτοχρώμες καλτσες
και παίρνει άνάστημα με τη νέα κοντή
φούστα, που άπεχει πιά... 40 εκάτοστά
από το έδαφος. Έτσι το πόδι κινείται έ-
λευθερά, παρ' όλες τις στενές φούστες, για-
τί του επιτρέπουν άνετες κινήσεις οι πιέτες
και τὰ σχίσματα. Και τὰ πάνω τὰ κάνουν
να φαίνεται σαν φτερωτό.

ΜΙΑ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ο ΟΙΚΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΤΙΣ ΕΦΕΤΕΙΝΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΟΣ ΣΕ ΕΚΛΕΚΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙ

ΩΡΑΙΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΑΠΟ ΧΡΩΜΑΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΓΟΥΣΤΟ

Μεταξωτό φόρεμα τουαλέτας σε σκούρο νίλ χρώμα. Το κορσάζ σκέτο, με μunter τρίγωνο ντεκολτέ και γυριστό γιακά, με δυο τσακίσματα πίσω. Η φούστα σουρωτή επάνω και στενή κάτω έχει δυο ιδιότροπες λοξές τσέπες δεξιά και αριστερά που συγκρατούν τις σουρές. Ζωνίτσα στενή, με ένα μπουκέτο από έγκλιαντίνες. Παλτό μάλλινο, θεραμάν, πολύ πλατύ με ανοικτές πιέτες στα πλάγια και κουμπιά από τη μασχάλη έως κάτω.

Μία επίσκεψη στα άδυτα των άδύτων ενός ναού της θεάς Μόδας είναι αληθινά μια άκρως ενδιαφέρουσα υπόθεση. Αυτό τουλάχιστον διεπίστωσεν ο υποφαινόμενος όταν βρέθηκε ανάμεσα σ' ένα πολύμορφο και θελκτικό πλήθος γυναικών στις πολυτελείς αίθουσες του γνωστότατου Οίκου Μόδας Ευαγγελίδη.

Η ιεροτελεστία δεν είχε ακόμη αρχίσει και το έκκλησιάζμα, οι φανταστικές πιστές της θεάς, με κάποια εκπληξη αναμικτή με περιέργεια είδαν να μπαίνει στο ναό ένας άσεβης! Ο οποίος κάπως σαστισμένος, κάπως φοβισμένος στριμώχθηκε σε μία γωνία για να παρακολουθήσει από κεί το λαμπρό, πραγματικό, θέαμα που επηκολούθησε...

Όπως οι αναγνώστριες καταλαβαίνουν, επρόκειτο για μία εξαιρετική επίδειξη ανοιξιατικών μοντέλων που οργάνωσε η κ. Βάσω Κουρτίδου, η ευγενεστάτη διευθύντρια του μεγάλου αυτού Οίκου της Πλατείας Συντάγματος. Οι απλόχωρες αίθουσες πλουσιωτάτα διακοσμημένες ήταν πλημμυρισμένες από ό,τι έκλεκτο σε όνομα και σε πλούτο έχει να παρουσιάσει η κοσμική Αθήνα. Κυρίες και δεσποινίδες καθισμένες σε αναπαυτικές πολυθρόνες που ήταν τοποθετημένες κατά μήκος των τοίχων, περίμεναν με ανυπομονησία ν' αρχίσει η επίδειξη.

Και περιμένοντας δεν είχαν να κάνουν τίποτε άλλο παρά να συζητούν και γιατί άλλο, παρά για τη μόδα. Για το τι θα φορεθώ τούτη την άνοιξη και σε τι χρώμα θα είναι αυτό που θα φορεθώ. Για το τι παρουσίασε ο Ντιόρ και τι δημιούργησε ο Φάθ και τι λανσάρισε ο δικός μας ο Ντεσζές που θριαμβεύει στο Παρίσι. Κι ύστερα η ανταλλαγή σπουδαίων μυστικών: Τι είδε η μία στις Πατιστεφάνου, τι έμαθε η άλλη ότι έφερε η Τσαμαδού, τι ξέρεi η τρίτη ό τι κρατάει ζηλότυπα στο έρμητικό ως τώρα κλειστό φρουριό της η Κουρτίδου. Και άλλα πολλά, που ένας άνδρας άπορεί για την καταπληκτική γνώση όλων των κεφαλαιών και των άρθρων που έχουν οι γυναίκες απ' την εγκυκλοπαίδεια της Μόδας.

Κάποτε δέβαια το μυστήριο θ' αρχίσει. Κι' αυτό το καταλαβαίνει κανείς απ' τη σιωπή που απλώθηκε στις αίθουσες. Τα στόματα έκλεισαν και τα μάτια στη λώθηκαν πάνω σε μία πλαϊνή πόρτα. Η οποία ξαφνικά ανοίγει και ξεπετιέται από κεί μια ολόδροση κοπέλλα με περίφημο κορμί, δλο νεάτα κι' ομορφιά, η "Ανοιξη προσωποποιγμένη". Φορεί μία υπέρκομψη ταύμα του αλέα, μεταξωτή, που είναι στην εμπνευσι και στην εκτέλεση.

Η κοπέλλα διασχίζει μ' ένα γοητευτικό βάδισμα τις αίθουσες σαν μυρωμένο αγέρι, υποκλίνεται, στριφογυρίζει, δείχνει απ' όλες τις μεριές το φόρεμα, σκorpά χαμόγελα δεξιά κι' αριστερά, γρήγορα—γρήγορα αλλά πάντα με το ίδιο βάδισμα επιστρέφει κι' εξαφανίζεται στο άνοιγμα της πόρτας απ' την οποία βγήκε προτού κανένα επίδεξιο μάτι, προφάση να εντυπωθή μία οποιαδήποτε λεπτομέρεια που είχε η τουαλέτα.

Το γυναικείο πλήθος έχει μείνει ευχαριστημένο απ' την πρώτη αυτή εμφάνιση αν κιν' κανείς απ' τα επιφωνήματα θαυμασμού και ικανοποίησης, που την υποδέχτηκαν. Δεν περνούν όμως ούτε δυο λεπτά και πάλι η κοπέλλα εμφανίζεται με άλλο φόρεμα αυτή τη φορά, με ένα κομψό ταγιέρ και ένα χαριτωμένο κατελάκι στο κεφάλι. "Απορείς για ποτέ γδούθηκε και ντύθηκε κι' άλλαξε απ' την κορφή ως τα νύχια! Πάλι το ίδιο γοητευτικό βάδισμα, οι ίδιες υποκλίσεις, τα ίδια χαμόγελα. Και πάλι εξαφανίζεται στο άνοιγμα της πόρτας και ξανσεμφανίζεται με διαφορετικό φόρεμα κάθε φορά.

Αυτή η γρήγορη εναλλαγή ειδών, και εντυπώσεων σε ζαλίζει και σου δίνει την αίσθηση ότι παρακολουθείς το ξετύλιγμα μιας απίθανης συμφωνίας από χρώματα, χάρι κι' ομορφιά. Δεν ξέρεις τι να πρωτοθαυμάσεις. Τη γυναίκα που περνάει μπροστά σου με όλη της τη λαμπρότητα ή το ταλέντο εκείνων που σχεδίασαν και εκτέλεσαν με υπομονή, δελονία προς δελονία, αυτά τα μετάξινα αριστουργήματα που φέρει.

Η επίδειξη κρατάει ώρες και η όμορφη κοπέλλα πάντα δροσερή, πάντα με το χαμόγελο, χωρίς κανένα ίχνος από κόπωση, δείχνει στις έκθαμβες γυναίκες και μία καινούργια, κάθε φορά δημιουργία, τριάντα πέντε μοντέλα το ένα πιο όμορφο από το άλλο πέρασαν μπροστά τους. "Οτι θα είχε να επιδείξει σε φαντασία και σε καλή εκτέλεση ένα σύγχρονο σπότη Μόδας, παρήλασε εκεί σαν μία ζωντανή αναπαράσταση της "Ανοιξέας με τα λουλούδια της, με τα χρώματά της, με την ομορφιά της. Κι' όταν πιά η ιεροτελεστία τελείωσε και οι αίθουσες άδειασαν, οι Ιέρειες της θεάς Μόδας οι διευθύντριες, το μανέκεν, οι ταπεινές και άφαντες μοδίστρες έπεσαν αποκαμωμένες σ' όποιο κάθισμα βρέθηκε μπροστά τους. Είχαν τελειώσει το έργο τους, να παρουσιάσουν τη γυναίκα όμορφη και τέλεια σαν θεά χωρίς τα ελαττώματά της, έτσι όπως την θέλει ο άντρας σαν πηγή εμπνεύσεως και δημιουργίας...

Και το έργο αυτό, θα δηλογύησετε, δεν είναι από τα πιο εύκολα και απλά. Είναι ίσα—ίσα ένα από τα δυσκολότερα και τα πιο λεπτά. Και το ίδιο γιατί στην Αθήνα, η γυναίκα έχει τόσο ραφινάτο γούστο και οι αξιώσεις της στο τομέα της αισθητικής είναι τόσο μεγάλες, ώστε, δίκαια η διευθύντρια του Λονδρέζικου περιοδικού μόδας «Βόγκ» είπε πως η Αθηναία είναι από τις κομψότερες γυναίκες του κόσμου. Μία τέτοια λοιπόν γυναίκα, που συνεχίζει κάτω από τον Αττικό ουρανό, την ώραία παράδοση του αρχαίου κάλλους και της κλασικής λεπτότητας, δε θα μπορούσε να ικανοποιηθ' αν στους σύγχρονους Αθηναίους ναούς μόδας, δεν υπήρχαν μύστες της τέχνης αληθινά αντίδοτα της λεπταίσθητης πελατείας της.

Ε ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΔΑΣ

Η Μόδα είναι η θεά της αλλαγής. Κι' αυτός είναι ο κυριώτερος λόγος που τόσο τη λατρεύει η γυναίκα. Αυτή δίνει άφθονα τα μέσα της ανανέωσης. Αυτή την παρουσιάζει αιώνιο θήλυ αλλά πάντα καινούργιο, πάντα διαφορετικό, πάντα φρέσκο. Όπως η θάλασσα αλλάζει και η γυναίκα χρώματα και ρυθμό και αυτά τα χρώματα, αυτό το ρυθμό μονάχα η μόδα της τον επιτρέπει, γιατί της δίνει πλούσιο υλικό και τρόπους να εμφανίσει την προσωπικήότητά της. Όλες σχεδόν οι γυναίκες, από την πιο απλή έως την πιο επιτηθευμένη, από την πιο φτωχή έως την πλουσιώτερη, από την πιο υποταγμένη έως την πιο ανεξάρτητη πνευματικά, βρίσκουν στη μόδα ένα πολύτιμο όπλο—όχι που τους προμηθεύει άφειδώς τα όπλα της γοητείας και γι' αυτό την αγαπούν.

Τι και αν η θεά που λατρεύουν είναι δυναστική; Τι και αν τους επιβάλλεται κάθε φορά και τις υποχρεώνει τότε να έχουν μπουκλές αλά Μποτιτσέλι και

Πώς είδε την επίδειξη μιά γυναίκα

βελήσουμε να μπορούμε στις λεπτομέρειες της επίδειξης μόδας από τον οίκο της κ. Κουρτίδου θ' αναφέρουμε απλώς τις γενικές μας εντυπώσεις από τα μοντέλα που είδαμε.

Το χρώμα που κυριάρχησε στην επίδειξη του Οίκου Ευαγγελίδη, ήταν το μπλε και το γκρι, τα δυο κατ' εξαχίν χρώματα της εφετεινής μόδας.

Είδαμε επίσης φορέματα άμπιγιέ λευκά και ένα θα μείσειο θεραμάν ανασάμπλ, φόρεμα και παλτό ριχτό, με κουμπιά στα πλάγια από τη μασχάλη έως κάτω.

Σ' όλα τα μοντέλα της κ. Κουρτίδου, υπογραμμίζεται η μέση, πάντα πολύ εφαρμοστή. Οι φούστες ίσως στενές κάτω, περιβάλλουν με άνεση τις περιφέρειες και παίρνουν κάτω πλάτος με πιέτες, φύλλα. Πολλά μοντέλα σχηματίζουν στο ένα πλάι της φούστας, σε χαριτωμένη προέκταση φύλλο, που πέφτει με χάρι και που συνήθεται εξαιρετικά στο Παρίσι.

Πολλά φορέματα τα στολίζουν μπουκέτα με λεπτά λουλούδια στη μέση ή τριαντάφυλλο στον ώμο. Τα ανίκια όλα σχεδόν ραγικάλάν παρουσιάζουν χαρακτηριστικά κοψίματα και πλούσια θολάν.

Τα μπλέ και τα γκρι φορέματα και ταγιέρ συνοδεύονταν με άσπρη γαρνιτούρα. Είδαμε εξαιρετικά πρωτότυπα ρεδέρ, κολλαριστά, μεταξωτά η γκαλσέ, χαριτωμένα θολάν. Τα ρεδέρ των ταγιέρ ήταν θαύμα και φωτίζον, ρελιασμένα κατά το πλείστον με πασπαλά.

Ένα μπλέ μαρλιν μαντώ τρουά κάρ, είχε γιακά ντουμπλαρισμένο με πτι καρό, όμοιο με τη φούστα. Το σκούρο ύφασμα έπεφτε από κάτω και το πτι καρό στην εξω πλευρά του γιακά σαν απροσδόκητη αλλά πολύ ταιριασμένη έκπληξη.

Τα πλαστρον και οι μπλουζές, λεπτότατες, γαρνιρισμένες με πιετιάκια ήταν ωραιότατες. Είδαμε ένα τέτοιο λευκό πλαστρον σ' ένα φόρεμα κοράιγ από σαντούγκ μ' ένα στενωτάτο μπλέ δελουδάκι κάτω από το γιακαδάκι, που έδινε στο σύνολο μίαν απεριόριστη φινέτσα.

Κουμπιά υπήρχαν σ' όλα σχεδόν τα φορέματα και τα ταγιέρ. Οι τσέπες, ποτέ ανοικτές επάνω, ποτέ στο πλάι, ποτέ λοξές εσωτερικές έδιναν μία νότα πρωτοτυπίας.

Τα άξεσουάρ, κολλίε, πόρπες—αυτές που στολίζουν το θουμάσιο μαύρο φόρεμα της

Κομψότατο μπλέ μαρλιν ταγιέρ. Η φούστα παίρνει πλάτος με ένα πλάι φύλλο. Η ζακέτα ασαυρωτή συγκρατείται στη μέση με ζώνη. Τίς εφαρμοστές μπλούζες που κλείνει εμπρός με έξη κουμπιά. Η κορδέλα φύγει κάτω από το δεξιά πετό και βγαίνει χαμηλότερα μέσα από το αντίκρυνο πετό, σχηματίζοντας ένα χαριτωμένο πουφ με πολλές διπλές. Μανίκια τρουά κάρ με άσπρη κολλαριστή μανσέτα και μπλε κουμπιά.

Πότε κεφαλάκι αγορίστικο; Πότε φρέζια και κρινολίνα και ποτέ κοντές στενές φουστίτσες ως το γόνατο; Υποτάσσονται στην τυραννία της με την ίδια υποταγή που υποτάσσονται στον έρωτα, ίσως, ίσως γιατί και η μόδα και ο έρωτας δεν έχουν ποτέ το ίδιο πάντα ακριβώς άρωμα και ποτέ δεν δίνουν τις ίδιες εντυπώσεις.

Γι' αυτό μία επίδειξη μόδας τραβά πάντα σαν μαγνήτης τις γυναίκες που μπορούν να ντυθούν όπως θέλουν, και έχουν όλες τις δυνατότητες γι' αυτό το σκοπό. Πόσα μπορεί να δει κανείς σε μία επίδειξη; Πολλά ασφαλώς, πάρα πολλά, προ πάντων αν έχει μάτι γυμνασμένο. Αλλά πρέπει να πη τάχα όλα όσα είδε;

Αυτό είναι άλλο έρωτημα. Γι' αυτό, χωρίς να αυτό, χωρίς να βελήσουμε να μπορούμε στις λεπτομέρειες της επίδειξης μόδας από τον οίκο της κ. Κουρτίδου θ' αναφέρουμε απλώς τις γενικές μας εντυπώσεις από τα μοντέλα που είδαμε.

Το χρώμα που κυριάρχησε στην επίδειξη του Οίκου Ευαγγελίδη, ήταν το μπλε και το γκρι, τα δυο κατ' εξαχίν χρώματα της εφετεινής μόδας.

Είδαμε επίσης φορέματα άμπιγιέ λευκά και ένα θα μείσειο θεραμάν ανασάμπλ, φόρεμα και παλτό ριχτό, με κουμπιά στα πλάγια από τη μασχάλη έως κάτω.

Σ' όλα τα μοντέλα της κ. Κουρτίδου, υπογραμμίζεται η μέση, πάντα πολύ εφαρμοστή. Οι φούστες ίσως στενές κάτω, περιβάλλουν με άνεση τις περιφέρειες και παίρνουν κάτω πλάτος με πιέτες, φύλλα. Πολλά μοντέλα σχηματίζουν στο ένα πλάι της φούστας, σε χαριτωμένη προέκταση φύλλο, που πέφτει με χάρι και που συνήθεται εξαιρετικά στο Παρίσι.

Πολλά φορέματα τα στολίζουν μπουκέτα με λεπτά λουλούδια στη μέση ή τριαντάφυλλο στον ώμο. Τα ανίκια όλα σχεδόν ραγικάλάν παρουσιάζουν χαρακτηριστικά κοψίματα και πλούσια θολάν.

Τα μπλέ και τα γκρι φορέματα και ταγιέρ συνοδεύονταν με άσπρη γαρνιτούρα. Είδαμε εξαιρετικά πρωτότυπα ρεδέρ, κολλαριστά, μεταξωτά η γκαλσέ, χαριτωμένα θολάν. Τα ρεδέρ των ταγιέρ ήταν θαύμα και φωτίζον, ρελιασμένα κατά το πλείστον με πασπαλά.

Ένα μπλέ μαρλιν μαντώ τρουά κάρ, είχε γιακά ντουμπλαρισμένο με πτι καρό, όμοιο με τη φούστα. Το σκούρο ύφασμα έπεφτε από κάτω και το πτι καρό στην εξω πλευρά του γιακά σαν απροσδόκητη αλλά πολύ ταιριασμένη έκπληξη.

Τα πλαστρον και οι μπλουζές, λεπτότατες, γαρνιρισμένες με πιετιάκια ήταν ωραιότατες. Είδαμε ένα τέτοιο λευκό πλαστρον σ' ένα φόρεμα κοράιγ από σαντούγκ μ' ένα στενωτάτο μπλέ δελουδάκι κάτω από το γιακαδάκι, που έδινε στο σύνολο μίαν απεριόριστη φινέτσα.

Κουμπιά υπήρχαν σ' όλα σχεδόν τα φορέματα και τα ταγιέρ. Οι τσέπες, ποτέ ανοικτές επάνω, ποτέ στο πλάι, ποτέ λοξές εσωτερικές έδιναν μία νότα πρωτοτυπίας.

Τα άξεσουάρ, κολλίε, πόρπες—αυτές που στολίζουν το θουμάσιο μαύρο φόρεμα της

Γκρι μεταξωτό φόρεμα γαρνιρισμένο δολοκλήρο με οριζόντιες πιέτες. Γιακαδάκι κλειστό με τρίγωνες μύτες. Ζώνη σουέντ με άγκράφα.

Σαρακατσάνας ήταν εξαισίες—πέρλες χρυσές ζώνες κ.λπ. όφειλονταν στο κατάντημα Δ. Βαλτετισιώτη, που επρομηθεύσε εξ άλλου και όλα τα άξεσουάρ στους οίκους ραπτικής για τα φορέματα της Έκθεσης της Ελληνικής Μόδας.

Όσον αφορά τα καπέλλα—όλα μοντέλα της κυρίας Σταυροπούλου—ήταν απόλυτα εναρμονισμένα με τα φορέματα. Μικρά κανοτιέ γαρνιρισμένα με βελούδα, κορδέλες, μούσελινα, λουλούδια και φτερά, κα-

θώς και υπέροχες καπελίνες, γαρνιρισμένες με λουλούδια και στάχνα. Ένα μπλέ χαριτωμένο κανοτιέ είχε γκριζο βελούδο που έχυνε γλυκό μυστήριο στο πρόσωπο της κοπέλλας που το φορούσε και που ζωντανεύε κάθε μοντέλο με την ομορφιά και τη φρεσκάδα της νιότης της.

Χωρίς άλλο, η κ. Βάσω Κουρτίδου πρέπει να είναι περήφανη για τα μοντέλα που παρουσίασε στις κομψοφύλες της Αθήνας. Γ. Δελ., Αθ.

ΤΟ ΜΑΝΕΚΕΝ

Θα ήτο άδικο να κλείσουμε εδώ τις εντυπώσεις μας αν δεν λέγαμε δυο λόγια και για το χαριτωμένο μανέκεν την δ. Βάσω Μαυρομμάτη που παρουσιάζει όλον αυτό το χείμαρρο των πολυχρώμων θελητήρων της μόδας.

Είναι πραγματικά μια κλασική Ελληνική ομορφιά. Τα όλο δροσα νεάτα συνοδεύουν οι έπλες γραμμές του σώματος και όλα αυτά συνθέτουν ένα αληθινό ζωντανό ποιήμα που κάνει τα μοντέλα να παίρνουν πνοή και χάρι και να μαγνητίζουν τα δέλεμα που κυττάζουν με θαυμασμό.

Ευτυχώς ότι και στην Ελλάδα, στη χώρα που γέννησε την κλασική γυναικεία ομορφιά, δεν λείπουν τα μανέκεν. Η φύσι σκόρπισε αφειδόμενα τα χαρίσματα της σε πάρα πολλά κορίτσια της Αττικής γης και ένα απ' αυτά είναι και το μανέκεν της κυρίας Κουρτίδου, που είδαμε να παρελαύνει μπροστά μας με την γοητεία ζωντανής Καρυατίδος.

Δεν είναι φυσικά εύκολο το έργο του μανέκεν. Καθώς το ίδιο μας εξωμολογήθηκε χρειάζεται μια εξαιρετική τέχνη για να εμφανισθ' ένα μανέκεν μπρος σε τόσα μάτια που κυττάζουν με απληστία κι' έπειτα η παρέλασις αυτή δεν τελειώνει με μία φορά. Χρειάζονται πολλές παρελάσεις, όσα είναι και τα μοντέλα που πρέπει να επιδειχθούν.

Είναι φυσικό λοιπόν ότι η δουλειά αυτή όσο κι' αν είναι δουλειά χαριτωμένη, είναι και κομψαστική.

Αλλά τα μανέκεν έχουν την ικανοποίησι πως πρόσφεραν το δώρο που τους χάρισε η φύσι, ένα πρότυπο για να λαξεύεται πάνω του το φόρεμα, η μορφή δηλαδή που πέρνει κάθε φορά ρατά, και να στολίση τα κορμιά τσών και τσώνων γυναικών που θα ξεχυθούν αύριο στους δρόμους, ζωντανά ποιήματα αρμονίας, γούστου και χάρις...

ΤΟ ΜΑΝΕΚΕΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Η ΑΛΙΚΗ Ντυμπρέιγ θέλησε να πάη στο κοντσέρτο, μολοντί ήταν αδιάθετη και ο άνδρας της δεν μπορούσε να τη συνοδεύσει. Ώστόσο, όταν ο άνδρας της κατώρθωσε, κατά τις πέντε το απόγευμα, να φύγει από το γραφείο του, απέφασε να τρέξει να τη συναντήσει.

Αν και παραδεχόταν το διπλό κίνητρο, που ανάγκασε τη γυναίκα του να μη λείπει απ' τη συναυλία: το πάθος της για τη μουσική και την υπόσχεση που είχε δώσει στη φίλη της, τη διάσημη βιολονίστρια Μπλάνς Πρετέ, να παρακολουθήσει το ρεσιτάλ της, ο Λουί Ντυμπρέιγ δεν μπορούσε να διαψεύσει το μεγάλο του μερικό υποψίες. Ποτέ δεν τον είχε ενθουσιάσει το περιβάλλον της γυναίκας του, που το αποτελούσαν καλλιτέχνες με ελεύθερους τρόπους και ήθη· και μάλιστα έδω και λίγο καιρό, άνησχυσε που έβλεπε τον ζωγράφο Άντρέ Μεριγιόν, φημισμένο για τις έρωτικές του επιτυχίες, να στριφογυρίζει διαρκώς γύρω στην Άλίκη. Την είχε καταστήσει προσεκτική, την ανέκρινε, την έβαλε μάλιστα να του όρκισθη... Άλλα εκείνη στην άρχη γέλασε, ύστερα σήκωσε τους ώμους της και στο τέλος αγανάκτησε με την επίμονη ζήλεια του. Βέβαια είχε εμπιστοσύνη στην εντιμότητα της Άλίκης, ο Λουί, και πίστευε στον έρωτά της. Άλλα μπορεί να είναι κανένας πάντα βέβαιος στα ζητήματα αυτά;

Σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση ορισκόταν όταν μπήκε στην αίθουσα των συναυλιών. Εφθασε εκεί προς το τέλος του διαλείμματος. Στους διαδρόμους οι τελευταίοι καθυστερημένοι έσπευδαν προς την αίθουσα, απ' όπου ακούονταν οι ήχοι των οργάνων που χορδίζονταν... Ξαφικά ο Λουί είδε τη γυναίκα του σε μία γωνία να συζητά ζωηρά με τον Μεριγιόν.

Από τη στάση που είχε ο ζωγράφος, φαινόταν σαν να παρακαλούσε θερμά την Άλίκη. Ο Λουί δεν έβλεπε το πρόσωπο του Μεριγιόν, που του είχε γυρισμένες τις πλάτες, αλλά το πρόσωπο της Άλίκης ωχράζε και κοκκινίζει διαδοχικά. Καθώς είδε τον άνδρα της, ανασκίρτησε από έκπληξη — και φόβο ίσως; — ψυθίρισε κάτι στον συνομιλητή της και πριν ο τελευταίος αυτός απομακρυνθή, ο Λουί είδε την γυναίκα του να κρύβει στο τσαντάκι της ένα διπλωμένο χαρτάκι. Έξαλλος, ώρμησε φωνάζοντας:

— Δόσε μου άμέσως αυτό το χαρτί!

Άλλα ο ζωγράφος στάθηκε αποφασιστικά μπροστά του και τον σταμάτησε λέγοντας:

— Σας παρακαλώ, κύριε... Αφίστε ησυχία την κυρία. Πρόκειται για κάτι που δεν σας αφορά. Σας το όρκίζομαι!...

— Αφίστε με να περάσω, λοιπόν!... Κι' έσύ...

Και προχώρησε πάλι προς το μέρος της γυναίκας του, τεντώνοντας το χέρι του, για να της αποσπάσει το τσαντάκι.

— Επιτρέψτε μου, κύριε, Σας δεβαιώνω...

Και ταυτόχρονα ο Μεριγιόν, ενώ έξακολουθούσε να του φράζει το δρόμο, του έπιασε το χέρι. Τότε ο Ντυμπρέιγ, στο άποκορύφωμα της οργής του, τράβηξε με δύναμη το χέρι του, το απηλευθέρωσε και το κατάφερε, με σφιγμένη τη γροθιά, στο πρόσωπο του ζωγράφου, ενώ συγχρόνως ένα κύμα δρισίε έβγαίνε από το στόμα του. Ακούοντας τον θόρυβο έτρεξαν οι έλεγκτές και οι ταξιθέτριες. Άλλοι προσπαθούσαν να σπρώξουν τους δυο άνδρες προς την έξοδο, κι' άλλοι να μεταφέρουν τη λιπόθυμη Άλίκη σ' ένα κοντινό διαμέρισμα. Φυσικά έπηκολούθησε μονομαχία, γιατί οι αντίπαλοι, ιδίως ο σύζυγός, δεν

δέχθηκε καμιά πρόταση συνδιαλλαγής ή και απλής ψυχραιμής εξηγήσεως. Στη μονομαχία αυτή, η μοίρα ώρισε ώστε ο λιγότερο έμπειρος Ντυμπρέιγ να σκοτώσει τον επίδοξο ξιφομάχο Μεριγιόν. Έπαυλαλούθησε, φυσικά, το διαζύγιο των δυο συζύγων, που δεν θέλησαν να ξαναϊδωθούν μετά το επεισόδιο του θεάτρου. Άλλωστε η Άλίκη, επαναστατημένη και κλεισμένη σε μία υπερήφανη σιγή, άφησε να εκδοθή εις βάρος της το διαζύγιο, παίρνοντας πάνω της όλες τις ευθύνες.

Το δικαστήριο, όμως, είχε ανάθεση προσωρινώς στη μητέρα τη φύλαξη και ανατροφή της κορούλας τους, που ήταν τότε μόλις δυο ετών. Μένοντας μόνος, ο Λουί, άρχισε να βασανίζεται από τύψεις και αμφιβολίες. Είχε σκοτώσει έναν άνθρωπο για λόγους, που δεν είχαν καθόλου διαπιστωθή. Και έξ' άλλου, τώρα που σκεπτόταν ψυχραιμα, ήταν τάχα βέβαιος για την προδοσία της γυναίκας του; Η Άλίκη ήταν έντιμη και υπερήφανη, πράγμα που εξηγούσε τον πόνο της για τις υποψίες του άνδρός της και την αξιοπρεπή της περιφρόνησι για κάθε προσπάθεια άμυνας. Ήξερε ο Λουί από το κορίτσάκι του, τη Λιζούλα, που του την έφεραν να τη βλέπει κάθε Κυριακή, αλλά και από τις προσωπικές του έρευνες, ότι η Άλίκη ζούσε μέσα σε μία αδιαφορία, χωρίς να μιλή ποτέ ούτε για τον ζωγράφο, ούτε γι' αυτόν, σαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος να είχαν ποτέ καταλάβει κάποια θέση στην καρδιά της.

Άλλα μία Κυριακή πρωί καθώς ξυπνούσε, άκουσε το τηλέφωνο να κουδουνίζει επίμονα. Έτρεξε και ξεκρέμασε το ακουστικό.

Με μεγάλη του έκπληξη άκουσε — για πρώτη φορά μετά τον χωρισμό τους — τη φωνή της γυναίκας του.

Τρέμοντας από συγκίνηση και αγωνία η Άλίκη του ανήγγειλε ότι η Λιζούλα ήταν άρρωστη από δυο μέρες πριν και είχε περάσει τη νύχτα της με μεγάλο πυρετό. Και ακόμη πως ο γιατρός φοβόταν μήπως πρόκειται για κάτι σοβαρό. Στο τέλος, του υπασχέθηκε πως θα τον κρατούσε ανέλλιπώς ένημερο για την πορεία της αρρώστειας. Έπί μία ολόκληρη έβδομάδα, πολλές φορές την ημέρα και την νύχτα ακόμη, οι δυο σύζυγοι, ένωμένοι με το άορατο σύρμα, στην ίδια τρυφερή αγωνία, συζητούσαν, σαν να είχαν να δουν ο ένας τον άλλον μιά-δυο μέρες μόνο. Έκμυστηρεύονταν τους φόβους και τις ελπίδες τους, απελπίζονταν και αλληλοπαρηγορούσαν άμοιβαίως... Και ένα δράδυ, ύστερα από ώρες θανάσιμης αναμονής, καθώς η αρρώστεια περνούσε από την πιο κρίσιμη φάση της, άκουσθηκε η χαρούμενη φωνή της μητέρας:

— Σηκώθηκε!... Θέλετε να τη δείτε;... Ο Λουί έτρεξε άμέσως στο σπίτι της Άλίκης και σκυμμένοι τώρα και οι δυο πάνω στο μικρό λευκό κρεβατάκι, όπου αναπαύονταν η μικρή αγαπημένη ύπαρξις, ξεχνώντας πια τα περασμένα, σφιχταγκαλιάστηκαν.

Μόλις όμως το παιδί έγινε έντελώς καλά, ήλθε η σειρά της μητέρας. Έξαντλημένη από τις φροντίδες, τους κόπους και τις αγρυπνίες, η Άλίκη κρεβατώθηκε. Ο Λουί, που ο έρωτάς του είχε ξανανοιώσει, θέλησε να είναι ο μόνος που θα την φροντίσει. Ένα απόγευμα, καθώς εκείνη του ζητούσε να της δώσει ένα σημειωματάριο διευθύνσεων, που είχε σε κάποιο συρτάρι, άνοιξε κατά λάθος ένα άλλο. Κι' εκεί μέσα είδε ένα γράμμα τσαλακαμένο. Μηχανικά το πήρε και το κύτταξε. Αναπήδησε. Το γράψιμο ήταν του Μεριγιόν. Ήταν το μοιραίο γράμμα. Κύτταξε τον κλειστό φάκελλο.

— Μπορείς να το ανοίξεις και να το διαβάσεις, σήμερα, Λουί...

Χαμογελώντας γλυκά η Άλίκη, χαιρόταν για την έκπληξή του. Σαν αυτόματο ο Λουί έβγαλε το γράμμα από τον φάκελλο και από τις πρώτες γραμμές το μυστήριο φωτίστηκε — το μυστήριο που άλλοτε είχε τόσο ζηλότυπα διαφυλαχθή.

Το γράμμα απευθυνόταν από τον Μεριγιόν στην Μπλάνς Πρετέ, την έρωμένη του, και ήταν ένα γράμμα διακοπής σχέσεων.

— Ναι, είπε η Άλίκη. Ο Μεριγιόν έπρόκειτο να πανδρευθή. Μου είχε εμπιστευθή τα σχέδιά του και όταν μάς είδες να συζητούμε στο διάδρομο του θεάτρου, αρνιόμουν να δεχθώ να δώσω γράμμα του στη Μπλάνς, μη θέλοντας να της προξενήσω τόσο θλίψη.

— Και με άφησες να πιστεύω σαν δλκάς στην προδοσία σου;... φώναξε ο Λουί.

— Δεν μου έδωσες τον καιρό να δικαιολογηθώ. Και ύστερα, εκεί που ήμασταν μπορούσα να το κάμω. Πρώτα-πρώτα ήταν ένα μυστικό, που δεν μου ανήκε. Και ύστερα, απέφασα να μην ανοίξω το στόμα μου, γιατί είχα αγανακτήσει από την ελπίση εμπιστοσύνης που έδειχνες σε μένα.

— Ναι, αλλά έξ' αιτίας αυτής της σιωπής, σκοτώθηκε ένας άνθρωπος.

— Δυστυχώς!... Και γι' αυτό δεν έστειλα το γράμμα. Τουλάχιστον η Μπλάνς δεν έμαθε — και δεν θα μάθαι ποτέ — και θα μείνει με την ιδέα πως ο Μεριγιόν την αγαπούσε μέχρι το θάνατό του.

— Ναι, μά έσύ δεν μ' αγαπούσες τόσο πολύ, ώστε να μη μου κρύψεις τίποτε;

— Κι' έσύ το ίδιο, καλέ μου Λουί, δεν μ' αγαπούσες αρκετά για να πιστεύσεις στην αθωότητά μου!

Δάκρυα ανέδλυσαν από τα μάτια και των δυο. Και έπεσαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, συντριμμένοι από την τραγική παρεξήγηση και μεταμελημένοι γιατί δεν είχαν αγαπηθή όσο έπρεπε...

ΣΑΡΛΟΤ ΝΤΟΡΝΙΕ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

Μοντέλο του Οίκου Μπενβένιστ. Λευκό φόρεμα σολείγ με φύλλα από λευκό σουέτ.

(φωτ. Έλευθεριάδη)

Η ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΣ

Προτού ανακαλυφθεί ο αντιδιφθεριτικός όρος, η διφθερίτις ήταν μία από τις πιο θανατηφόρες και φρικτές αρρώστιες της παιδικής ηλικίας. Μόλις στο τέλος του περασμένου αιώνα (1894) ο Γάλλος Ιατρός Roux ανέκαλυψε τον αντιδιφθεριτικό όρο ύστερα από τις λαμπρές εργασίες του Γερμανού Μπέρνιγγ. Όποιος είδε παιδιά αρρώστα από διφθερίτιδα να χαροπαλίζουν, δεν μπορεί να ξεχάσει ποτέ την εικόνα της φρίκης που προκαλεί αυτή η αρρώστια. Περιγράφει παρομοίαν έπεισοδιών από επιδημίες διφθερίτιδος του παρελθόντος αιώνα, πολύ παραστατικές και συγκινητικές βρίσκουμε στα βιβλία μεγάλων λογοτεχνών και Ιατρών, όπως του Τσέχωφ, "Άζελ Μούντε κ. ά. "Ετσι η ανακάλυψη του αντιδιφθεριτικού όρου σημειώνει τον πρώτο νικηφόρο σταθμό εναντίον της επάρατου αυτής αρρώστιας και δικαίως εθεωρήθη η ανακάλυψις αυτή ως εύλογία Θεού για τους μικρούς αρρώστους. Διότι πρέπει να σημειωθεί ότι η διφθερίτις προσβάλλει κατά προτίμησι τα βρέφη και τα παιδιά, σπανίως τους εφήβους και σπανιότατα τους μεγάλους. Η διφθερίτις είναι αρρώστια λοιμώδης, δηλαδή μολυσματική, και την προκαλεί ένα μικρόβιο που λέγεται *βάκιλλος του Λέφλερ*. Κολλάει πολύ εύκολα, γι' αυτό παρουσιάζεται συνήθως κατά επιδημίες μικρές ή μεγάλες. Το μικρόβιο εγκαθίσταται στο λαιμό του πάσχοντος και δημιουργεί ψευδομεμβράνες. Εκεί πολλαπλασιάζεται και δρά τοπικώς χωρίς να εισέρχεται στο ίδιο στην κυκλοφορία του αίματος, παρά μόνον οι τοξίνες που παράγει εν άθρονιά και έμποτίζουν όλα τον οργανισμό. Δηλαδή το μικρόβιο δρά τοπικώς όπου έγκατασταθεί (συνήθως άμυγδαλές, ρινοφάρυγγα κλπ.) και η διφθεριτική τοξίνη κυκλοφορεί παντού και προκαλεί τα γενικά τοξικά φαινόμενα της νόσου. Έτσι γίνεται φανερό ότι η διφθερίτις μεταδίδεται από τον άρρωστο στον υγιή είτε άπ' ευθείας με το θήλα, το πτήρισμα κλπ., είτε από τα πράγματα του άρρώστου που έμολυνθησαν (ένδυμα, βιβλία, παιχνίδια κλπ.) από τα έκκριμα του ίδιου. Υπάρχουν και οι υγιείς μικροβιοφορείς, που έχουν το μικρόβιο της διφθερίτιδος στον ρινοφάρυγγα ή στα ρούχα τους και το μεταφέρουν χωρίς οι ίδιοι να πάσχουν ή να είναι άναρρωνόντες. Γι' αυτό επιβάλλεται αυστηρά απομόνωση των πάσχοντος και απολύμανσις όλων των αντικειμένων που χρησιμοποιεί ο άρρωστος ή βρίσκονται στο δωμάτιό του.

Τα πρώτα συμπτώματα της διφθερίτιδος μοιάζουν συνήθως με την άξεία άμυγδαλίτιδα, δηλαδή μ' ένα κοινό πονόλαιμο: Πυρετός 38—39°, πόνος, δύσκαταποσία, βραχνάδα, διόγκωσις των αδένων στα πλάγια του λαιμού με λίγο πόνο. Οι άμυγδαλές φαίνονται διογκωμένες και παρουσιάζουν στην άρχή έ-

να επίχρισμα λευκωτό και γυαλιστερό (ψευδομεμβράνα), που γρήγορα μεγαλώνει και μπορεί εντός 24 ώρων να έξαπλωθί σ' όλο το λαιμό—φάρυγγα μέχρι της σταφυλής και με τάσι να έξαπλωθί ακόμη περισσότερο, προς τις ρινικές κοιλότητες, στόμα, χείλη, ή προς τα έσω λάρυγγα (κρούπ), βρόγχους κλπ. Έτσι παρουσιάζεται η συνήθης διφθερίτις. Κι' εδώ έγκειται η άξία της έγκαίρου διαγνώσεως και έγκαίρου θεραπείας. Υπάρχουν και άλλες μορφές κακοήθεις, όπως τις λέμε, διφθερίτιδος, όπου το πόνος ζήτημα χρόνου και ταχείας θεραπείας. Όσο νωρίτερα διαγνωσθή και καταπολεμηθή η διφθερίτις τόσο ταχύτερα θα έξουδετερωθή και οι κίνδυνοι των επιπλοκών θα είναι όλιγώτεροι. Σήμερα η έπιστήμη διαθέτει τον αντιδιφθεριτικό όρο και έκ παραλλήλου χρησιμοποιεί και την πενικιλίνη με άποτελέσματα ίκανοποιητικά, όσο έγκαίρως αρχίσει η θεραπεία. Η πρόσκλησις του Ιατρού είναι άπαραίτητος έν καιρό έπιδημίας, έστω και για ένα άπλο κατά τα φαινόμενα, πονόλαιμο. Η έξέτασις του έκκριματος του ρινοφάρυγγος και των ψευδομεμβρανών και η άνεύρεσις του μικροβίου της διφθερίτιδος επιβεβαιώνει την διάγνωσι, χωρίς όμως ο γιατρός να χάνη πολυτίμο χρόνο και να περιμένη την άπάντησι του έργαστηρίου για ν' άρχισή την όροθεραπεία και λοιπή συμπτωματική θεραπεία. Μιά από τις σοβαρότερες και δραματικώτερες έπιπλοκές είναι η διφθεριτική λαρυγγίτις (κρούπ) και όφείλεται στην έπέκτασι των ψευδομεμβρανών προς τον λάρυγγα, όστις αρχίζει ν' άποφράσσεται σιγά-σιγά, γι' αυτό ο μικρός άρρωστος είναι άξιολύπητος (άγωνία και άσφυκτία μη μπορώντας ν' άναπνεύσει έλεύθερα). Έδώ μόνο η έγκαίρος διασωλήνωσις ή τραχειοτομία μπορεί να σώσῃ τον μικρό άρρωστο. Συνήθεστες έπιπλοκές είναι οι διφθεριτικές παραλύσεις, που κι' αυτές υποχωρούν με τον αντιδιφθεριτικό όρο. Γενικά όλα τα εύγενή όργανα και το κεντρικό νευρικό σύστημα παρουσιάζουν έπιπλοκές όταν δεν γίνη έγκαίρως η αντιδιφθεριτική όροθεραπεία και έξουδετερωθή έτσι η διφθεριτική τοξίνη. Ο προληπτικός έμβολιασμός εναντίον της διφθερίτιδος επιβάλλεται να γίνεται πάντοτε στους μικρούς που μπορεί να έχουν προδιάθεσι να πάθουν διφθερίτιδα και που έλέγχεται με την αντίδρασι Σίκε.

Ε. Κ. ΜΠ. 'Ιατρός

Απαντήσεις

Κα Φλόρα Κ. (Κάιρον)—'Ο χρόνιος βρογχίτις κατάρρους είναι πολλών ειδών. Καμία φορά είναι αιτίας αλλεργικής. Η θεραπεία είναι άνάλογος με την αιτία που τον προκαλεί. Πρέπει να έλεγχθῃ και με άκτινογραφία του θώρακος. Πάντως οι έισπνοές με ειδικά μηχανήματα άεροποιημένης πενικιλίνης και στρεπτομυκίνης δίδουν άποτελέσματα πολύ καλά.

Α. Δ. Α. Κατρινή άναγνώστρια.—Θα ήθελα συστήσω να κάνετε μία έξη σχέση με τον ώσθιόν κύκλον. Δοκίματε Η περιοδικότης της ήμικρανίας αυτής τάως έχει σχέση με τον ώσθιόν κύκλον. Δοκιμάστε. Πάρτε και έσωτερικώς προνόν. Οι ταμπλέτες κομμά 2—3 ήμερησίως άνακουφίζουν τους πόνους.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

(Θηλασμός)

Μετά τον τοκετό το δρόφο αν και χωρίζεται από το μητρικό όργανισμὸ δεν παύει να έξαρτάται από εκείνον, να τρέφεται από εκείνον. Για τον λόγο τούτο η υπέρ-ρα που θηλάζει πρέπει να τρέφεται με άρκετά και υγιεινή τροφή, πρέπει να διατρέφεται όπως και στην έγκυμοσύνη, για να μπορέσει ν' άναποκριθῇ στ' άπαιτήσεις που χρειάζεται η έκκρισις τῶν γάλακτος και έτσι και στίς άπαιτήσεις του παιδιού που άναπτύσσεται.

Στην περίοδο αυτή βρίσκονται στην ανάπτυξη τους, μέσα στις σιαγόνες φυσικά άκόμη, όχι μόνον τα νεογνά δόντια αλλά και μερικά από τα μόνιμα.

Για να μπορέσουν τα δόντια ν' άναπτύχθουν κανονικά και να γίνουν στενά—ειάζονται καλά και άρκετά συστατικά.

Το μητρικό γάλα είναι η —δική τροφή από τη φύση προσαρμοσμένη ακριβώς στις άνάγκες του βρέφους και περιέχει όλα τα συστατικά που χρειάζονται για την άνάπτυσή του. Γι' αυτό τα δόντια των παιδιών που θηλάζουν γίνονται πῃ στερὰ από τα δόντια των παιδ. ν που τρέφονται τεχνητά. Τα παιδιά που τρέφονται τεχνητά, δηλ. με το θήλαστρο, έχουν άδύνατα και εύκολοπρόσβλητα από διάφορες ασθένειες δοντίν. Τα δόντια τους προσβάλλονται κατά 30% περισσότερα από τα δόντια των παιδιών που θηλάζουν από τα αστά της μητέρας τους.

Αλλά ο θηλασμός δεν είναι σκόπιμος μόνον γιατί το μητρικό γάλα είναι καλύτερο έπειδή περιέχει τα συστατικά που χρειάζονται τα δόντια να γίνουν στενά, μα και γιατί βοηθάει στην κανονική άνάπτυξη και διάπλασι των σιαγόνων ώστε να μπορέσουν τα δόντια να φυτρώσουν και τακτοποιηθούν κανονικά και όχι άνωμαλα.

Πόσες μητέρες θα παρατήρησαν ότι τὸ βρέφος που χρησιμοποιήσει μία φορά το θήλαστρο αρνείται το μητρικό μαστό!

Γιατί συμβαίνει αυτό; Πιστεύουν μερικοί πως τούτο γίνεται γιατί η τεχνητή διατροφή άρέσει πολύ στον μικρό ούρανισκό του παιδιού. Όχι, δεν είναι τούτο. Το βρέφος άντελήφθῃ πως με το θήλαστρο ίκανοποιεί γρήγορα και χωρίς κόπο την πείνα του. Θηλασμός άπό το μαστό σημαίνει κατανάλωσις γυναικείας ενέργειας για να μαρμαρυχά. Με το θήλαστρο το γάλα άδειάζει στο στόμα του παιδιού χωρίς καμμία προσπάθεια και γεμίζει το στομαχάκι του άκοπα.

Το παιδί όμως που θηλάζει στο μαστό της μητέρας του, προμηθεύεται το γάλα με ισχυρή έκμηχτική προσπάθεια κατά την όποιαν κινεί ισχυρά την κάτω σιαγόνα προς τα έμπρός. Η πράξι αυτή άποτελεί για τη σιαγόνα και τους μύς του στόματος ένα ισχυρό έρεθισμὸ για άνάπτυξη. Ο έρεθισμός αυτός είναι άπόλυτα άναγκαίος, γιατί χωρίς αυτόν η κάτω σιαγόνα μένει καθυστερημένη στην άνάπτυξη.

Αντίθετα η χρησιμοποίησις του θηλάστρου άσκει μία όλέθρια επίδρασι και στην άνω σιαγόνα, γιατί οι παρείες κατά την έκμύλησι του θηλάστρου άσκούν πίεσι σ' αυτή από τα πλάγια. Η πίεσι αυτή που συμπιέζει τη μαλακή άκόμη σιαγόνα του βρέφους την κάνει να στενεύει.

Πρέπει λοιπόν, όταν χρησιμοποιούμε για τη διατροφή του μωρού μας θήλαστρο, να περιμενούμε άνωμαλίες στην άνάπτυξη των σιαγόνων. Τα δόντια, που βρίσκονται κι' αυτά μέσα στις σιαγόνες άκόμη, συμπίεζονται κι' αυτά και έτσι μπορούμε να έχουμε παράλληλα με τις άνωμαλίες των σιαγόνων και άνωμαλίες των δοντιών.

Είναι γνωστός οι συνέπειες από τις τέτοιες άνωμαλίες των δοντιών και των σιαγόνων που παραμορφώνουν το πρόσωπο των παιδιών μας. Οι πιο πολλές από αυτές όφείλονται στον τεχνητό θηλασμό.

Η ύγεια λοιπόν και η κανονικότητα των δοντιών και των σιαγόνων έξαρτάται σε μεγάλο βαθμό και από τον τρόπο διατροφῆς του βρέφους.

ΜΕΖΗΣ

Η μεγάλη μάχη τής γυναικείας μόδας μαίνεται στο Παρίσι

Ο ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΝΤΙΟΡ

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΝΤΙΟΡ

έναντίον

ΖΑΚ ΦΑΘ

Ο ΖΑΚ ΦΑΘ

ΣΤΟ Παρίσι υπάρχουν δυο βασίλεις, που οι άναγνώστριές μας άσφαλώς θα τους ξεέρουν: Είναι ο Κριστιάν Ντιόρ και ο Ζάκ Φάθ. Οι δυο βασίλεις τής Μόδας! Η έξουσία τους είναι άπόλυτη. Αυτοί άποφασίζουν τί θα φορέσουν σε κάθε εποχή οι Παρισινές και οι γυναίκες όλου του κόσμου. Αυτοί κανονίζουν τη γραμμή τής Μόδας.

Η γραμμή όμως αυτή έχει γίνει μία άληθινή γραμμή... μάχης που έχει άναψει άνάμεσα στους δυο... στρατηλάτες τής γυναικείας καλαισθησίας. Καί η μάχη αυτή δεν παρουσιάζεται μόνον στο Παρίσι, αλλά έχει πάρει... υπερατλαντικές διαστάσεις! Είναι γνωστό ότι και οι δυο αυτοί βασίλεις τής μόδας δεν περιωρίσθηκαν στις άφνες που τους έξηφάλισε το Παρίσι και ο παλιός, γενικά, κόσμος. Ξεκίνησαν για την κατάκτησι και του Νέου Κόσμου και είναι γεγονός ότι η έκστρατεία τους έσημείωσε πλήρη επιτυχία. Όλη η κοσμική Άμερική έχει σήμερα συγκεντρωθή γύρω άπό τα στρατόπεδα των δυο αυτών Παρισινών στρατηγών τής μόδας. Καί η μάχη που διεξάγεται άνάμεσα στους δυο, έπεται και άνάμεσα στην πολυάριθμη πελατεία τους. Στο βασιμ πυροβολικό τής πελατείας τους και οι δυο συγκαταλέγουν πολλές δεντέτες του Χόλλυγουντ και κοσμικές κυρίες τής διεθνούς άριστοκρατίας. Τα μοντέλα τους, που στο Παρίσι κυκλοφορούν σε έκδόσεις πολυτελείας και σε μετρημένα αντίτυπα, στην Άμερική έκδίδονται και κυκλοφορούν σε έκατομμύρια αντίτυπα και στις 48 Πολιτείες.

*

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο Ντιόρ έδημιούργησε το υπερατλαντικό υποκατάστημά του, στη Νέα Υόρκη, στην 5η Λεωφόρο. Τα μοντέλα του τα βρίσκουν οι Άμερικανίδες σε τιμή ώρισημένη στα καταστήματα πολυτελείας και των 48 πολιτειών.

Ο Φάθ, έξ άλλου, συνεργάζεται με ένα βασίλει των άμερικανικών έπιχειρήσεων μόδας, τον Ζοζέφ Χαλπερτ. Έχει συμβληθή με συμβόλαια μαζί του να πηγαίνει στην Άμερική κάθε χρόνο δυο φορές, τον Άπρίλιο και τον Σεπτέμβριο, για να δημιουργή την άμερικανική συλλογή τής κάθε σεζόν. Τα φορέματα του Φάθ, που παράγονται σε άτελειώτες σειρές, κοστίζουν από 70 έως 300 δολάρια.

Ο Ντιόρ άναχώρησε κιόλας για τη Νέα Υόρκη στις 4 Μαρτίου με την κυρία Μαργαρίτα, που είναι το δεξί του χέρι. Ο Φάθ άναχώρησε στις 7 Άπριλιου με την Κατερίνα, που είναι η πρεμιέρα του ατελίου. Η μάχη προβλέπεται και έσέτος σκληρή στην Άμερική μεταξύ των δυο Παρισινών βασιλέων.

Αλλά ποιοί είναι τέλος πάντων οι δυο αυτοί φανατικοί αντίπαλοι, που έχουν άφωσιωμένους όπαδους σ' όλο τον κόσμο;

Ο Ντιόρ είναι σοβαρός, κλεισμένος στον έαυτό του, μυστηριώδης. Ο Φάθ είναι γελαστός, άνοιχτόκαρδος. Ο Φάθ, για όλο το προσωπικό του, ως και την πιο μικρή μαθητευόμενη, είναι ο Ζάκ.

Ο Ντιόρ άκόμα και για τις πιο στενές

συνεργάτριές του παραμένει ο «κύριος Ντιόρ». Η μόδα του Ντιόρ είναι προϊόν σκέψης. Η μόδα του Φάθ είναι σαν μία φωτεινή άχτίδα.

Ο Κριστιάν Ντιόρ κατάγεται από την Νορμανδία. Είναι μόλις σαράντα έτών κι' έχει έξυπνη φυσιογνωμία. Ως τα 1920 έζησε στις άκτές τής Μάγχης, οι δε γονείς του τον προώρισαν για διπλωματικό υπάλληλο. Αυτός όμως ήταν άνήσυχος τύπος, κι' όταν έγινε είκοσι έτών έφυγε για τη Ρωσία. Έπέστρεψε από εκεί άρρωστος. Ο ντιλεττάντης αυτός, σε ηλικία τριάντα έτών μπορούσε κιόλας να πῇ: «Είμαι γέρος σαν τον δυτικό πολιτισμό». Ζή με τα κροκί. Η οικογένειά του (είχαν έργοστάσιο χημικών προϊόντων) έχει χρεωκοπήσει. Δημοσιεύει στην έφημερίδα «Φιγκαρό», στην σελίδα τής μόδας σχέδια που ένθουσιάζουν τους ραφτάδες. Η Άνιές, (γνωστότατη κατελλού του Παρισιού) του ζητάει καπέλλα, ο Πιγκέ (γνωστός ράφτης), του ζητάει φορέματα. Το 1938 ο Ντιόρ έκανε μιαν έπαύσασι στη μόδα: Άνασάρισε τις φαρδιές φούτες με πλάσι. Κατά το διάστημα τής κατοχής, ο Ντιόρ πήρε μέρος στην Άντίστασι. Μετά την άνακαχή έπέστρεψε σ' ένα οικογενειακό του κτήμα που είχε γλυτώσει από τη χρεωκοπία του 1935.

Περιποιείται τα όπωροφόρα δέντρα, ζῇ σαν έρημιτης. Η πραγματική του επανάστασι, το «νιού λουκ» έγινε το 1947, στις 12 Φεβρουαρίου ακριβώς, την ήμερα που παρουσίασε την πρώτη του συλλογή. Ο μεγαλοβιομήχανος Μπουσάκ πούταν παρών κατά την επίδειξη, ένθουσιάστηκε μαζί του και του έδωσε τα μέσα για ν' άνοίξη ένα μεγάλο ατελίο.

Οι γυναίκες άνεγνώρισαν άμέσως τον προφήτη τους. Ο Ντιόρ έανάδωσε στο Παρίσι το στέμμα τής βασίλισσας του κόσμου. Ο Ντιόρ είναι τρομερά έργατικός. Έφευρίσκει τουλάχιστον πεντακόσια φορέματα το χρόνο. Είναι άνυπαντρος, μα περιβάλλεται από 785 γυναίκες: 732 εργάτριες, 40 πωλήτριες, 13 μακενέ.

Μόνο οι μουσικόφιλοι έχουν τις πιθανότητες να συναντήσουν τον Ντιόρ σ' ένα δημόσιο μέρος. Δεν δγαίνει ποτέ, παρά μόνον για να πάη σε καμμία συνουσία κα' κανένας δεν προσέχει αυτόν τον φαλακρό άνθροπάκο, που με κλεισμένα μάτια, παραδίδεται στους θείους ρυθμούς του Μπάχ, του Μπετόβεν και του Ντεμπισού.

*

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΑΘ.

Η ζωή του Ντιόρ είναι η ζωή ενός μοναχικού ανθρώπου. Η ζωή του Φάθ είναι ένα έρωτικό μυθιστόρημα. Ο Φάθ δεν είναι σαράντα έτών. Είναι ψηλός, ώραίος, άθλητικός, κάνει σκί, κολυμπάει, πηγαίνει ίππασία.

Πάντα είχε κλίσι προς τα... φουστάνια. Τα πρώτα φορέματα τα έκανε για την υπηρέτρια της μητέρας του. Οι γονείς του έλεγαν πάντα πως έπρεπε να είναι γεννηθή κορίτσι. Σπούδασε στην έμπορική σχολή τής Βενσέν. Η μητέρα του είχε έθανάτων τρευτή έναν τραπέζίτη και προώριζε τον Ζάκ για υπάλληλο. Αυτός όμως τώσκαγε από την έμπορική σχολή και πήγαμε να παρακολουθήση μαθήματα δραματικής τέχνης. Η μόδα είχε άρχισει να τον ενδιαφέρει. Τότε γνώρισε το πιο διάσημο μοντέλο τής προηγούμενης εποχής, την Ζενεβιέβ ντε Λά Μπρυγιέρ, που το πρόσωπό της φιγουράριζε πάντα στα έξωφυλλά όλων των περιοδικών. Ο πρώτος όικος Φάθ δεν είχε παρά ένα μακενέ, την Ζενεβιέβ, και μία μονάχα πρεμιέρα.... τον Ζάκ. Το 1939 ο Φάθ πήρε μέρος στην έκθεσι μόδας. Μέσα σε δέκα χρόνια έγινε πρωταγωνιστής τής γυναικείας κομψότητας και όμορφιάς.

Το 1939 η Ζενεβιέβ έγινε κυρία Φάθ. Άπέκτησαν ένα αγοράκι που τώρα είναι έξι μισού έτών. Μετά την άπελευθέρωσι ο Φάθ ξεκίνησε για να κατακτήση την Άμερική. Καί παρ' όλο βέβαια πῇ όλες οι γυναίκες στον Νέο Κόσμο δεν ντυνόνται όπως η Λάνα Τάρνερ, ο Φάθ έπέμεινε. Καί δεν άρνησε να επιβληθῇ παρ' όλο που πάλαψε άγρια με τον Ντιόρ.

Σήμερα ο Φάθ είναι στην Άμερική ένα όνομα που άποτελεί για τις κοσμικές κυρίες έγγυησι. Αυτός ράβει την Άίλιου Πόνς και την Ρίτα Χαίηγουορθ. Κι' αυτός έρραψε δέκα φορέματα τής κυρίας Όριόλ, σύζυγου του προέδρου τής Γαλλικής Δημοκρατίας για το ταξίδι της στο Λονδίνο. Καί καί που ενδιαφέρει:

Ο Φάθ έτοιμάζει για φέτος νέαν άντεπιθεσι με φορέματα που είναι πάνω από το γόνατο. Καί προβλέπει ότι θα κερδίση τη μάχη. Λοιπόν, έτοιμασθήτε!

Γραμμή Φάθ

Γραμμή Ντιόρ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Η χειρουργική των ρυτίδων

Στο προπερασμένο σημείωμά μου σάς μίλησα για την ευεργετική επίδραση της έγχειρσεως του προσώπου για την ζωή και την ανανέωση των κυττάρων του δέρματος. Το ζήτημα αυτό είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον. Είναι η απόλυτη πραγματικότητα. Πρώτος το έφερε στην επιφάνεια ένας από τους ιδρυτές της καθαρώς αισθητικής χειρουργικής, ο περίφημος Γάλλος χειρουργός Πασσά. Όσοι από τις αναγνώστρίες μου δεν διάβασαν, έτι έγραψα, ως προμηθευθούν το 4ο τεύχος του περιοδικού. Πρέπει να έχουν υπόψιν τους τα όσα προείπα για την αισθητική χειρουργική του προσώπου.

Βέβαια από δεξιά και αριστερά θα ακούσετε τα πλέον αντίθετα πράγματα. "Αλλά πρέπει να έχετε υπόψη σας τί ακριβώς συμβαίνει. Θα σάς πουν ξαφνικά: Μην αποφασίσετε την έγχειρση γιατί κάνει κινεζικά μάτια. Γιατί κάνει στο πρόσωπο μια μάσκα. Δε μπορεί κανείς να γελάσει. Ούτε να μιλήσει. Έχουν παραλάβει οι μύες του προσώπου. Μην κάνετε έγχειρση γιατί δεν κρατάει το αποτέλεσμα της. Θα είδατε υποκρεωμένες να έγχειρσάνε την έγχειρση κάθε τόσο, και τότε χαθήκατε. Άφηνει σημάδια φοβερά, γνωρίζω μια κυρία που γυρίζει τώρα τόσα χρόνια με τρομερά σημάδια στην κυρία της. Για να τα κρύψει παραγγέλνει στο εξωτερικό ειδικά σκουλαρίκια.

Ας ξαναπούμε όμως μερικά πράγματα για τα σημάδια και δε με προσέχετε σ' αυτό το ζήτημα. Πριν από χρόνια είναι αλήθεια ότι και στο εξωτερικό, όπως και εδώ, οι ραφές ετοποθετούντο και γίνονταν πολύ διαφορετικά από ό,τι γίνονται σήμερα. Τα ράμματα, για να τενωθούν το δέρμα όπως έπρεπε, και για να διατηρηθεί το αποτέλεσμα όσο έπρεπε, ήταν χονδρά σαν σύρματα. Η έλξη γινόταν πάνω σ' όλη την επιφάνεια των χειλέων του δέρματος και τα αποτυπωμένα σημάδια ήταν αξιόλογα αλλά φυσικά, όχι και τέτοια για να στερεωθεί μια γυναίκα του ευεργετικού αποτελέσματος της έγχειρσεως. (Την στιγμή μάλιστα που με κανένα απόλυτως άλλο μέσο δεν μπορούσε να απαλλαγεί από το κρέμασμα του δέρματος και από τις ρυτίδες, και να ξαναβρεί την νεότητά και την ομορφιά της). Πάντως ήταν υποχρεωμένη να κατεβάσει κάπως τα καλλία της μπρός από το αυτί για να σκεπάσει το σημάδι της έγχειρσεως. Γιατί μόνον μπρός από το αυτί φαινόταν το σημάδι. Πιο πάνω από το αυτί ή συρραφή κρυβόταν μέσα στα μαλλιά. Πίσω από το αυτί χανόταν πάντα ακριβώς στο αυλάκι του. Και πιο πέρα χανόταν πάλι πίσω μέσα στα μαλλιά.

Τα πράγματα άλλαξαν

Τώρα όμως, καθώς ήδη σάς ανέφερα, ως προς το ζήτημα της καταλειπόμενης ούλης, τα πράγματα άλλαξαν ως διά μαγείας. Όλοι οι καλύτεροι αισθητικοί χειρουργοί έκαναν ό,τι υπέρεσαν για να καταφέρουν να μη φαίνεται ει δυνατόν καθόλου το σημάδι μπρός από το αυτί. Και το πέτυχαν. Θα ήθελε στα συγγραμμάτα τους με πόση ελίκρινη παραθέτουν φωτογραφίες με το σημάδι όπως φαίνεται πριν και όπως δεν θα φαίνεται τώρα. Ίδου με λίγα λόγια τί γίνεται τώρα με το σημάδι: Άφου ξεκολληθεί το δέρμα σ' όλο το μάγουλο και στο λαιμό όσο πρέπει και έως τα κατώτερα ακριβώς σημεία για την κάθε περίπτωση, ή έλξη του δέρματος για την συρραφή δεν γίνεται πια όπως πρώτα με ράμματα εξωτερικά σ' όλη την έκταση των χειλέων της συρραφής. Η έλξη γίνεται σε ώριμα σημεία εξωτερικά. Εξωτερικά δε με καινούργιο τρόπο ραφίσματος μόνο σε δύο-τρία κύρια σημεία. Αυτό επιτρέπει να τελειώσει η συρραφή με λεπτότατα ράμματα, αυτά τα ίδια πλέον που μπαίνουν και στην έγχειρση των ρυτίδων των θηλών, και που δεν αφήνουν σημάδια. Επίσης η τοποθέτηση της συρραφής μπρός στο αυτί δεν γίνεται πια έξω, αλλά μέσα στο αυτί. Έτσι τώρα πια δεν καταλείπεται κανένα σημάδι. Ο μοναδικός λόγος διαταγμού εξέλειπε από την γυναίκα, όσο νέα της με έγχειρση, την στιγμή που με κανένα άλλο μέσο δεν μπορούσε να απαλειφθούν. Άλλα και οι παλαιά έγχειρσιμένες γυναίκες ρούιν έσται σήμερα να ανανεώσουν το ευεργετικό αποτέλεσμα της θήρσης επί ένα έτος τώρα επιδεικνύονται συνεχώς σε ενδιαφερόμενες πελάτιδες αλλά και σε έγκριτους γιατρούς της πόλεως μας, συρραφές επί έγχειρσιμένων γυναικών για να ξανατενωθεί το δέρμα του προσώπου. Κυριολεκτικά δεν πιστεύει κανείς τα μάτια του με ό,τι γίνεται τώρα με την καινούργια συρραφή. Καταλαβαίνει αμέσως ότι τώρα πια, με τις νέες κατακτήσεις της χειρουργικής, μπορεί μια γυναίκα σ' οποδήποτε νεαρή ηλικία, να χειρουργηθεί για τις τυχόν υπάρχουσες προώρες και αδερπέντες αλλιώς ρυτίδες στο πρόσωπό της. Για το τυχόν αδερπέντο αλλιώς μαρτύριο της ψυχής της.

Ασύστατες κατηγορίες

Και έρχομαι στις άλλες, ασύστατες κατηγορίες από διάφορα ανεύθυνα ή ειδικά ενδιαφερόμενα πρόσωπα εναντίον της αισθητικής

κής χειρουργικής. Για τη διάρκεια του αποτελέσματος της έγχειρσεως: Πάντα προλέγεται στην πελάτιδα, ότι δυστυχώς το επιτυγχάνόμενο αποτέλεσμα δεν πρόκειται να διατηρηθεί αιώνα. Άλλ' όπως προσφύεσται παρατηρεί η ιδρύτρια της αισθητικής χειρουργικής του προσώπου, η χειρουργός Α. Νοέλ, ποιά είναι το πράγμα που πρόκειται να διατηρηθεί αιώνα; Μήπως κάθε τόσο δεν ξαναπεριποιούμεθα τα χαλασμένα δόντια μας, που απαιτούν να υποστούμε ένα μαστύριο διαρκές και ασύγκριτο μπρός στην έκτελεση μιας αισθητικής έγχειρσεως στο πρόσωπο; Κι' όμως προκειμένου για τα δόντια μας, καθώς και για τόσα άλλα πράγματα στη ζωή μας, μ' αθ' αμε να μην παραποιούμεθα καθόλου. Αυτό το μάθαμε, μας έγινε μια παράδοσι, το δρίσκουμε στο εξής φυσικό, και ήσυχάσαμε. Έτσι ακριβώς με την ώριμηση της πείρας μας, θα μάθουμε ότι μια έγχειρση για τις ρυτίδες πρέπει να ανανεώνεται κάθε τρία ή πέντε ή οκτώ χρόνια, ανάλογως. Θα μάς γίνε με τον καιρό και αυτό μια παράδοσις, η αισθητική χειρουργική θα μπη όπως και ο δοντοίατρος στην καθημερινή ζωή μας, θα ήσυχάσουμε και θα ευεργετηθούμε. Θα ήσυχουσε δηλαδή και ως προς αυτό το ζήτημα, ακριβώς τη σημερινή εποχή που ζούμε. Θα ήσυχουσε δηλαδή πραγματικά μέσα στις κατακτήσεις του σημερινού πολιτισμού μας.

Το δέρμα, βλέπετε, αυξάνει διαρκώς σε έκταση, ενώ το μέγεθος του κρανίου σχεδόν σταματάει σε μια ώριμη ηλικία. Διαρκώς χαλαρώνουμε το δέρμα καταλήγει σε προχωρημένη ηλικία, εκτός από το πλέγμα των ρυτίδων που εμφανίζεται, να σχηματίζεται ένα σωρό πτυχές που κρέμονται τρομερά αντίαισθητικά στα κάτω μέρη του προσώπου και στον λαιμό. Η έγχειρση θα αφαιρέσει όσο δέρμα ήδη περισσεύει, αλλά είναι λογικό να μη μπορέ να σταματήσει την διάθεσι του δέρματος διαρκώς να αυξάνει σε έκταση και να ξεχωρίζει. Μετά ώριμα χρόνια θα χρειασθεί να επαναλάβουμε την έγχειρση, με το ίδιο πάντα άφανε πια σημάδι, αν βελήσουμε να διατηρήσουμε μια καταπληκτική νεότητα στο πρόσωπο έως οποιαδήποτε προχωρημένη ηλικία. Άλλ' από αυτά δέδια δεν έπεται ότι είμαστε υποκρεωμένες να έγχειρσώμαστε διαρκώς άπαξ και προβήκαμε σε μια πρώτη έγχειρση. Είπα, αν θέλουμε ξαναέγχειρσώμαστε. Πάντως και εάν δεν επαναλάβουμε την έγχειρση, καταλάβετε το καλά, ότι όσο και εάν ξαναεξυλίσσε μετά καιρό το δέρμα, πάλι θα είναι καλύτερο, σ' εμφάνισι, διότι, στο καινούργιο του ξεχύλωμα αν δεν είχαμε κάνει μια έγχειρση, θα προσετίθετο και το τμήμα του δέρματος που αφαιρέσαμε κατά την πρώτη έγχειρση και έτσι το κρέμασμα και οι ρυτίδες θα ήταν ακόμα περισσότερες.

Με την έγχειρση, με το μηχανικό αλλά και με το θεραπευτικό έργο της, το ένα μαζί με το άλλο, όλα τα χαρακτηριστικά σημεία του γήρατος υποχωρούν και εξαφανίζονται. Τα κύτταρα έχουν βασικά παρορμηθεί να ξαναλειτουρήσουν σαν νεαρά κύτταρα. Και στο θέαμα αυτό, το ως διά μαγείας, της νεότητος και της επαναποκτημένης ομορφιάς, και η ψυχή της έγχειρσιμένης γυναίκας παρορμείται να λειτουργήσει στο εξής σαν την ψυχή ενός νέου ακόμα ατόμου. Και τότε παρακινούμενος από το ξανάναιμα της ψυχής και ολος ο οργανισμός ωφελείται. Τα κύτταρα του ήπατος, του στομάχου, της καρδιάς, ειδοποιούνται αλάθευτα ότι αξίζει ακόμα να ξαναρχίσουν να λειτουργούν όπως πρώτα. Για μια ζωή που ακόμα ουσιαστικά δεν έφυγε. Που δεν έχασε ακόμα δίδου την σημασία της.

Μετά τις ανωτέρω απαραίτητες προϋποθέσεις, στο προσεχές θα τελειώσω με το ζήτημα: Πότε μια γυναίκα πρέπει να αποφασίσει να έγχειρσθή.

ΤΟΝΥ ΜΠΡΑΤΣΟΥ

Διευθύντρια του Φυσιοθεραπευτικού Τμήματος του Αισθητικού και Χειρουργικού Θεραπευτηρίου Αθηνών. Γιάν Σμάτς 38.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΣΗΜ.: Οι αναγνώστρίες δύνανται να απευθύνονται εις την είδα Μπράτσου δι' οποιδήποτε ζήτημα σχετικό με την καλλονή τους. Από αυτής της στήλης ή και ιδιαιτέρως θα δίδονται οι απαντήσεις.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΩΝ

Χαρούμενη Πεταλούδα: Η ενδείγμένη τελευταία θεραπεία για την ανάπτυξη του στήθους είναι αρκετά πολύπλοκη, εξωτερική και εσωτερική. Εάν θέλετε, περιμένετε ειδικό άρθρο μου, όπου θα γράψω για όλα με κάθε λεπτομέρεια. Άλλως, έλτε με σάς δω. Έχετε πάντως υπόψη σας ότι τα αποτελέσματα της ως άνω θεραπείας δεν είναι πάντοτε βέβαια. Ούτε κανείς σοβαρός επιστήμων μπορεί να σάς

αναλάβει υπεύθυνως.

Μυρτώ Π.: Θα γράψω λεπτομερέστατα για ό,τι σάς ενδιαφέρει σε ειδικό άρθρο. Για το ύψος 1 μ. 65 πρέπει να είστε έως 61 κιλά.

Νούλια Καντ.: Προς το παρόν μεταχειριστείτε την τωτική κρέμα «Κολντίν». Ξαναγράψτε μου μετά ένα μήνα χρήσεως. Αλείψετε την κρέμα και σ' όλο το πρόσωπο. Μείνετε βέβαια ότι θα υπερηφηνήστε τις στενοχώριες της ασθένειας σας. Φίλ-φίλ.: Για τα μαλλιά θα γράψω προσεχώς. Σας προτρέπω να με παρακολουθήσετε. Για το πρόσωπο σάς παρακαλώ να μου ξαναγράψετε καθαρότερα τί μου ζητάτε.

Λίλη Π., Σπάρτη: Θα σάς απαντήσω προσεχώς με επιστολήν μου εις την διευθύνσά σας. Επιθυμώ να σάς βοηθήσω ακριβώς όσο είναι δυνατόν.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΑΠΑΝΤΑ

«Δυστυχισμένο κορίτσι»: Για τις ενόχλησεις σας πρέπει να μεταχειριστείτε ταμπλέτες γκονοπαίδη Ντεβεντάν μισό κουφέτακι το πρωί και μισό το βράδυ, τοπικά, θα το τοποθετήτε με το δάκτυλό σας όσο μπορείτε πιο βαθιά στον κόλπο, εάν δεν σταματήσουν με αυτά τότε θα πρέπει να κάνετε μικροβιολογική εξέταση και να τακτοποιήσετε και το ζήτημα της περιόδου αν υπάρχουν ανωμαλίες.

Φοιτήτρια Ν. Α. Τ. Ρ. Κ.: Πρέπει να κάνετε γενική εξέταση του οργανισμού σας και κυρίως αν υπάρχει αναιμία, λιμφοτισμός ως και κόμψις της μήτρας, γενικά δεν πρέπει να ν' ανησυχείτε έφ' όσον δεν υπάρχουν άλλαι ενόχλησεις (π.χ. έσχατος κλπ.).

Μ. Ε. Λ. Χ. Ρ. Ο. Υ. Λ. Γ. Κ.: Γράφατε μας περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με την περίοδό σας ως και αν υπάρχουν ενόχλησεις και αν αι έκκρίσεις είναι πολλές.

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

ΑΚΟΥΜΕ όχι μονάχα γυναίκες, αλλά και άνδρες να λένε, πως οι τάδε χωρίσαν «λόγω ασυμφωνίας χαρακτήρων». Τέτοιος όρος γενικός στο νόμο περί διαζυγίου, δεν υπάρχει, γιατί ο νομοθέτης έπρεπε να διατυπώσει ένα προς έναν όλον τους λόγους που προκαλούν τις άγεφύρωτες αντιθέσεις στο αντρώπο και στο τέλος οδηγούν στο διαζύγιο.

Ο νόμος λοιπόν αναφέρει ώρισμένους λόγους που φέρουν «κλονισμόν εις τας σχέσεις του γάμου» και οι λόγοι αυτοί είναι τόσο σοβαροί που προκαλούν διάσπασι και κάνουν στο αντρώπο το δίο αδιώπο. π.χ. ο ξυλοδαρμός είναι λόγος διαζυγίου. Η μοιχεία, επίσης. Η άρνησις του συζυγικού καθήκοντος που φυσικά έχει πλατύτερη σημασία. Η γυναίκα ή ο άντρας φείλουν να εκτελούν και τα γενετήσια καθήκοντα κ.λ.π.

Όταν λοιπόν λέμε πως ο τάδε και η τάδε χωρίσαν «λόγω ασυμφωνίας χαρακτήρων» θα πρέπει να έχουμε υπόψη πως στην άγωγή που υπέβαλε ο ένας από τους δυο ανέφερε καταλεπτώς τις αιτίες που τον (ή την) ανάγκασαν να ζητήσει διαζύγιο. Κι' ακόμα δεν πρέπει να ξεχνούμε πως οι λόγοι αυτοί πρέπει να μην ανευθύνονται από τον νόμο, αλλοιώτικα η άγωγή δεν στέκεται.

Μια κυρία, πάνω στο ζήτημα αυτό μ' έρωτά αν υπάρχει νόμιμος λόγος να ζητήσει διαζύγιο «εφόσον ο άντρας δεν έχει μόνον είναι σατράπης μέσα στο σπίτι, αλλά και τις περισσότερες φορές τρώει σε ταβέρνες με φιλενάδες». Βέβαια εάν η επίστολογράφος μου θα μπορούσε ν' αποδείξει τον Ισχυρισμό της, η άγωγή της θα σταθεί και το διαζύγιο θα βγή εις βάρος του άντρας της, διότι κατά το νόμο «εφόσον ο άντρας δεν συμπεριφέρεται καλά μέσα στο σπίτι και τρώει έξω με άλλες γυναίκες» επήλθε «σοβαρός κλονισμός εις τας σχέσεις του γάμου».

Εάν όμως κατά την αντίδικαν ο σύζυγος αποδείξει πως δεν είναι αυτός υπαίτιος για την τέτοια συμπεριφορά του, αλλά η γυναίκα του, τότε το δικαστήριο θα δώσει το διαζύγιο αλλά εις βάρος της γυναίκας.

Κι' αυτό έχει μεγάλη σημασία γιατί αν βγή το διαζύγιο εις βάρος του άντρας, τότε αυτός έχει υποχρέωση να δίνει ώρισμένη διατροφή (ανάλογη με την κοινωνική του θέσι) στη τέως γυναίκα του.

Εννοείται πως αυτό γίνεται σε σπάνιες περιπτώσεις όταν οι ένδειξεις είναι χειροπιαστές.

Τις πιο πολλές φορές —αυτό μας διδάσκει η πρακτική των δικαστηρίων— η δικαστική απόφασις ρίχνει και στους δυο το φταίξιμο και έτσι γίνεται ο χωρισμός χωρίς να υποχρεούται ο ένας να διατρέφει τον άλλον.

Στο διάστημα όμως που κρατά η δίκη, ο άντρας είναι υποχρεωμένος —εκτός αν συντρέχουν ώρισμένες αιτίες και περιπτώσεις που θα τις εξετάσουμε σ' άλλο σημείωμά μας —να δίνει διατροφή στη γυναίκα του. Το ποσό το κανονίζει το δικαστήριο και φυσικά λαμβάνεται υπόψη η κοινωνική θέσι και πρωτ' απόλα η οικονομική κατάσταση του συζύγου. Δηλαδή και στην περίπτωση αυτή θα χρειασθούν μαρτυρίες που θα βεβαιώσουν ότι ο σύζυγος είτε από τις επιχειρήσεις του είτε από άλλες ελεύθερες εργασίες του κ.λ.π. κερδίζει πάνω κάτω το σ' α το μήνα. Εάν είναι φυσικά υπάλληλος, τότε λαμβάνεται υπόψη ο μισθός του.

Για το ζήτημα αν είναι εξασφαλισμένη η σύζυγος, υπάρχει νεώτερος νόμος που υποχρεώνει το σύζυγο να δίνει το επιδικασθέν ποσόν χωρίς αντίρρησι κάθε μήνα, αλλοιώτικα πείει στη φυλακή.

Πολαιότερα δεν υπήρχαν τέτοιες έγγραφαι και η γυναίκα αν και είχε στα χέρια της δικαστική απόφασις, δεν μπορούσε να εισπράξει το ποσόν που της επέδικασε το δικαστήριο.

Οι καιροί όμως εκείνοι πέρασαν.

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ Χ

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΚΟΡΜΟΣΤΑΣΙΑ ΝΕΑΝΙΚΗ

1. Βάλτε κατά γής μια καρέκλα, έτσι που τα τέσσερα ποδάρια της να είναι στον αέρα. Καθήστε κάτω, στηρίζατε τη ράχη σας στη ράχη της καρέκλας και πιάστε με τα δυο χέρια στερεά τα μπράτσα της. Χωρίς ν' αλλάξετε θέσι καμετε ορίζοντα τις κινήσεις του ποδηλάτου με τα πόδια σας, αφήνοντας ελεύθερη την αναπνοή σας. Μπορείτε, αντί του άπλου πενταλάζ, να υψώνετε άργα τα πόδια σας, ώστε να σχηματίζουν όρθη γωνία με τον κορμό, και ύστερα να τα κατεβάσετε άργα.

2. Ξαπλωμένη ανάσκελα, με τα χέρια άπλωμένα επίσης, τις παλάμες ακουμπισμένες στέρεα στο έδαφος, κρατήστε μια μπάλα, ή οποιοδήποτε άλλο ελαφρότερο αντικείμενο, ανάμεσα στα πόδια σας. Ψώστε κατόπιν τα πόδια σας καθετα, ύστερα χαμηλώστε τα προς τα αριστερά, κρατώντας τα πάντα σε τέτοια θέσι, ώστε ν' αποτελούν όρθη γωνία με τον κορμό σας. Άκουμπήστε τα στο έδαφος, ξανασηκώστε τα και καμετε το ίδιο προς τα δεξιά. Προσέχετε πάντοτε να ακουμπήσετε σταθερά και οι δυο ώμολπάτες σας πάνω στο πάτωμα ενώ συνεχίζετε τις ασκήσεις σας.

3. Ξαπλωμένη χάμω, τα χέρια τενωμένα πάνω απ' το κεφάλι, τα πόδια ενωμένα, υψώστε ζωηρά και ταυτόχρονα τον κορμό και τα πόδια όσο ψηλότερα μπορείτε. Χωρίς να χάσετε την ισορροπία σας, δηλαδή χωρίς να ταλαντεύεσθε μπρος-πίσω, αγγίξτε τους αστραγάλους σας με την άκρη των δακτύλων σας. Ξεακολουθείτε ύστερα πάλι, άργα και έλέγχοντας την κίνησή σας, χωρίς να πέσετε.

4. Όρθια, με τα χέρια ξαπλωμένα πίσω από το κεφάλι, τα πόδια πολύ ανοιχτά, καμετε μια μεγάλη περιστροφή του κορμού γύρω από τη λεκάνη, τα ισχία, που πρέπει να παραμείνουν ακίνητα, όπως και τα πόδια. Προσπαθήστε να χαμηλώσετε όσο μπορείτε περισσότερο το κορμό σας προς τα πίσω, προς τα πλάγια και προς τα εμπρός, ώστε να δυναμώσετε στο μέγιστο το φυσικό μυϊκό σας κορμό. Είναι η καλύτερη άσκηση.

Τὸν Τζὼν Τσάδοττον τὸν γνῶρισα στὸ πατινάζ. Ἡ θεία 'Εδὶθ με εἶχε ἀφήσει νὰ πιάσῃ τὸ δρόμο νὰ γυρίσω στὴς ἐξῆς. Μπερδεύτηκαν τὰ πατινία μας, πιάστηκα ἀπὸ τὸ μπράτσο του καὶ βρεθήκαμε κι' οἱ δύο καθισμένοι στὸν πάγο.

Ὅπως τὸν εἶδα με τὴ ναυτική στολή, δὲν μὲ φάνηκε ἀσχημος. Μὲ δόθησε νὰ σηκωθῶ καὶ συνεχίσαμε τὸ πατινάζ μαζί.

—Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Μινεζότα μὲ εἶπε. Στὴν πατρίδα μου δὲν πατινάρουν. Γι' αὐτὸ εἶμαι ἀδέξιος.

Φυσικά, με συνώδευσε στὸ δρόμο, ἀλλὰ προτοῦ φθάσουμε στὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ μου, τὸν χαιρέτησα γρήγορα καὶ ἀρχίσα νὰ τρέχω.

—Ἐσὺ εἶσαι, Ρίτα; ρώτησε ἡ θεία μου.

Ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς μου κατάλαβε ὅτι κατὶ μὲ συνέβαινε, γιὰτὶ ἄναψε τὸ πολυφωτὸ καὶ μ' ἐξήτασε.

—Ἦσουν με κανένα.

—Ναί.

—Ποιὸν;

—Ἐναν, ἕναν νέο.

—Φοιτητὴ τοῦ Πανεπιστημίου;

—Ὅχι... με ἕνα πολὺ καλὸ παιδί... ὑπηρετεῖ στὸ ναυτικό.

—Ρίτα, σοὺ ἀπαγορεύω νὰ τὸν ξαναδῆς.... αὐτὸν ἢ ὅποιονδήποτε ἄλλον ἀγνωστὸ! Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ πού πᾶς νὰ πατινάρῃς. Μὴ νομίζεις ὅτι ἐπειδὴ βρίσκεσαι στὴν Ἀμερικὴ μπορεῖς νὰ κάνῃς τὰ πάντα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τζὼν με περιμένε στὴν ἐξοδὸ τοῦ Πανεπιστημίου.

—Πῶς τὸ μάθατε;

—Τὶ ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνῃ ἐδῶ μὴ μικρὴ Γαλλίᾳ παρὰ νὰ σπουδάζῃ. Θὰ πᾶμε νὰ πατινάρουμε ἀπόψε;

—Δὲν μπορῶ... Ζῶ με τὴ θεία μου καὶ εἶναι πολὺ ἀυστηρή.

—Ἀφήστε με νάρθῶ μαζί σας καὶ νὰ πᾶμε νὰ τῆς ζητήσωμε τὴν ἄδεια. Ἐγὼ μὴ συνταγῇ γιὰ νὰ δαμάζω τὴς θείες.. Φεύγω με τὸ δαπνὸρὶ μου σὲ δύο μέρες. Πρέπει νὰ σᾶς δῶ.

—Σὰς ὑπόσχομαι νὰ θῶ ἕναν τρόπο, εἶπε αὐθόρμητα. Θὰ πῶ ὅτι ἔχουμε μὴ συγκέντρωσι στὴν πανεπιστημιακὴ λέσχῃ.

Μὲ κύτταξε ἐκπληκτός. Δὲν θὰ τοῦ ἄρεσαν τὰ ψέματα.

—Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, τοῦ εἶπα κοκκινίζοντας, ὥσπου νὰ μπορέσω νὰ σᾶς παρουσιάσω. Πατινάρουμε κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἕως τὴς δέκα. Στὸ γυρισμὸ, ὁ Τζὼν με πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο, ἀλλὰ δὲν δοκίμασε νὰ με φιλήσῃ.

Τὴν Παρασκευὴ με περιμένε πάλι ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο. Πήγαμε σ' ἕνα λαχαροπλαστεῖο. Ἦταν ἀκριβῶς εἰκοσι χρονῶν. Εἶχε πολυμήσει στὰ τέλη τοῦ πολέμου. Εἶχε ἀκόμη τοὺς γονεῖς του, δύο ἀδελφές, τρεῖς ἀδελφούς, πού ζούσαν σ' ἕνα ἀγρόκτημα στὴ Μινεζότα.

Ἡ θεία 'Εδὶθ με δέχθηκε με παρατηρήσεις γιὰτὶ δὲν εἶχα γυρίσει στὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Εἶπα ψέματα γιὰ μὴ φορὰ ἀκόμη, λέγοντας ὅτι δοθοῦσα ἕναν καθηγητὴ.

Τὸ Σάββατο τὸ πρωὶ πήγα στὴ βιβλιοθήκη, ὅπου με περιμένε ὁ Τζὼν. ἤμαστέ μόνον. Με φίλησε γιὰ πρώτη φορὰ.

—Θὰ μὲ γράφῃς, Ρίτα;

Κούνησα τὸ κεφάλι μου καὶ

ΜΟΥ ΑΚΥΡΩΣΑΝ ΤΟΝ ΓΑΜΟ ΜΟΥ

Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία μίᾱς μικρῆς κοπέλλας πού δοκιμάστηκε πολὺ ἀπὸ τὴ ζωὴ

ταφατικά. Δὲν εἶχα διάθεσι νὰ κλάψω.

Ἡ θεία 'Εδὶθ με περιμένε στὸ προαύλιο.

—Πήγαμε στὸ δωμάτιό σου!

Ἡ καρδιά μου ἦταν γεμάτη λύπη γιὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Τζὼν. Ἄν τὸ ἤθελε, πόση ἐπιθυμία θὰ εἶχα νὰ κλάψω σιγανὰ στὸν ὅτο τῆς!

—Δὲν ξέρω πῶς τοιμάς.... Εἶμαι εὐχαριστημένη πού πέθανε ἡ ἀδελφή μου, παρὰ νὰ ἤξερε τί κόρη ἔχει!

—Θεῖα!... ἂν τὸν γνῶρίζεις...

—Δὲν θὰ τὸν ξαναδῶ ποτέ!

Ἄκουε: Ποτέ.

Ἦρθαν οἱ διακοπές. Ἐξακολουθοῦσα νὰ τοῦ γράφω, ἀλλὰ δὲν ἔπαιρνα ἀπάντησι. Καὶ μὴ μέρα, ἐνῶ ἔπινα μὴ λεμονάδα, τὸν εἶδα μπροστὰ μου. Τηλεφώνησα στὴ θεία 'Εδὶθ ἀμέσως ὅτι ἡ κυρία Νέλπρον με παρακάλεσε νὰ τὴν δοθῇσῶ νὰ φτιάξῃ κατὶ γλυκά, ὅπως γινόταν συνήθως.

—Θάρθῶ νὰ σὲ πᾶρω, δὲν θέλω νὰ γυρίσης μόνη.

—Εἶναι περιττὸ, θὰ με φέρῃ ἐκεῖνη.

Ὁ Τζὼν κι' ἐγὼ πήγαμε νὰ περπατήσωμε στὸ δάσος καὶ στὸ ἀπέραντο πάρκο πού ἀπλώνονταν πίσω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο. Μοῦ μίλησε γιὰ τὰ σχέδιά του. Ὁ πατέρας του εἶδνε κομμάτια κτήματα σὲ κάθε του παιδί ὅταν παντρευόταν. Μόλις ἀπελύετο θὰ με πήγαμε στὴ Μινεζότα. Μοῦ μίλησε ἐπίσης γιὰ τὴν πολυμελὴ οἰκογενεῖά του. Οἱ ἀδελφοὶ του ἦσαν παντρεμένοι καὶ εἶχαν παιδιά.

Ὅταν ἀπεφάσισα νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μὲ εἶπε:

—Ἀφῆσέ με νάρθῶ μαζί σου. Μὴ μέρα ὅπωςδήποτε θὰ χρειασθῇ νὰ τῆς μιλήσωμε.

—Ἀῤιο βράδυ.... Σήμερα, τῆς εἶπα ὅτι εἶχα δουλειά.

Ἡ θεία με περιμένε με τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι.

—Ρίτα, μὲ εἶπες ψέματα. Τηλεφώνησα. Δὲν ἦσουν στὸ λαχαροπλαστεῖο τῆς κυρίας Νέλπρον. Πού ἦσουν;

—Μὲ τὸ Τζὼν. Ἦρθε γιὰ δύο τρεῖς μέρες.

—ῤότερα ἀπ' ὅσα σοῦ εἶπα, γιὰ νὰ ἐξακολουθῇς νὰ δείχνῃς αὐτὴ τὴ διαγωγή θὰ πῇ ὅτι εἶσαι γεννημένη ἐκφυλὴ! Ἀναρωτιέμαι ἂν πρέπει νὰ σὲ ξαναστεῖλω στὴ Γαλλίᾳ ἢ νὰ σὲ κλείσω σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ τ' ἀγροτικά ἀμερικανικά σωφρονιστήρια, ὅπου ἐκπαιδεύουν ἀνεμυαλες σὰν καὶ σένα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν πήγα νὰ γιὰ τὰ ψώνια ὁ Τζὼν με περιμένε.

—Ἡ θεία 'Εδὶθ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ θῶ ἀπόψε.

—Δὲν σοῦ τὸ εἶπα, Ρίτα. Ἄλλὰ φεύγω ἀπόψε στὴς ὀκτώ. Ἦλπιζα ὅτι θὰ περνοῦσαμε τὴν ἡμέρα μαζί.

Δὲν λογάριζα πᾶς τίποτε. Τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸ μπράτσο κι' ἀνεβήκαμε στὸ πρῶτο λεωφορεῖο πού βόρκαμε μπροστὰ μας. Τοῦ διηγήθηκα πῶς με με-

ταχειρίστηκε ἡ θεία 'Εδὶθ. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν καὶ τὰ χεῖλη του ἀρχισαν νὰ τρέμουν.

—Θὰ πᾶμε νὰ παντρευτοῦμε.

Σὲ λίγο θ' ἀπολυθῶ καὶ στὸ μεταῖ, δὲν θὰ μὴρῶ νὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ με δλεπῇς ἢ νὰ μὲ γράψῃς...

Κρατήθηκα γιὰ νὰ μὴ φωνάξω ἀπὸ τὴ χαρὰ μου. Νὰ παντρευτοῦμε! Τὶ χαρὰ πού ἦμουν στὴν Ἀμερικὴ! Στὴ Γαλλίᾳ οἱ διατυπώσεις εἶναι τόσο πῖο περίπλοκες.

Ὅταν τὸ λεωφορεῖο σταμάτησε σὲ μὴ μικρὴ χαριτωμένη πόλιν, ἀρχισα ὥστόσο νὰ αἰσθάνωμαι κάποιο φόβο. Ἀνεβαίνοντας τὴς σκάλες τοῦ δημοσίου κατστήματος, στὴ Γαλλίᾳ αὐτὸ τὸ ὄνομάζουν δημαρχεῖο, κρεμόμουν ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Τζὼν.

Ὅταν ξαναδοθῆκαμε ἔξω ἔτρεμα.

—Μὴ φοβάσαι, ἀγάπη μου.. σ' ἀγαπῶ.

—Δὲν φοβάμαι.

Ἦταν ἀλήθεια! Εἶχα παντρετὴ τὸν ἄνθρωπο πού ἀγαποῦσα, ἀλλὰ δὲν ἦμουν εὐτυχισμένη. Καὶ οἱ δύο αἰσθανόμασταν ὅτι ὁ γάμος μας δὲν ἦταν ἐκεῖνο πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι.

ῤότερα πῆραμε ἕνα λεωφορεῖο γιὰ ἕνα μικρὸ χωριό, πού ἦταν στὸ μισὸ δρόμο. Μὰς ἀφῆρε ἀκριβῶς στοὺς πρόποδες ἑνὸς λόφου.

Μπήκαμε μέσα στὸ σκιερὸ δάσος τῶν ἐλάτων. Δὲν ἀκούονταν κανένας ἄλλος θόρυβος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν.

Μ' ἔβαλε καὶ κάθησα σὲ μὴ γωνιά ἀπ' ὅπου δὲν φαινόταν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν γαλάζιον οὐρανὸ. Καὶ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου κατάλαβα ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦσα πᾶς τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ εἶμαι γιὰ πάντα μαζί του.

Ὅταν γύρισα στὴ θεία μου, με ἄρπαξε ἀπὸ τὸ υπράτσο.

—Πού εἶχες πάει;

—Νὰ παντρευτῶ...

—Πού εἶναι; ρώτησε ἀγριεμένη.

—Ἐφύγε.

Καὶ διηγήθηκα τὴν ὁδύσειά μου.

—Δὲν μέναιτε σὲ κανένα ξενοδοχεῖο.

—Ὅχι, εἶπα κοκκινίζοντας.

Δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω γιὰ τὸ ἀπόγευμά μας. Οἱ ὡρες αὐτῆς ἀνήκαν στὸν Τζὼν καὶ σὲ μένα.

—Θὰ εἶναι εὐκόλο, εἶπε ἀπλά.

Δεκαπέντε μέρες ἀργότερα ὁ γάμος μου εἶχε ἀκυρωθῇ. Ἐγὼ γράφα καθημερινῶς στὸν Τζὼν, ἀλλὰ δὲν ἔπαιρνα ἀπάντησι. Ἡ θεία νὰ με πιστεῖται πάντα γυναίκα του. Ὅταν θὰ γύριζε θὰ κᾶναμε σωστὸ γάμο.

Μὴ μέρα, στὸ μάθημα, αἰσθάνθηκα ἀδιάθετη. Ὁ καθηγητὴς μὲ εἶπε νὰ πᾶω στὸ σπῆτι μου, ἀφού πρώτα με περιποιήθηκε μὴ νοσοκόμος. Ἄλλὰ δὲν τολμοῦσα νὰ γυρίσω. Πῶς νὰ ἔκανα; Πῶς νὰ ἔλεγα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνω μητέρα;

Ἡ θεία 'Εδὶθ, δὲν εἶχε προσέξει τίς ἀδιαθεσίες μου. Ἐξωργίστηκε, μὴ μέρα, γιὰτὶ ἔσπασα ἕνα ποτήρι. Πῆρα πολὺ ἀσχημὰ τὴν παρατήρησι.

—Ἄν δὲν ἔχω εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Τζὼν, εἶναι γιὰτὶ μὲ κρατᾶς τὰ γράμματά του! φώναξα.

—Ἄν εἶχε γράψει, θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα.

Ἦξερα ὅτι ἦταν ἀλήθεια. Θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ μὲ πῇ ψέματα. Καὶ ἔπεισα τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι ὁ Τζὼν εἶχε πεθάνει. Ἦταν πολὺ ἀργὰ τὴν ὥρα γιὰ νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθεια... εἶχα παντρευτῇ, ἀλλὰ δὲν ἦμουν πᾶς παντρεμένη καὶ τὸ παιδί μου δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ φέρῃ ντροπὴ στὴ θεία 'Εδὶθ, πού δὲν θὰ με συγχωροῦσε, γιὰτὶ κανεῖς δὲν θὰ πιστεῖτε τὴν ἀπίθανη ἱστορία μου.

Καὶ γεμάτη ἀπελπισία, δραπέτευσα ἕνα πρωὶ τὴν ὥρα πού ἔλειπε, παίρνοντας μαζί μου τὰ ρούχα μου καὶ τὸ λίγο χαρτί-λίκι πού εἶχα.

Ἡ πόλις ὅπου ἔφθασα ἦταν μὴ πόλις διοικητική. Ὅλος ὁ κόσμος ἐργαζόταν. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ δύο μέρες βρῆκα δουλειά σ' ἕνα γραφεῖο. Κανεῖς δὲν ἀντελήθη ὅτι περιμένα παιδί ἕως τὴν ἡμέρα πού ἔπιασα λιπόθυμη μπροστὰ στὴ γραφομηχανή μου.

Ὅταν συνήλθα βρισκόμουν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο. Μὴ νοσοκόμος ἦταν σκυμμένη ἐπάνω μου.

—Εἶναι ὠραῖο νὰ ἔχῃ κανεῖς θάρρος.... μὰ θὰ ἦταν καλύτερα νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ κυτᾶτε τὸν ἑαυτὸ σας.

—Ἦμουν παντρεμένη, μωρ-μύρισα.

Μὴ δδοῦδα ἀργότερα, ἔφερνα στὸν κόσμο ἕνα παιδάκι. Καὶ σὲ λίγο βρεθήκαμ πολ-λοὶ πού ἤθελαν νὰ με βοηθήσουν. Ἐπειδὴ δὲν εἶχα πιστοποιητικὸ γάμου, τὸ παιδί δηλώθηκε στὸ ὄνομά μου καὶ ἀπὸ «πατέρα ἀγνωστο». Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κλινική, ἀναγκάστηκα νὰ πᾶω σ' ἕνα ἀναρρωτήριο.

Ἐμαθα σὲ λίγο με τρόπο, ὅτι ἡ ἀγωνία μου, ἡ πρόωρη μητρότης μου, ἡ ἑλλειψὶς περιποίησων με εἶχαν φέρει σὲ κατὰστασι πού νὰ ἔχω ἀνάγκη νὰ μείνω ἕνα χρόνο σὲ σανατόριο. Δὲν εἶχα πᾶς νὰ διαλέξω τίποτε ἄλλο γιὰ τὸ παιδί, παρὰ ἢ νὰ τὸ βάλω σὲ ὄρφανοτροφεῖο, ἢ νὰ δεχθῶ νὰ τὸ υἱοθετήσουν.

ῤέγραψα τὴν παραίτησι ἀπὸ κάθε δικαίωμα με τὸ θάνατο στὴν ψυχὴ.

Ἐμείνα δύο χρόνια στὸ σανατόριο, ἀλλὰ δὲν ἔγνηκα ἐντελῶς θεραπευμένη.

Βρήκα δουλειά σ' ἕνα ἐστιατόριο. Κάθε φορὰ πού κανέναν ἄνδρα ψηλὸς καὶ με μαλλιά καστανά ἐμπαινε στὸ ἐστιατόριο μὲ φαινόταν πῶς ἦταν ὁ Τζὼν. Καὶ ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔκαναν τὴν καρδιά μου νὰ κτυπᾷ. Θὰ διασταυρωνόμουν ἴσως στὸ δρόμο με τὸ δικό μου;

Ἦταν δύομισι χρόνων τώρα. Τέλος, κατάλαβα ὅτι αὐτὴ ἡ ἔμμηνη ἰδέα θὰ μ' ἔκανε στὸ τέλος νὰ χάσω τὰ λογικά μου καὶ πῆγα στὴν Ἑστία πού εἶχε ἀναλάβει τὸ ζήτημα τῆς υἱοθετήσεως.

—Δεσποινὶς Μαρτίν, μὰς εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς ποῦμε πού εἶναι....

Ἄλλὰ σὰς διαβεβαίω ὅτι βρῆκε τοὺς καλύτερους γονεῖς πού θὰ μπορούσατε νὰ ἐπιθυμήσετε. Εἶναι σ' ἕνα πολὺ καλὸ σπῆτι, εἶναι καλὰ καὶ δὲν τοῦ λείπει τίποτε.

Ἐθυμόμουν μὴ κυρία πού ἐρ-

Ἐξη κομψὰ παριζιάνικα μοντέλα

1. Μοντέλο τοῦ Πιέρ Κλαρᾶν: Φόρεμα ἀπὸ σουρὰ μαύρις μα-νίκια, πλισσαρισμένο ὀλόκληρο. Μεγά-λο καπέλλο καὶ μαύρη ζώνη.

3. Μοντέλο τοῦ Μπρυγιέρ: Φόρεμα πολὺ φαρδὺ ἀπὸ γκρι λαϊνάς με διακοσμητικὰ μοτίφ σκουρότερα, γαρνιρισμένο με γιάκα, μαγσέτες καὶ φαρδεῖα ζώνη σὲ χρώμα ἐκάθι.

5. Μοντέλο τοῦ Ζὰν Μπαιγύ: Φόρεμα ἀπὸ μπλέ ἀλπακά, γαρνιρισμέ-νο μ' ἕνα μεγάλο φιόγκο ἀπὸ μπλέ σουρὰ με ἄσπρες βούλες.

2. Μοντέλο τῆς Ζὰν Λαῦβέν: Φόρεμα ἀπὸ μπλέ λαϊνάς, με ἀσύμμε-τρη γραμμὴ. Μεγάλο ἄσπρο λαουλοῦδι στὸν ὦμο. Ζώνη ἀνάσσο. πού χαμηλῶ-νει στὴν πλάτη.

4. Μοντέλο τοῦ Ζὰκ Χάιμι: Φό-ρεμα ἀπὸ λαϊνάς πτὶ καρὸ, μαῦρα καὶ ἄσπρα. Δίνει ἐντύπωσι μπολερὸ καὶ ντὲ πιές.

6. Μοντέλο τοῦ Ζὰν Μπαντί: Φόρεμα ἀπὸ λαϊνάς πουαντιγιέ, σαρτοῦς καὶ μαῦρο. Δίνει τὴν ἐντύπωσι φιλέ-ἄμοις πού σχηματίζει μπουφάν.

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ...

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ, ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΠΟΥ ΕΞΑΓΝΙΣΘΗΚΕ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟ ΒΟΥΡΚΟ ΟΠΟΥ ΤΗΝ ΕΡΡΙΞΕ Η ΑΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ, ΓΙΑΤΙ «ΑΓΑΠΗ-ΣΕ ΠΟΛΥ», ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΓΝΩΣΤΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ, ΤΟΝ

ΓΚΟΥΪΝΤΟ ΝΤΑ ΒΕΡΟΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— 'Η Μιμί Μπλουέτ, ένα άγνο κορίτσι από τη Βενετία με ξεχωριστή χάρη και ομορφιά, είναι άτυχη στον έρωτα. 'Η πρώτη της γνωριμία είναι ένας φοιτητής, που την άφησε, αφού της έμαθε τον έρωτα. 'Ενας τραπέζης, παλιός φίλος της μητέρας της, ήταν η δεύτερη γνωριμία της. 'Ο τρίτος, ένας ζωγράφος, την χρησιμοποίησε για μοντέλο. Στην έκθεσι ήταν πολυάριθμοι οι θαυμαστές των ταμπλό, αλλά ακόμη περισσότεροι εκείνοι που ξετρελλάθηκαν με το πρωτότυπο. 'Ανάμεσα στους τελευταίους, ο Μάξ, ένας εξυπνος τυχοδιώκτης, παίρνει τη Μπλουέτ στο Παρίσι, όπου την μπει στα μυστήρια ενός υποπτου νυκτερινού κέντρου που το διατηρεί μια παλιά πρόφιμος των φυλακών, η Γκράντ Ρουκίν. 'Εκεί η Μπλουέτ γνωρίζει πολλούς τύπους και δγαίνει στο βέατρο. 'Ο Μάξ την εκμεταλλεύεται. 'Ενας πλούσιος διομήχανος την γνωρίζει και την ερωτεύεται. Της χαρίζει ένα βαρύτιμο κολιέ. Αυτό το κολιέ γίνεται άφορη να τα χαλάσει με τον Μάξ. 'Ενα βράδυ στο νυκτερινό κέντρο ο Μάξ της το ζητάει. 'Η Μπλουέτ αρνείται και την προστατεύει ο Μπομπλίκωφ, ένας γεροδύναμος θαμννας του κέντρου. 'Ο Μάξ επιτίθεται, αλλά ο Μπομπλίκωφ του δίνει μια δυνατή γροθιά και τον ρίχνει κάτω.

2ον

ΣΤΟ μεταξύ η Γκράντ Ρουκίν είχε θυγή έξω στο πεζοδρόμιο και είχε σφυρίζει τρεις φορές με μια μικρή χρυσή σφυρίχτρα που την είχε πάντα κρεμασμένη στο λαιμό της μαζί με διάφορα άλλα μιχιλιμπιδία. 'Υστερα ξαναγυρίζει.

—Κράτα τον δυνατά, Μπόμπι! Νά έρχονται οι αστυφύλακες.

Οι αστυφύλακες, πράγματι, εμφανίστηκαν στο κατώφλι. Και τη φορά αυτή η θέα τους άνακούφισε όλους.

'Ο Μάξ τρικόλιζε. Τού φαινόταν σαν να είχε διαλυθή το στομάχι του.

'Οταν ήρθε η στιγμή να δώσουν κατάθεσι του τι είχε συμβή, η Γκράντ Ρουκίν άρχισε ν' άστειεύεται.

—Μά τι κατάθεσι!..... Αύτος ο καυμένος ο Μάξ είχε πιή τόσο πολύ που σέ λίγο θα θγάλη και τα άντερα του! Δεν συνέβη τίποτε σοβαρό, άλλωστε. 'Ηθελε να κάμη άστειά με το περιστροφή για να μάς διασκεδάση..... Δεν είν' έτσι, Μάξ, μικρέ μου ότι το έχεις τσαούξει λιγάκι; 'Ακουσε καλά την Γκράντ Ρουκίν μικρέ μου...

'Οταν θα ξεμεθύσης, τότε θ' άπαντήσης στον άστυνόμο...

Και ο Λίμκα, ο τσέχος από το Μπατινιόλ, γραντζουνίζοντας τις λαγγωμένες χορδες του βιολιού του, βαρούσε τώρα το μελαγχολικό άργεντινικό ταγκό «Νοσταλγία» για να έπαναφέρη τη γαλήνη.

'Ο μεγάλος διομήχανος, αυτός ο χήρος και ευρισμένος, όπως τον χαρακτήριζε η Μπλουέτ, της άνοιξε δικό της σπίτι στη λεωφόρο Κλεμπερ, μεταξύ της οδού Βιλζουνστ και της οδού Μπονασιέρ.

Τη στιγμή εκείνη ήταν τόσο ερωτευμένος με την Μπλουέτ που θα της έκανε εύχαιστώς δώρο ακόμη και τον πύργο του Αίφελ. Τη γέμιζε οστόσο με πλούσια δώρα. 'Ανάμεσα στ' άλλα της χάρισε και μια αεροδυναμική λιμουζίνα που ξετρέλλανε τη νεαρή χορεύτρια. Δεν είχε παρά να εκφράση μια επιθυμία: Την άλλη μέρα οι μεγάλοι κοσμηματοπώλαι του Παρισιού κατέφθαναν στο σπίτι με παραμυθένια κοσμήματα, οι ναυναράδες με βουνά από γού-

νες, οι ράπτες με τα τελευταία θαυμάσια μοντέλα τους. 'Η Μπλουέτ δεν είχε παρά να διαλέξη.

'Η τρυφερή της καρδιά σκιρτούσε στη σκέψι ότι θα μπορούσε να δείξη στη μητέρα της τόσα υπέροχα πράγματα. Πότε θα έρχοταν επί τέλους, η όμορφη και πεταχτή μανούλα της, που εξακολουθούσε να χαλάη όλα της τα λεφτά για ν' αγοράξη γραβάτες γι' αυτόν το φιλοπόλεμο άξιωματικό, που χειριζόταν με τόση μαεστρία το σπαθί και... τα δέλη του έρωτα;

Θα της γνώριζε επίσης τον Μωρίς, τον μαίτρ ντ' ότέλ της, που ήταν άφογος σαν

εύθυνσι του Τζάκ Μόρισσον. Δεν μπορούσε να βρή καλύτερο δάσκαλο.

'Οταν ο Τζάκ καλλιέργησε σ' αυτήν, αυτό το έμφυτο ταλέντο άρμονίας που είχε, η Μπλουέτ πρόσεξε ότι ο χορός ήταν γι' αυτήν το μόνο άληθινό μέσο για να νοιώθη την ποίησι.

Αυτών τον έμφυτο θησαυρό, που άλλου ίσως θα τον είχαν παραμελήσει, το Παρίσι τον τελειοποίησε και τον έκαμε να λάμπη. Γιατί το Παρίσι έχει νοιώσει ότι μια χορεύτρια, μια όμορφη γυναίκα, πρέπει να είναι η χαρά όλου του κόσμου.

Το Παρίσι της έκαμε δώρο τα μεταξέ-

“Επειτα ύψωσε τούς ώμους του και πρόσθεσε:

διπλωμάτης και τη Λινέτ, την καμαριέρα της με τις μεταξωτές κάλτσες, τα βερνικωμένα νύχια και τη λινή ποδιά.

Τώρα, σέ όλο το μήκος των λεωφόρων έβλεπε κανείς παντού τη νύχτα φωτεινές ρεκλάμες: «Το τζιτζίκι:—Μιμί Μπλουέτ—Γκωμόν—Παλάς: 'Η Μιμί Μπλουέτ στους χορούς της».

Οι ενάεριοι κινηματογράφοι προέβδαν από τη στέγη του άντικρινου σπιτιού την ήμιγυμνη καλλονή της Μιμί Μπλουέτ.

'Ο Μικαέλο είχε φύγει μαζί με την Μινί κι' έτσι το διάσημο τριό είχε γίνει προσωρινώς ντούο. 'Η Μπλουέτ είχε τώρα έναν 'Αμερικανό χορευτή, λιγόλογο, πολύ ερωτευμένο μαζί της, που ποθούσε το χορό ως μια τέχνη υπερηπειρωτική. 'Ονομαζόταν Τζάκ Μόρισσον. 'Ο 'Αμερικανός της είχε πη:

—Πιστέψέ με... αυτός ο Μικαέλο χορεύει σαν ταχυδρόμος.

Τον πίστεψε και άρχισε να μελετά την τέχνη του χορού εκ θεμελίων υπό την δι-

νια άπαλα του ύφασματα, τα πολύτιμα πετράδια του, που δεν τα βλέπει κανείς να λάμπουν πουνενά αλλού, τ' άρώματά του που περικλείουν την αίσωνία άνοιξι, τα γουναρικά του που μεταβάλλουν το άγριο έπανωφόρι του ζώου σ' ένα ζωντανό δελουδο, τα τραγούδια του που μεθούν, τα κρύσταλλά του που μαγεύουν, τη φλόγα του που φέρνει το παραλήρημα και σιγά... σιγά καταβροχθίζει.... Το Παρίσι την έκαμε την πιο τέλεια από τις χορεύτριές του, την πιο γοητευτική από τις «άγιες» εταίρες του.

'Η Μπλουέτ ήταν τόσο όμορφη που ένας ολόκληρος λαός είχε καθήκον να γονατίξη μπροστά της.

Τον κακομοίρη τον Μάξ!... κανείς δεν του φύλαξε ούτε έναν κόκκο ευγνωμοσύνης γιατί ήταν ο πρώτος που κατάλαβε ότι άξιζε τον κόπο να κάμη ένα ταξίδι έως το Παρίσι. Νά, τι μπορούν να κάμουν δυο χαστούκια ενός άνδρός! Και έπειτα υπάρχουν άνθρωποι που τολμούν ν' αναφέρουν

αυτή τη γελοία παροιμία: «Δεν πρέπει να κτυπάς μια γυναίκα ούτε και μ' ένα λουλούδι».

Πράγματι, αν ο Μάξ δεν της είχε άστράψει αυτά τα δυο γενναία και καταπληκτικά χαστούκια, η Μπλουέτ δεν θα είχε τώρα ένα αυτόκιντο, γούνες, μαργαριτάρια ένα μικρό παλατάκι....

Ναί, αλλά είχε ήδη το όνομα Μπλουέτ, του λουλουδιού αυτού που γεννιέται μέσα στα καυτερα στάχια, τις καλοκαιριάτικες μέρες.

★

—Και δέβαια, μαμά, αυτό το αυτόκιντο είναι δικό μου και αυτά τα μπριλάντια μου ανήκουν. Μά δεν πρέπει να τα χάνης με τόσο μικρά πράγματα, γιατί που είμαστε άκόμα....

Βοίσκονταν έξω από το σταθμό. 'Ηταν άνοιξις. 'Η Μπλουέτ φορούσε ένα άνοικτό-χρωμο χαριτωμένο φορεματάκι.

Το αυτόκιντο, μια υπέροχη «Βουαζέν» γλίστρησε στους πολυσύχναστους δρόμους

άθλιος ο Μάξ;

Είχε ξανασώσει, είχε εξαφανισθή ο Θεός ξέρει πού... το Παρίσι είναι τόσο μεγάλο!

'Η Μπλουέτ δεν πήγαινε πιά στο μπαρό της Γκράντ Ρουκίν. Τι είχαν γίνει ο Μπομπλίκωφ, η Ζενί, η Μινί, η Λελί;

'Ο άνθρωπος είναι καμμία φορά άχάριστος. Μόλις του χαμογέλαση λίγο η ζωή, ξεχνάει τους παληούς του φίλους. 'Η μικρή της καρδούλα ένοιωσε κάποιο σφίξιμο. 'Η Μπλουέτ αισθανθήκε κάποια λυπη και τύψεις γι' αυτή την άγνωσμένη της.

Μέσα σέ λίγες μέρες, η περίφημη Κατερίν Μαλεσπάνο, η μητέρα της Μπλουέτ, αισθανθήκε να γίνεται τόσο Παριζιάνα, που έσχασε σχεδόν τον λεβεντόκορμο στρατιωτικό της. Καθώς οι γραβάτες που φορούσαν στο Παρίσι δεν ήταν αρκετά κτυπητές, δεν τόν άγόρασε καμμία. 'Α! η άχάριστη!....

Είχε έγκατασταθή στο σπίτι της κόρης της σαν άληθινή οικοδέσποινα. «'Αλλά τι θαρρείτε; Μεγαλώνει—μια μπτέρα με

και λίγης άυθυποβολής».

Και δεν ήταν και λίγο πράγμα αυτό που κάμανε την Κατερίν Μαλεσπάνο, στο 'Ινστιτούτο καλλονής.

Την πείσανε ότι έπρεπε να της θγάλουν δυο δόντια, έντελως γερά, αλλά που πηγαινανε λίγο προς τα μέσα για να της δάλουν δυο ψευτικά από πορσελάνη.

'Εκείνη δέχτηκε να της δάλουν από πορσελάνη.

Τη στείλανε σέ μια κορσεδού που της έφτιαξε ένα κορσέ που μαζέυε, στήθος, κοιλιά, γλουτούς και τα ρέστα και την έκανε να φαίνεται σαν ένα σφιχτοδεμένο κορτσάκι.

Χάρης σ' αυτόν τον κορσέ μπορούσε να ξαναδη τις γραμμές που είχε την εποχή του γαμήλιου ταξιδιού της.

'Υστερα, της πούλησαν μια μάσκα από καουτσούκ για να διορθώση το διπλό πηγούνι της—φορούσε κάθε νύχτα τη καουτσουκένια μάσκα.

Τη συμβούλευαν να γίνη μισο-κοκκινωμάλλα και μισοξανθή—είδε να γίνωνται θαύματα με το όξυνεν και με την κίνησι.

Της είπαν ότι μπορούσε θαυμάσια να κάμη να της ξαναδούν τσίνουρα και να στρώση το δέρμα της καταφεύγοντας σέ διάφορα πολύπλοκα μασάζ—άφησε να την τρίψουν, να την χαστουκίσουν, να την πασαλείψουν κατά τέτοιον τρόπο που το δέρμα της ξανάγινε σαν καμμιός κουκλίτσας.

Και όσο για τα τσίνουρα, πίστεψε ότι τα είδε να ξαναφυτρώνουν.

‘Ο! αν μπορούσε να την θαυμάση ο λεβεντόκορμος πρώην στρατιωτικός και τώρα έπαγγελματίας ξιφομάχος!.... αυτός ο τόσο εύλυγιστος ξιφομάχος, που της είχε στοιχίσει τόσες γραβάτες και τόσους άναστεναγμούς!.... Αύτος ο άδέχαστος άνδρας, επιθετικός σαν το ξίφος του, ύστερα από λίγων έβδομαδων παρισινής άγνότητος, έρχοταν κάθε νύχτα να της ταραχή τα όνειρα της κανονικής της ηλικίας!....

...‘Επρεπε όπωσδήποτε να βρή ένα φάρμακο.

Βρήκε λοιπόν ένα, μα που σκανδαλίζει πολύ την Μπλουέτ.

Κάθε βράδυ ο Μωρίς, ο άφογος σαν ένας διπλωμάτης μαίτρ—ντ' ότέλ, της έφερνε ένα φλυτζάνι χαμομήλι, που το έπινε ίσως για να βλέπη άγνα όνειρα.

‘Ενα βράδυ το χαμομήλι πάγωσε έπάνω στο κομοδίνο....

Και άλλωστε, ύπήρχε καλύτερος τρόπος για να μάθη τα γαλλικά:.

Υπήρχε δέβαια ένας άλλος, αλλά άρνος και κουραστικός: ‘Εκείνος που ο μεγάλος διομήχανος είχε επιβάλει με καλό τρόπο στη Μιμί Μπλουέτ.

Οι Γάλλοι μαζεύουν καμμία φορά τις μαϊτρέσσες τους από το δρόμο, αλλά συχνά όταν τις έγκαταλείπουν, έχουν γίνει άληθινές κυρίες. Είναι πολύ μεγάλη στενοχώρια γι' αυτούς ν' άκούνη τις μαϊτρέσσες τους να λένε μια δλακεία. Βρίσκουν λοιπόν ότι ο έρωτας δεν έμποδίζει να συμπληρώσουν την εκπαίδευσί τους.

Της έφερε λοιπόν μια γρηά δασκάλα που φορούσε γάντια χωρίς δάκτυλα και που είχε καμμία φορά κρίσεις δακρύων, κυρίως όταν έδινε στους μαθητές της αυτό το ωραίο ήρωικό—αίσθηματικό θέμα: —«Γίνονταν πόλεμος στο 'Αλγέρι. 'Η δεσποινίς Χ ήταν άρραδωνιασμένη μ' έναν άθυπολοχαγό των σπαχήδων, που έπεσε στο πεδίο της τιμής. Διηγήθητε... κ.τ.λ.π.»

Αυτή ήταν η δική της ιστορία. 'Αργότερα της έφερε έναν νεαρό άπόφοιτο της φιλολογίας πολυμαθή και σχολαστικό, που είχε πολλή πιτυρία και που θύμιζε πολύ στη Μπλουέτ, τον άγχο φοιτητή της Ιατρικής που την έκαμε να αισθανθή την πρώτη της άνατριχίλα.

Πόσο μακριά ήταν αυτή η εποχή!.... 'Η Μπλουέτ γέλασε. Της φαινόταν σαν ένα όνειρο.

Και έμαθε ότι το ρήμα «φεύγειν» κάνει στον παρατατικό της υποτακτικής: «να έφευγον, να έφευγωμεν, να έφευγατε, να έφευγον...»

Διάδασε Σατωμπριάν, Ρενάν, Ουγκώ, Λαμαρτινίο.

‘Αν δεν συνέβαινε να της έρθη ένα καπρίτσιό για κάποιον Ρομπέρ Νορμάν, νεαρό

—Θέλεις να με παντρευής Μιμί;

χωρίς να κάνη αυτό το θόρυβο, που ύπήρξε κάποτε για την Μπλουέτ η πρώτη μετά μουσικής είσοδος της στην γαλλική πρωτεύουσα. Ξανάβλεπε τώρα με τη φαντασία της το μακρινό εκείνο απόγευμα και έβγαψε ν' ανακαλύψη το μέρος όπου το παλιόραιο καμμόνι κόντεψε να διαλύση το παραβαλισμένο ταξί και να συντομεύση έτσι την παριζιάνικη καριέρα της.

'Ηταν λίγο σκεπτική, λίγο λυπημένη. 'Ο έρχομός της μητέρας της την έκανε να ξαναρχεται σέ μια παλιά ζωή που δεν ήταν πιά η δική της. Και η άλήθεια είναι ότι ούτε τη θυμόταν πιά.

Εικοσιπέντε μήνες είχαν περάσει από το μακρινό εκείνο απόγευμα και της φαινόταν σαν να είχε περάσει ένας αιώνας.

Κι' ο Μάξ; Πού ήταν λοιπόν αυτός ο

τόσους κόπους τις κόρες της, για να μην έπωφεληθή κι αυτή ύστερα από μερικές άνέσεις που μπορούν να της προσφέρουν;

Είχε όλους υπό τις διαταγές της και καθώς δεν ήξερε ούτε μια λέξη γαλλική, έπρεπε να την συνοδεύη κάποιος όπου κι αν πήγαινε.

—‘Α! έλεγε, αν είχα σκεφθή, στην καλή μου εποχή, ναρθώ στο Παρίσι.

'Η Κατερίν Μαλεσπάνο πρόσεξε γρηγορά ότι στο Παρίσι μια γυναίκα που έχει περάσει τα σαράντα μπορεί εύκολα να τα καταφέρει να φαίνεται τριάντα.

Αυτό χάρις στα διάφορα ινστιτούτα καλλονής, τις άληθινές κλινικές της σύγχρονης μαγείας, όπου τα πλαδάρα στήθη, και οι άνεύριπτες ρυτίδες μπορούν να θεραπευθούν ως εκ θαύματος, με τη βοήθεια

‘Η Μιμί γίνεται διάσημη. ‘Ολο το Παρίσι μιλάει γι' αυτή

Αβόπειο της επιθεωρήσεως και του δρᾶμα-
τος, ἴσως ὁ μεγάλος διωμῆχανος νὰ τὴν εἴ-
νε παντρευτὴ.

— Ἄν καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν λίγο θαλιθερό...

— Ἐ, λοιπόν, εἶπε ὁ Τζᾶκ, ἔν ὁ μεγάλος
διωμῆχανος θέλει νὰ τὰ χαλάσετε, τόσο τὸ
καλύτερο γιὰ μᾶς καὶ τόσο τὸ χειρότερο
γιὰ ἐκεῖνον. Ἐλα στὸ Λονδίνο μαζί μου,
«Μπλουέτ»! Θὰ χορέψωμε στὸ ἵπποδρόμιο.
Εἶναι ἡ σαζὸν του τώρα.

— Πάμε, καλὲ μου Τζᾶκ!

Ἐπτά ὥρες ταξίδι. Πέρασαν τὴ Μάγνη.
Τὸ καμαρίνι τῆς Μπλουέτ γέμισε κάθε δρᾶ-
μα ἀπὸ τὰ ὠραῖα τὰ λουλούδια. Οἱ ὠραῖ-
οι ὁπαδοὶ τοῦ λόρδου Μπρούμελ ἐρχονται
νὰ χαϊδέψουν μὲ τὰ ἄβωα τοὺς βλέμματα
τῆς χορεύτριας τῆς Γαλλίας, Μιμί Μπλουέτ.
Ὁ Τζᾶκ Μόρρισον εἶναι λίγο ζηλιάρης.
Ἄλλ' Ἀμερικανικά. Σφίγγοντας τὴν πῖπα
μὲ τὰ δόντια του. Κάποια μέρα ἕνας λόρδος
καὶ μέλος τῆς βουλῆς τῶν Λόρδων τοῦ Ἡ-
νωμένου Βασιλείου, μὲ τίτλους καὶ παρὰ—
τίτλους πῆγε καὶ ἄφησε τὸ ἐπισκεπτήριό
του στὴ Μπλουέτ, σὲ ξενοδοχεῖο—«Καρό-
τον». Αὐτὸς διεδέχθη τὸν μεγάλο παρισινὸ
διωμῆχανο, γιὰ τὴ διάρκειά τῆς ἀγγλικῆς
σαζόν. Καὶ φυσικὰ, πρὸς μεγάλη ἀπεπι-
σία τοῦ ἀγαθοῦ χορευτοῦ Τζᾶκ.

Ἄλλὰ ὅταν γυρίσε στὴ Γαλλία, ἡ Μπλου-
έτ, μ' ἐκπληξί τῆς διεπίστωσε ὅτι ἔφερε
μαζί της κ' ἕναν μικρὸ ὑπῆκοο τοῦ βασιλέ-
ως τῆς Ἀγγλίας. Ἐκτός, ἂν εἶναι τοῦ Προ-
έδρου Χούδερ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Γιὰ νὰ ξεκαθαρίσῃ αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία,
κάλεσε ἔσπευσμένως τὸν Τζᾶκ.

— Κάθισε ἐδῶ, καλὲ μου Τζᾶκ.

Τὸ «ἐδῶ» ἦταν τὸ κρεβάτι της, πολὺ
κοντὰ στὰ γυμνά της μπράτσα, σὲ κενὸ
ποῦ σπληνίζετο τὸ σῶμα της, ἐνὼ στηρίζονταν
ἐπὶ ἑνὶ ἀγκῶνα. Τὰ ὠραῖα ξεγελάσαντα μαλ-
λιά της μπερδεύονταν στὰ δαντέλες τῶν
μαξιλαριῶν. Ὁ Τζᾶκ εἶχε ὅπως πάντα τὰ
χείρια στὶς τσέπες. Εἶχε ἕνα προφίλ ἀγνὸ
σὰν ἀρχαῖο μεταλλίου. Τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς
σχημάτιζε ἕνα χρυσὸ κύκλο ἐπάνω στὰ
λαμπέρα μαλλιά τοῦ Ἀμερικανοῦ.

Ὁ Τζᾶκ ὁ συνάδελφος, ὁ φίλος, ὁ ἀδελ-
φός της. Ἐνας ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖο ἦ-
ταν πολὺ στενὰ συνδεδεμένη καὶ λυπόταν
ποῦ δὲν τῆς ἐνέπνευε καὶ ἔρωτα. Τοῦ ἔκαμε
αὐτὴ τὴ μεγάλη ὁμολογία, ποὺ ὁ Τζᾶκ, πᾶν
τοτε λακωνικός, πάντοτε ἀπαθής, τὴν ὑπο-
δέχθηκε μ' ἕνα ἐλαφρὸ σούφρωμα τῶν φρυ-
διῶν. Ὑστερὰ τοῦ εἶπε:

— Σ' ἕνα πράγμα ὡστόσο μπερδεύομαι,
καλὲ μου Τζᾶκ... Τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι ἕνας
μικρὸς Λόρδος ἡ ἕνας μικρὸς—κατεργαρά-
κος ἀμερικανικοῦ χορευτοῦ.

Ὁ Τζᾶκ σκέφθηκε μερικὲς στιγμὲς καὶ
ὑστερὰ ὁλοῦσε:

— Θὰ ἰδοῦμε ἔπειτα ἂν θὰ ἔχῃ τὴν ἀγ-
γλικὴ ἢ τὴν ἀμερικανικὴ προφορά.
Ἐπειτα ὕψωσε τοὺς ὤμους του καὶ
πρόσθεσε.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει μεγάλη σημασία. Θέ-
λει νὰ μὲ παντρευτῇ, Μπλουέτ.

Κύτταξε τὰ μεγάλα γαλανά μάτια του,
ποῦ ἦσαν σχεδὸν τὸ ἴδιο γαλάζιο σὰν τὰ
δικὰ της. Ὑστερὰ ἀπὸ κάμποσα δευτε-
ρόλεπτα εἶπε:

— Ὅχι. Δὲν ταιριάζει, Τζᾶκ.

— Τότε εἶναι ἕνας λόρδος, εἶπε ὁ ἄλλος
κατσουφισμένος.

Δὲν ὑπῆρχε ὅμως οὔτε λόρδος οὔτε
χορευτής.

Ὁ Λόρδος τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου,
ποῦ πληροφορήθηκε τὴν εὐχάριστη εἰδησι-
ἀπὸ ἕνα γράμμα, ἔβρεσε στὴ διάθεσιν τῆς
Μπλουέτ ἕνα ὀρισμένον ποσόν «γιὰ τὰ ἔ-
ξοδα τῆς βαπτίσσεως» καὶ τὴν παρακάλεσε
μ' εὐγένεια νὰ ὀνομάσῃ τὸ παιδί ποῦ θὰ
γεννητοῦν, ἂν ἦταν ἀγόρι Πατρίκιον καὶ ἂν
ἦταν κορίτσι Ἐλνινο.

Ἄλλ' ἀλλοίμονο! Ὁ ἴσως—Πατρίκιος,
ἀφοῦ περμένει στὸν ἀντιθάλαμο τῆς υπέ-
ρας του τρεῖς μῆνες, ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἐμ-
φανισθῇ διόλου σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἡ ἀπό-
φασίς αὐτὴ ἔκ μερὸς του ὑπῆρχε ἐξαιρε-
τικὰ εὐγενική. Γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ τὴν
μά του, ἀπέφασσε νὰ τὸ στρίψῃ ἄλλ' ἀγ-
γλικὰ.

Ὁ ἴσως—Πατρίκιος, ὅπως ὀλοὶ οἱ
πρωτότοκοι τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν, ἦ-
ταν ἕνα πλάσμα μάλλον νευρασθενικό, ποῦ
προτίμησε νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του στὸ
ἀγνώστο, χωρὶς κανὴν νὰ κόμῃ τὸν κόπο νὰ
διαλέξῃ ἕνα φύλον. Τὸ ἔκαμε αὐτὸ ἀπὸ ἀ-
ηδία πρὸς τὴν ζωὴ. Καὶ εἶχε δίκην. Τὴν οἱ

γυμὴ ποῦ ὀλοὶ μᾶς καταλήγουμε νὰ πιάσῃμε
δύο μέτρα γῆς στὸ νεκροταφεῖο, γιὰ ποῖο
λόγον αὐτὸν κόπο νὰ γεννηθῇ; Ἐ-
ξωργισμένοι ἀσφαλῶς ποῦ δὲν ἤξερε ἀκρι-
βῶς ποῖος ἦταν ὁ πατέρας του, ὁ ἴσως—
Πατρίκιος προτίμησε νὰ ἔγγραψῇ στὴν
κατηγορία τῶν «οὐδέποτε γεννηθέντων».

Ἄν καὶ οὐδέποτε—γεννηθείς—κατάρ-
ρε ὡστόσο νὰ δημιουργήσῃ παρεξηγήσεις
μεταξὺ τῆς Μπλουέτ καὶ τοῦ χορευτοῦ της.
Αὐτὸς ποῦ θὰ ἤθελε τόσο νὰ ἦταν ὁ πατέ-
ρας του γιὰ νὰ τὸ δώσῃ καὶ νόμιμα ἀδελ-
φία, κατέληξε νὰ τὰ χαλάσῃ στὰ σοβαρὰ μὲ
τὴ χορευτριά του ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀρ-
νήσεως. Μιὰ ἄποψη μὲρα ἔφτασε τὰ ὑπα-
οῦλα του καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ μπαρκάρῃ
στὴ Χάρδη, ὁ Θεὸς ἔξερι γιὰ ποῦ.

Στὸ μεταξὺ ἡ Μπλουέτ ἀνέβαινε μέρα
μὲ τὴν ἡμέρα τὸν χαρούμενον γολγοθὰ τῆς
διασημότητός της. Ἐβλέπε κανεῖς τὴν φω-
τογραφία της νὰ εἶναι ἐκτεθειμένη παντοῦ,
στὶς διτρίνες τῶν μαγαζιῶν, στὴν ὁδὸν
τῶν κινηματογράφων, στὶς πρώτες σελίδες
τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ὅλων τοῦ
κόσμου. Τὸ ξενοδοχεῖο τῆς στὰ Ἡλίσσια
Πεδία τὸ πολιορκοῦσαν ὁρδὲς ἀπὸ φωτο-
ρεπόρτερς, στοὺς ὁποίους ἡ καυμένη δὲν
ἤξερε τί νὰ πῇ. Τὶ σημασία εἶχε αὐτὸ ὁ-
μως! Τὸ δρᾶμα διάβαζε τὰ δύο ἐνδιαφέ-
ροντα, τὰ δύο συγκινητικὰ ἐντερειῶν, ποῦ
πλημμύριζαν ἀπὸ δάκρυα καὶ τὰ δικά της
μάτια.

Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν διαφήμισιν δὲν ἐπι-
τρέπονταν πιά στὴ Μιμί Μπλουέτ νὰ ἐμφα-
νίζεσθαι σὲ χοροὺς ποῦ τοὺς εἶχαν κρεᾶρει ἄλ-
λοι καὶ ποῦ ἦσαν ἄς ποῦμε πολὺ κοινοί. Ἀ-
παίτουσαν ἀπὸ τὰ πόδια τῆς ἐφευρετικὸ
ταλέντο.

Ναί, ἦταν πολὺ σωστὸ. Κυρίως γιὰτὶ
δὲν ἔλειπε διόλου ἀπὸ τοὺς λεπτοὺς της ἄ-
στρογάλους ἡ φαντασία. Ἐκεῖνο ὅμως ποῖ
τὴν ἔκανε νὰ λυπάται λίγο, ἦταν ποῦ δὲν
εἶχε πιά στὸ πλάι τῆς τὸν δάσκαλό της
τοῦ νορῶ, τὸν καλὸ Τζᾶκ.

Ἀηδισμένος ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, πολὺ
ζηλιάρης ἴσως, εἶχε μπαρκάρει στὴ Χάρ-
δη ὁ Θεὸς ἔξερι γιὰ ποῦ.

Ἦγνε λοιπόν σ' ἕναν «ἐργαστασιόρχη»
χορὸν, νὰ τὸν παρακάλεσῃ νὰ τῆς δείξῃ
ὅτι εἶχε τὸ ἐντελὸς καινούργιο στὸ μαγα-
ζί του νὰ δῶ τὸ χειρόγραφο.

— Ἐχομε, τῆς εἶπε, τὸ «Μί—Μπλου»,
ἕναν χορὸ ποῦ μᾶς ἐρχεται ἀπὸ τοὺς Ἀ-
ζόρες ἡ ἀπὸ τὴ θάλασσα τῶν Ἀντιλλῶν
καὶ ποῦ ἔχει τὸ πλεονέκτημα, δὲν ξέρουμε
πῶς, νὰ σχηματίζεσαι μὲ τίς δύο πρώτες
συλλαβὰς τοῦ ὀνόματός σας.

— Ἀλήθεια;... εἶπε ἐκείνη, μ' ἕνα ὕφος
λίγο ὀνειροπόλο.

— Μάλιστα, κυρία. Ὁνομάσαμε αὐτὸν
τὸν χορὸ «Μί—Μπλου» ἀφοῦ ὅλος ὁ κό-
σμος σὰς λέει τώρα «Μί—Μπλου».

Ἐκλείσει τὰ μάτια της... Ἦταν ὁ Τζᾶκ
ποῦ τῆς εἶχε δώσει αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ἐκεῖνο ποῦ εἶναι πολὺ ἀστείον, πρό-

ΜΟΔΙΣΤΡΑΚΙ

Δὲν εἶναι τίποτε ὁμορφότερον
σὰν τὴ φτωχούλα τὴ θωριά σου,
ὅταν τὰ ὀλόξανθα μαλλιάκια σου
γέρνουν ἀπάνω στὴ δουλειά σου.

Τὰ δαχτυλάκια σου ματώνουνε,
δίχως παράπονο εἶτε ζουλιὰ,
γιὰ νὰ στολίσουνε τίς πλούσιες
μὲ μελουδάκια καὶ μὲ τούλια.

Σένα τὰ ρούχα σου τρυπήσανε,
κ' ἀπ' τὸ παλιὸ σου σκαρπινάκι,
σὰ βρέχει, μπαίνουν τὰ νερόδροχα
καὶ σοῦ παγώνουν τὸ κορμάκι.

Μὰ εἶσαι ὁμορφότερη ἀπ' ὅλες τούς
κ' εἶναι τὸ στόμα σου λουλούδι,
τὰ δαχτυλάκια σου κρινόφυλλα,
κ' εἶναι ἡ φωνούλα σου τραγοῦδι.

Θέλω νὰ γέρνῃς τὰ ματόκλαδα
νὰ μισανθίγῃς τ' ἀγκυλάκι...
Γιὰ σένα παίρνουν τὸν ἀνήφορο,
ποῦ φτάνει στὸ ἄσπρο σου σπιτάκι.

ΔΩΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ

σθεσε ὁ «ἐργαστασιόρχης» ἀμερικανικῶν
χορῶν, εἶναι ποῦ γράφουν Μί—Μπλου καὶ
προδέρουν καὶ Μί—Μπλου.

— Ἄς δοκιμάσωμε, θέλετε;

— Στὶς διαταγὰς σας, κυρία.

Τὸ Μί—Μπλου ἦταν, φαίνεται, ἕνας χο-
ρὸς πολὺ ἀρχαῖος, ἴσως βαθυλοκικῆς προε-
λευσεως. Πᾶς διάβολος εἶχε ἐγκατασταθῇ
στὶς ἀκτὲς τῆς θάλασσας τῶν Ἀντιλλῶν;
Νὰ ἕνα μεγάλο μυστήριο ποῦ εἶναι ἀδύνατον
νὰ διαλευκανθῇ. Οἱ ἀκαδημαϊκοὶ ὀξυγῆς ὀ-
ξείες συζητήσεις ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.
Οἱ ἐπίσημες ἐφημερίδες ἐπαίρναν μέρος μὲ
ζωηρότατο ἐνδιαφέρον σ' αὐτὲς τίς ἀρχαιο-
λογικὰς ἐρευνες.

Πρέπει ν' ἀναφέρωμε ὅτι ἀπὸ τὴν βραδυὰ
ποῦ ἡ Μπλουέτ χορεύετο στὸ Καζίνο ντὲ Παρί
τὸ πρῶτον τῆς Μί—Μπλου, ὅλο τὸ Παρίσι
καὶ σιγά-σιγά καὶ ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀμερική,
οἱ πέντε ἡπείροι τῆς ὕδρογειας, δὲν ἔκαναν
τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ χορεύουν τὸ Μί—
Μπλου.

Τυπώθηκαν φυλλάδια καὶ τόμοι γι' αὐτὸν
τὸν ἐνδοξὸ χορὸ, ποῦ, ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε, οὔτε
πολύ εὐκόλος ἦταν, ἀλλὰ οὔτε καὶ φοβόταν
πολύ τὴν ἡθική. Τόσο ποῦ ἡ Ἁγία Ἐδρα
ταράχθηκε καὶ ἀνυγγέλλετο ἡδὴ ἡ ἐκδοσίς
μίας ἐγκυκλίου «Περὶ Μί—Μπλου».

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα αὐτὰ, ἡ
χαριτωμένη Κατερίν, ποῦ, χάρις στὸ Ἰν-
στιτούτο Καλλόνης, εἶχε ἐξανανοιώσει, ἤθελε
νὰ μάθῃ καὶ αὐτὴ τὸ Μί—Μπλου. Τὰ βρά-
δυ, μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας
της, ἔκανε πρὸς καὶ μὲ τὸν Μωρίς, τὸν
μαῖτρο ντ' ὀτέλ καὶ πολυτεχνίτη.

Σεχάσαμε νὰ πούμε ὅτι ἡ μυοδέσθη καὶ
μισοκοκκινομαλλοῦσα Κατερίν, ποῦ εἶχε
ἐγκατασταθῇ θαυμάσια στὸ σπῆτι τῆς κο-
ρῆς της, δὲν ἔκανε διόλου τὴ σκέψιν νὰ ἐπα-
ναπαυθῇ. Αὐταρχικὴ, φλύαρη, λαίμαργη
καὶ ἀποτελειώτης σκάνδαλο στὴ γειτονία
μὲ τὰ καμωμένα της, εὐρίσκει ὅτι τὸ Παρίσι
εἶχε τὰ πάντα γιὰ νὰ τῆς ἀρέσῃ, ἐκτός ἀπὸ
λεβεντοκόρητους στρατιωτικούς, ἐπιθετικούς
σὰν τὸν δικὸ της.

Θὰ τὸν εἶχε καλέσει ἔσπευσμένως, ἂν ἡ
Μπλουέτ καὶ ἡ Λινέτ, ἡ καμαριέρα, δὲν τὸν
ἀντιπολιτεύονταν...

★

Ἐνας γέρος διαχειριστής, ὁ κ. Μπολλά,
πιὸ πιστὸς ἀπὸ τὸν ἑρσθητὴ ποῦ δὲν εἶχε
διορίσει, ἐρχόταν κάθε τέλος τοῦ μηνὸς νὰ
μετρήσῃ στὴν Μπλουέτ τὰ εἰσοδήματά της
καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ποῖες θὰ ἦσαν οἱ πιο
συμφερόμενες τοποθετήσεις. Ὁ κ. Μπολλά
εἶπνε κάθε φορά δύο προτάσεις κύμμελ, τῆς
χαίδευε τὰ μαλλιά, σὰν ἕνας γέρος μπα-
μπάς, ξανάβαλε τὰ χερτὰ του μέσα στὸν
χαρτοφυλάκιό του καὶ κάπως καμπουρι-
ζόμενος, ἐξ αἰτίας τῆς ἰσχυρίσθαις του, τῆς
ἔλεγε πάντοτε προτοῦ φύγη:

— Λοιπόν, κυρία κόρη μου, ἂν μὲ
χρεωσθῇτε, ἔξερετε ποῦ κατοικῶ; ὁδὸς
Ταμπόν 47, στὸ δεύτερον πάτωμα. Δὲν
ὑπάρχει ἀσανσέρ.

Καὶ ἔφευγε βάζοντας στὴ μπουτονιέρα
τοῦ ἕνα λουλούδι ποῦ τὸ ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ
βάζα τῆς Μπλουέτ.

Ἐπρεπε νὰ εἶναι τυχερὴ αὐτὴ ἡ ἄποψη
κοπέλλα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ, μέσα σὲ
τόσους σίαχκοκερδέες, ἕναν διαχειριστὴ
τόσο ἀφοσιωμένο. Ὁ κ. Μπολλά ἦταν μὲ
ὅλη τὴν σημασία τῆς λέξεως ἕνας τίμιος ἄν-
θρωπος. Ἐπέβλεπε αὐτὴ τὴν πρόσδο
σὰν νὰ ἦταν δικὸ του ἀγῶθό καὶ ἦταν συ-
χνὰ ἱκανὸς νὰ στρεψοδικῇ ἐπὶ ὀλοκληρῶς
ῶρες, προκειμένου ν' αὐξήσῃ ἔστω καὶ
κατὰ πένηντα φράγκα, τὴν περιουσία τῆς
Μπλουέτ.

Ἄλλωστε, κανεὶς δὲν κατάφερε νὰ
μείνῃ ἀπαθής μπροστὰ στὴ γοητεία τῆς
Μπλουέτ. Παντοῦ γινόταν δεκτὴ μὲ τὸ χα-
μόγελο. Εἶχε κατὰ ἐπάνω της ποῦ φαίνον-
ταν σὰν νὰ ἔλεγε στὸν κόσμον: «Ἐχω γεν-
νηθῇ γιὰ νὰ σὰς ἀρέσω». Μόνο νὰ τὴν
ἔδωκε νὰ ζῇ, μόνον νὰ ἔλεγε μαζί της
μερικὰ λόγια, δοκιμάζεις ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα
τὰ ἀνοηξήτικα συναισθήματα, ποῦ σὲ κά-
νει νὰ νοιώθῃς τὴν πρώην δροσιά ἑνὸς ἀν-
θισμένου κήπου. Ἡ φωνὴ της, ἡ χάρις της,
τὰ χρώματα τῆς δροσερῆς ομορφίας της,
οἱ ἀπλοὶ καὶ γλυκοὶ τρόποι της, ἡ ἡδυπα-
θεῖα ποῦ ἀνέδιδε τὸ εἶναι της σὰν ἕνα με-
θυστικὸ ἄρωμα, ὁ παιδιάστικος χάρσκα-
ρος της ποῦ τὴν ἔκανε νὰ εἶναι διόλου
σὰν ἕνα ποτήρι νεροῦ, ὀλοκληρῶς τὸ εἶναι
της μὲ λίγα λόγια, ἀνοίγει στὸν καθέναν τὴν
ὁρεξὶ νὰ τῆς πῇ: «Ναί, γεννηθήκες γιὰ νὰ
μ' ἀρέσῃς».

Μὲ ὅλη τὴν ἀνώμαλη καὶ πολυκύμανη

ζωὴ ποῦ εἶχε ζήσει, ἡ ψυχὴ της παρέμενε
ἀγνή σὰν μίαν ἀθάνα παιδούλα.

Πολλοὶ ἄνδρες εἶχαν ἀναμνηθῇ ἕως τώρα
στὴ ζωὴ της καὶ δὲν ἦσαν ἀπὸ τοὺς καλὺ-
τερους. Εἶχαν πιστέψει ὅτι εἶχαν κάμει δι-
κὴ του τὴν Μπλουέτ, ὅμως ἡ καρδιά της
ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται. Μόνον ὁ Τζᾶκ,
ὁ ἐφευρέτης ἑνὸς ἡμῆτος τοῦ Ράγκ—
Τάιμ, ὑπῆρχε γι' αὐτὴν κατὰ παραπάνω
ἀπὸ ἕνα ἐραστή: σχεδὸν μίαν μικρὴ ἀ-
γάπη, μίαν ἀγάπη ἀπερίσκεπτη, ἀφρη-
μένη, τώρα λίγο μελαγχολική... ὁ καυμέ-
νος ὁ Τζᾶκ Μόρρισον ποῦ ὑπῆρχε πάντα
τόσο καλὸς γι' αὐτήν! Ναί, ὁ Τζᾶκ ὑ-
πῆρχε γι' αὐτὴν ἕνας ἀδελφός, σιωπηλὸς
καὶ ἥρεμος. Κάπου—κάπου τὸν ἔδωκε νὰ
σκουπίζῃ πολὺ γρήγορα ἕνα δάκρυ μὲ τὸ
ρεβέρ του μαυικιοῦ του... χωρὶς νὰ ὑπολο-
γίσῃ ὅτι κανεὶς ἄλλος χορευτῆς δὲν ἤξερε
νὰ χορεύῃ σὰν αὐτὸν τὸν καλὸ τὸν Τζᾶκ! Εἶχε
μερικὲς φωτογραφίες ἀπ' αὐτὸν μέ-
σα στὸ σπῆτι της. Μιὰ μάλιστα, τὴν εἶχε
στὴν κρεβάτοκαμάρα της, ἐπάνω σὲ μίαν
ἐταξέρα, ὅπου ὑπῆρχαν πάντα μερικὰ
φρέσκα λουλούδια. Καμμιά φορά, τὴν ὥρα
ποῦ ἔφευγε νὰ κοιμηθῇ, τοῦ ἔλεγε ἀνάμε-
σα ἀπ' τὰ χεῖλη της μ' ἕνα μικρὸ χαμό-
γελο: «Ἐκκουντ νάιτ, γέρο ἡλιθιὲ μου,
Τζᾶκ!»

Ἦταν ὁ μόνος ποῦ τὴν εἶχε ἀγαπήσει
γι' αὐτὴν τὴν ἴδια καὶ τῆς φαινόταν ὅτι,
ἔστω καὶ ἂν θρικόταν, τώρα στὴν ἄλλη
ἐκπρὸ τοῦ ὕψους, ἡ ἀνάμνησις αὐτοῦ τοῦ
ἐξανθοῦ χορευτοῦ εἶχε διατηρήσει γιὰ ἐ-
κείνην τὸ συγκινητικὸ τῆς ἄρωμα.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προσφέρει κάθε μέρα
φρέσκα λουλούδια σ' αὐτὴ τὴ στραπατσα-
ρισμένη φωτογραφία.

★

Καὶ νὰ τώρα ἕνας ὑπουργὸς στὰ πόδια
τῆς Μιμί Μπλουέτ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
εἶχε κάμει μέσα σὲ λίγα χρόνια μίαν ἀπὸ
τίς λαμπρότερες σταδιοδρομίες. Εἶχε
πολὺ ταλέντο, καλούτσικο μυαλό καὶ δὲν
χαλοῦσε διόλου τὴν ἱσακρένια του. Ἀλη-
θινὸς ταχυδακτυλουργὸς τῆς πολιτικῆς.

Οἱ ἀσχές του, ἡ φιλοσοφία του, ἡ ἡθική
του, συνοψίζονταν σὲ μίαν λέξη: ἐπιτυχάνω.
Τὰ πράγματα ποῦ ἔκαμε στὴν κεραι-
νοβόλο καριέρα του, ἦσαν:

Ν' ἀλλάξῃ κόμμα πέντε ἢ ἕξι φορές.
Γυναίκα δύο φορές μόνον.

Φιλενάδα ἀμέτρητες φορές.

Ἦς γραμματεῦς, τυλίγε τὸν προϊστάμε-
νό του.

Ἦς δικηγόρος, τοὺς πελάτες του.

Ἦς κερδοσκοπὸς, τοὺς μετόχους του.

Ἦς βουλευτὴς, τοὺς ἐκλογεῖς του.

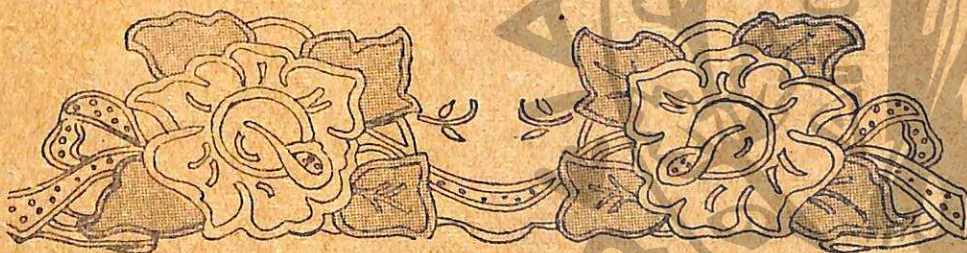
Ἦς ἄνθρωπος τῆς κυβερνήσεως, τὴ Δημο-
κρατία.

Ὅμως, εἶχε ἀποδειχθῇ ἄσος στὴν τέ-
χνη νὰ καταφέρνῃ νὰ τὸν χερκοροῦν ὁ-
λοὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους εἶχε ἐξαπατήσει,
τόσο καλὰ ποῦ κανένα ἀπὸ τὰ κόμματα
ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε περάσει δὲν ἔπαψε νὰ
τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη.

Οἱ δύο γυναῖκες του ποῦ τίς εἶχε χωρί-
σει τὸν νοσταλγοῦσαν.

Οἱ φιλενάδες του ποῦ εἶχε ἐγκαταλείψει
δὲν τοῦ κρατοῦσαν κακία.

Μπορντουρίτσα ἀππλικάσιόν

Στολίσετε τίς μαξιλαροθήκες καὶ τὰ
σιντόνια σας μ' αὐτὴ τὴν ὠραϊότητα ἀπ-
πλικάσιόν μπορντουρίτσα. Τὰ λουλούδια
πρέπει νὰ γίνουν μὲ ἀπαλά χρώματα,

Ὁ προϊστάμενός του εἶναι γραμματεὺς
του.

Οἱ πελάτες ποῦ εἶχε τυλίξει τοῦ πῆγαν
κι' ἄλλους.

Οἱ μέτοχοι ποῦ εἶχαν διαψευσθῇ στὶς ἐλ-
πίδες τους τοῦ κατέβαλαν καὶ ἄλλα κε-
φάλαια.

Οἱ δυὸ βουλῆς τὸν ἔκαναν ὑπουργό.

Ἡ Δημοκρατία τοῦ ὑπεσχέθη τὴν προ-
εδρία.

Ὅριστε ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ἤξερε ν' ἀ-
κολουθῇ τὸ δρόμο τῆς ἐπιτυχίας.

Χάρις στὴν προστασία αὐτοῦ τοῦ ὑπουρ-
γοῦ, ἡ Μπλουέτ ἔβλεπε ν' ἀνοίγεται μπρο-
στὰ στὰ ὀνειροπόλα μάτια της ἐκεῖνον ποῦ
ὀνομάζουν πολιτικὸ ὀρίζοντα. Ἄν εἶχε αὐ-

Ἡ Ἐκκλησία, τὸσον ἡ Δυτικὴ ὡς καὶ ἡ Ἀνατολική, μετὰ τὴν ἐξαίρεση τὴν τιμωρία τῆς σαρκὸς καὶ τὴν ἀποχή ἀπὸ τῶν γυναικῶν ὡς καὶ ἔξοχην χριστιανικὴν ἀρετὴν, ἐδημιούργησε τὸν θεσμό τῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου (στὴν Ἀνατολὴ περιωρισμένη) καὶ τὸν μοναχικὸ βίο τῶν ἀνθρώπων. Στὸν διαρκῶς αὐξανόμενο ρυθμὸ τῶν ἀγάμων ἀνδρῶν, ἀνταποκρινόταν ἴσως ἀριθμὸς ἀνυπάνδρων γυναικῶν. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ κ' οἱ γυναῖκες νὰ χτισοῦν μοναστήρια. Καὶ τρέχανε πλῆθος ἀπ' αὐτὰς νὰ στεγασθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν προστατευτικὴν τὸν στέγη. Γιατί, ἐνῶ γιὰ τοὺς ἄνδρες, ἡ ζωὴ ἔδινε ἕνα σωρὸ λύσεις ἐξω ἀπὸ τὴν ἀφίερσίν τους στὸ Θεό, γιὰ τὶς γυναῖκες ἡ ζωὴ ἦταν ἀπὸ παντοῦ κλειστή. Δὲν εἶχανε λοιπὸν παρὰ νὰ διαλέξουν ἢ τὴ σκλαβιά τοῦ συζυγικοῦ βίου ἢ τὴν ἄρνησι τοῦ κόσμου στὰ μοναστήρια ἢ τὸν ἐκλυτο βίο—κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πῶς συνηθισμένο πράγμα καὶ τὸ πῶς «λεύτερο».

Πολλὲς γυναῖκες κλεινότουσαν στὰ μοναστήρια γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν ἐπιούσιον καὶ πολλὲς γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν τυραννίαν τῆς παντρείας· κι' ὅχι λίγες γιὰ νὰ δουλεύουν καὶ νὰ στοχάζονται «ἐν εἰρήνῃ».

Ἐνῶ ἐξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι οἱ γυναῖκες (οἱ εὐπορώτερες) μαθαίνανε στοιχειώδη γράμματα ἢ καθόλου, μέσα στὸ μοναστήρι εἶχανε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μορφωθοῦν, νὰ γίνοντε σοφές καὶ νὰ συγγράφουν ἔργα ἱστορικὰ καὶ θεολογικά, ἀλλὰ καὶ ποιητικά. Πολλὲς καλόγριες (ὅπως καὶ καλόγηροι) γίνονταν καλλιγράφοι κι' ἀντιγράφαν ἀρχαῖα κείμενα (πολὺ προσοδοφόρα δουλειά), ζωγραφίζαν μέσα σ' αὐτὰ τὰ κείμενα πολυχρώμες καὶ συχνὰ μεγάλης καλλιτεχνικῆς ἀξίας μινιατούρες καὶ λετρίνες (ἀρχικά κεφαλὰς γράμματα), κάνανε τὶς δασκάλες στὰ κορίτσια τοῦ μοναστηρίου τοὺς ἢ γίνονταν νοσοκόμες, ἀνυψάντρες, κεντήστρες.

Ἔτσι τὰ μοναστήρια στὸ Μεσαίωνα δώσανε μίαν μερικὴ λύσι στὸ γυναικεῖο πρόβλημα. Παρεῖχαν ἄσυλο στὶς ἀγαπες γυναῖκες καὶ ἀναπτύσσανε τὸ πνεῦμα τοὺς καὶ τὶς μαθαίναν ἕνα ἐπαγγελμα, ποὺ τὶς ἔκαμε σχεδὸν ἀνεξάρτητες οἰκονομικῶς.

Ἡ ΠΑΡΑΚΜΗ
Ἀλλ' αὐτὸς ὁ εὐεργετικὸς ρόλος τῶν μοναστηρίων γιὰ τὶς γυναῖκες δὲ βάσταξε περισσότερο ἀπὸ δύο αἰῶνες (ὄγδοο — δέκατο) στὴ Δύσι. Ἀπὸ τὸν ἐνδέκατο αἰῶνα ἀρχίζει ἡ παρακμὴ. Καὶ μὴ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες αὐτῆς τῆς παρακμῆς ὑπῆρξε ἡ ἐπικίνδυνη συνήθεια νὰ χτίζονται τὰ γυναικεῖα μοναστήρια κοντὰ σ' ἀντρικά καὶ νὰ σχηματίζον τὰ «διπλὰ μοναστήρια». Στὸ Βυζάντιο ὑπῆρξε μίαν ἄλλη κακὴ συνήθεια: νὰ μένουνε στὸ ἴδιο μοναστήρι ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαζί, γυναῖκες ντυμένες ἀντρικά καὶ ποὺ τὶς λέγανε: «μοναχοπαρθένους».

Ἀλλὰ μ' αὐτὴν τὴ συνήθειαν ἡ φύσις ἐνίκησε τὸν ἀσκητικὸ φανατισμό, ποὺ ἀγιοποιοῦσε τὰς «συζύγους τοῦ Κυρίου» καὶ ταπεινῶνε τὶς ἐγκόσμιες μητέρες. Ἔτσι, ἀπὸ ἄσυλα τῆς μαθήσεως καὶ τῆς ἐργασίας, τὰ μοναστήρια καταντήσανε καταφύγια τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς τεμπελιάς. Τὴ θέσι τῆς θρησκευτικῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἠθικῆς ἀγνότητος τῶν πᾶρ ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἀσχρημασύνη. Ἡ θρησκευτικὴ μεταρρύθμισι τοῦ Λουθήρου ἐσάρωσε τὰ μονα-

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

στήρια καὶ μαζί μετὰ τὸν κακὸ σπόρο καὶ τὸν καλὸ. Γιατί ἡ κατάργησι τῶν μοναστηρίων ἔδωκε τρομερὰ τὶς γυναῖκες σὲ μίαν ἱστορικὴν περίοδο οἰκονομικῆς κρίσεως. Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ οἱ γυναῖκες εἶχαν ἀνάγκη καταφυγίου. Μὴ ἔχοντας πλέον μοναστήρια, ριχτήκανε πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, τὸν ἀγοραῖον ἔρωτα.

Ὁ Λούθηρος καὶ ἡ διγαμία

Ἀλλ' ἂν ἡ Μεταρρύθμισι, ὅπου κυριάρχησε, ἔκλεινε τὰ μοναστήρια γιὰ λόγους ἠθικῆς, ὥστόσο δὲν λύτρωσε τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴ φυσικὴ καὶ τὴν ἠθικὴ καταπίεσι ποὺ τῆς εἶχε ἐπιβάλῃ ἡ κοινωνία, τόσο ἡ παλαιότερη ὅσο καὶ τοῦ Μεσαίωνα καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως. Εἶναι ἀλήθεια πῶς οἱ μεταρρυθμιστὲς δὲν ἐκήρυτταν τὴν τιμωρίαν τῆς σαρκὸς καὶ δὲν ἀγαποῦσαν τὴν ἀγαμία, ἀλλὰ θεωροῦσαν τὸ γάμο ὡς τὴ μόνη χριστιανικὴ σχέσι τῶν δύο φύλων, ὅμως δὲν τὸν θεωροῦσαν κι' ὡς «ἐνωσι ψυχῶν», παρὰ ὡς ἐνωσι σωμάτων γιὰ τὴν ἱκανοποίησι μίας φυσικῆς ἀνάγκης.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μεταρρυθμίσεως, ὁ Μέγας Λούθηρος, ἔλεγε πῶς ὁ ἄντρας μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ μετὰ τὴν ὑπέρβριάν του ἢ νὰ χωρίσῃ τὴ γυναῖκα του, ἂν ἡ γυναῖκα τοῦ τοῦ ἀντιστέκεται, κι' ἔδωκε τὴν ἀδείαν στὸ λαντγκράβο Φίλιππο τῆς Ἑσθονίας νὰ ξαναπαντρευθῇ μίαν δευτέρην γυναῖκα χωρὶς νὰ χωρίσῃ τὴν πρώτην, γιατί προτίμοις τῆς διγαμίας ἀπὸ τὸ θεσμὸ τῆς παλλακείας, καὶ δὲν ἤθελε νὰ περιορίζῃ ὁ ἄντρας τὰ ἐρωτικά του πάθη! Ἦταν τῆς γνώμης, πῶς ἡ γυναῖκα πλάστηκε ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν ἄντρα καὶ δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ ἱκανοποιῇ καὶ νὰ φροντίξῃ τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς. Καὶ αὐτὴν τὴ γνώμη τὴν ἔχουν ὡς σήμερα οἱ πῶς ὁ ρθόδοξοι προτεστάντες. Κι' ἂν, ὅπως λένε, ἡ συνοδοὺς τῆς Μακὸν συζητοῦσε σοβαρὰ τὸ πρόβλημα τοῦ ἂν ἔχη ἢ δὲν ἔχη ψυχὴ ἢ γυναικα, σ' αὐτὴν τὴ δακρυαία μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντιτάξῃ τὶς 51 «θέσεις» τῶν προτεστάντων τῆς Βιττεμβέργης, ποὺ μ' αὐτὰς θέλανε ν' ἀποδείξουν, πῶς ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι... ἄνθρωπος!

★

Βλέπουμε, λοιπὸν, ὅτι ὁ χριστιανισμός, ποὺ οἱ γυναῖκες τὸν δεχθήκανε ὡς σωτήρα τοῦ φύλου των καὶ ποὺ γι' αὐτὸν ὑπέστησαν ἀναριθμητὰ μαρτύρια, δὲν πραγματοποιήσε τὶς ἐλπίδες τοὺς. Αὐτὸ τὸ ἀποδείχνει ὅχι τόσο ἡ στάσις τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντί τους, παρὰ πολὺ περισσότερο ἡ νομικὴ, ἡ οἰ-

κονομικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ κατάστασί τους ἐδῶ καὶ εἴκοσι περίπου αἰῶνες μέσα στὰ χριστιανικὰ κράτη!

Στοὺς γερμανικοὺς λαοὺς, πρὶν ἀπὸ τὸν χριστιανισμό, ἡ θέσι τῆς γυναίκας ἦταν καλύτερη ἀπὸ τῆς Ἑλληνίδας καὶ τῆς Ῥωμαίας. Γιατί ἦσαν λαοὶ πρωτόγονοι καὶ σ' αὐτοὺς δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμα ἡ παράδοσι τοῦ μητρικοῦ δικαίου. Ἡ γυναῖκα, ὅσο κι' ἂν ἔπεφτε σ' αὐτὴν ἡ περισσότερὴ δουλειὰ τῆς οἰκογένειας, ἐπαιρνε τὴν ἴδιαν μὲ τὸν ἄντρα καὶ ἐθεωρεῖτο σεβαστὴ καὶ ἱερὰ. Ἡ Γερμανίδα, ὅπως μᾶς τὴν περιγράφει ὁ Τάκιτος, ἦταν μίαν πολὺ γερὴ γυναῖκα, ποὺ κατάφερνε ὅλες τὶς βαρεῖες δουλειές, πολεμοῦσε συντροφίαν μετὰ τὸν ἄντρα τῆς κι' ἄντεχε σ' ὅλες τὶς κακουχίας καὶ τὶς στερήσεις τοῦ στρατοπέδου. Ἀντίθετα μετὰ τὶς γυναῖκες τῆς Μεσογείου καὶ κυρίως τῆς Ῥωμαίας, ποὺ ἦταν ὀκνηρές, ἄσωτες καὶ διεφθαρμένες, ἡ Γερμανίδα ἦταν καὶ σκληραγωγημένη καὶ αὐστηρὴν ἡθῶν. Ἡ μοιχεία ἐτιμωρεῖτο μετὰ θάνατον· κι' ἡ ξεβγαλμένη κοπέλλα διωχνόταν ἀπὸ τὴ φυλὴ μετὰ μαστίγωμα τῶν στρατιωτῶν.

Τώρα, μετὰ τὸν ἐκχριστιανισμό τους, οἱ Γερμανοκέλτες ἀφαίρεσαν ἀπὸ τὴν γυναῖκα τὴν παλιά τῆς εὐνοϊκὴν θέσι. Τὸ ρωμαϊκὸ δίκαιο, εἰδωλολατρικὸ καὶ καὶ καθολικὸ, ὑποστήριξε παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἀγιότητα καὶ τὸ ἀπαράδιστο τῆς ἀτομικῆς ιδιοκτησίας. Κι' ἡ γυναῖκα ἦταν κι' αὕτῃ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἀτομικὴν ιδιοκτησίαν τοῦ ἄντρα, χωρὶς κανένα περιορισμό. Ὁ πατέρας πάντρευε τὴν κόρη του, ὅπως τοῦ γουσταρίζε, χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσῃ· τὸ ἴδιον ὁ κηδεμόνας τὴν κηδεμονευομένην του. Ὁ ἄντρας μποροῦσε νὰ παραχωρήσῃ τὴν γυναῖκα του σὲ ἄλλον κι' ἀκόμα, ὡς τὸν 8ο αἰῶνα, νὰ τὴν πουλήσῃ. Μποροῦσε νὰ κληροδοτήσῃ τὴν χήραν του σὲ ὅποιον ἤθελε, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο ἀντικείμενον τῆς περιουσίας του.

Ἀλλὰ τούτῃ ἡ λεπτομέρεια ἐξηγεῖ περισσότερο ἀπ' ὅλα ποῖα ἦταν ἡ πραγματικὴ θέσι τῆς γυναίκας στὸ Μεσαίωνα: μονάχα ἡ γυναῖκα ἐθεωρεῖτο μοιχός, ἂν ὁ ἄντρας μποροῦσε νὰ χῇ ὅσες ἠθελε παλλακίδες—κι' αὐτὸ δὲν ἐνοχλοῦσε κανέναν. Ἀπ' αὐτὴν τὴν λεπτομέρεια φαίνεται ξεκάθαρα πῶς ἡ γυναῖκα λογίζετο ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ ἄντρας—κι' αὕτῃ ἡ ἀφύσικη καὶ παράλογη ἀδικία ἔχει ἐπιζήσει μετὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ὡς τὰ σήμερα. Οἱ «λόγοι τιμῆς», ποὺ ἱσχοῦν ἀκόμα στοὺς καθυστερημένους λαοὺς καὶ ὁδηγοῦν συχνὰ στὸ φόνο τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀθώας γυναίκας, ἔχουν τὴν πηγὴν τους στὴν ἀντίληψιν πῶς ἡ γυναῖκα εἶναι χτήμα τοῦ ἄντρας.

Γενικά, στὸν Μεσαίωνα, ἡ γυναῖκα δὲν ἦταν μονάχα στὸν ἄντρα τῆς ὑποταγμένη, παρὰ καὶ στὸ ἀρσενικὸ παιδί τῆς. Ἡ μητρικὴ τῆς ἐξουσία σταματοῦσε ὅταν τὸ παιδί τῆς ἔκλεινε τὰ ἐφτά τοῦ χρόνιαν. Κι' ἂν σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν δὲν εἶχε πατέρα, τότε, σὲ μερικὸς τόπους τῆς Δύσεως, ἀναγνωρίζεταν ἐνῆλικο καὶ γινόταν κηδεμόνας τῆς μητέρας του!

Καὶ μέσα στὴν οἰκογένειαν, ὅπως κι' ἔξω ἀπ' αὐτὴν, ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα. Δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μόνη τῆς καμμάδι δουλειᾶς καὶ τῆς ἦταν ὠρισμένο τὸ χρηματικὸ ποσὸ ποὺ τῆς ἐπιτρεπόταν νὰ ξοδῇ χωρὶς τὴν ἀδείαν τοῦ ἄντρας τῆς.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΑΣΥΛΟ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οἱ τρόφιμοι τοῦ εἶναι πρῶν ἑκατομμυριοῦχες

Αὐτὸ τὸ ἄσυλο, ποῦναι μοναδικὸ στὸν κόσμον, δρίσκεται στὴν Ἀμερικὴ στὴν περιοχὴ τοῦ Λὸς Ἀντζελες. Ἰδρύθηκε τὸ ἔτος 1938 ἀπὸ τὴν δισεκατομμυριοῦχο Ἑλιζάμπετ Σάντορφ καὶ φιλοξενεῖ σήμερα σαραντα ἑξ τροφίμους, ὅλες γυναῖκες. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰς ὑπάρχουν καὶ δύο εὐγενεῖς κυρίες τῆς παλαιᾶς ρωσικῆς αὐλῆς. Ἡ πριγκίπισσα Βέρα Βρατίνσκι καὶ ἡ κόμισσα Στάγια Βεντέλ, ποὺ ὑπῆρξε διάσημη γιὰ τὴν ὀμορφιά τῆς.

Παρὰ τὴν εὐγενικήν τους καταγωγή, οἱ δύο αὐτὲς κυρίες, εἶναι οἱ πῶς ἀπλὲς καὶ οἱ λιγώτερο ἀπαιτητικές ἀπ' ὅλες τὶς τροφίμους.

Ἀνάμεσα στὶς κατεστραμμένες ἑκατομμυριοῦχες εἶναι καὶ ἡ Μόλλυ Ράκβαν, μίαν πολὺ περιέργην γυναῖκα ἐβδομήντα χρόνων.

Στὸ ἄσυλο τὴν ἀπεκάλεσαν «ἡ κυρία μετὰ τὴν πίπα» γιατί καπνίζει ἀδιάκοπα τσιμποῦκι σὰν γεροθαλασσοῦκος.

Ἡ Ράκβαν ξεκίνησε ἀπὸ ἀπλὴν μπαλαρίναν κι' ἔγινε «ἐμπρεσάριος». Μέσα σὲ λίγα χρόνια συγκέντρωσε στὰ χέρια τῆς τὴ διεύθυνσι τῶν κυριωτέρων θεάτρων ποικιλιῶν τοῦ Σικάγου.

Μὰ ὁ πόλεμος τοῦ 1914 καὶ ὁ συγανισμὸς ἐνὸς ἐξυπνοῦ θεατρικοῦ ἐπιχειρηματίου προκάλεσαν τὴν κατὰστροφὴν τῆς.

ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ ΤΡΟΦΙΜΟΣ

Μίαν ἄλλη περιέργην περίπτωσι εἶναι τῆς Βαρβάρας Σουίντερον.

Μίαν μέρα ἡ Σουίντερον πῆγε στὸ ἄσυλο νὰ ἐπισκεφθῇ μίαν φίλην τῆς. Τόσο πολὺ τὴν ἐγοήτευσε ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἡσυχία ποὺ βασίλευαν ἐκεῖ, ὥστε ζήτησε νὰ τὴν πάρουν κι' αὕτῃ γιὰ τροφίμου.

Ἡ διεύθυνσι ὁμῶς τοῦ ἀσύλου ἀρνήθηκε νὰ τὴν δεχθῇ γιατί ὁ κανονισμὸς ὁρίζει ὅτι στὸ ἄσυλο γίνονται δεκτὲς μόνο γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουν πιά κανένα πόρον ζωῆς.

Ἡ κυρία Σουίντερον τότε χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὴν περιουσίαν τῆς ποὺ στεκόταν ἐμπόδιο στὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐπιθυμίας τῆς.

Τὴν μισήν περιουσίαν τῆς τὴν ἔδωκε στὸς φτωχοὺς καὶ τὴν ἄλλη μισήν στὸ ἴδρυμα Σάντορφ.

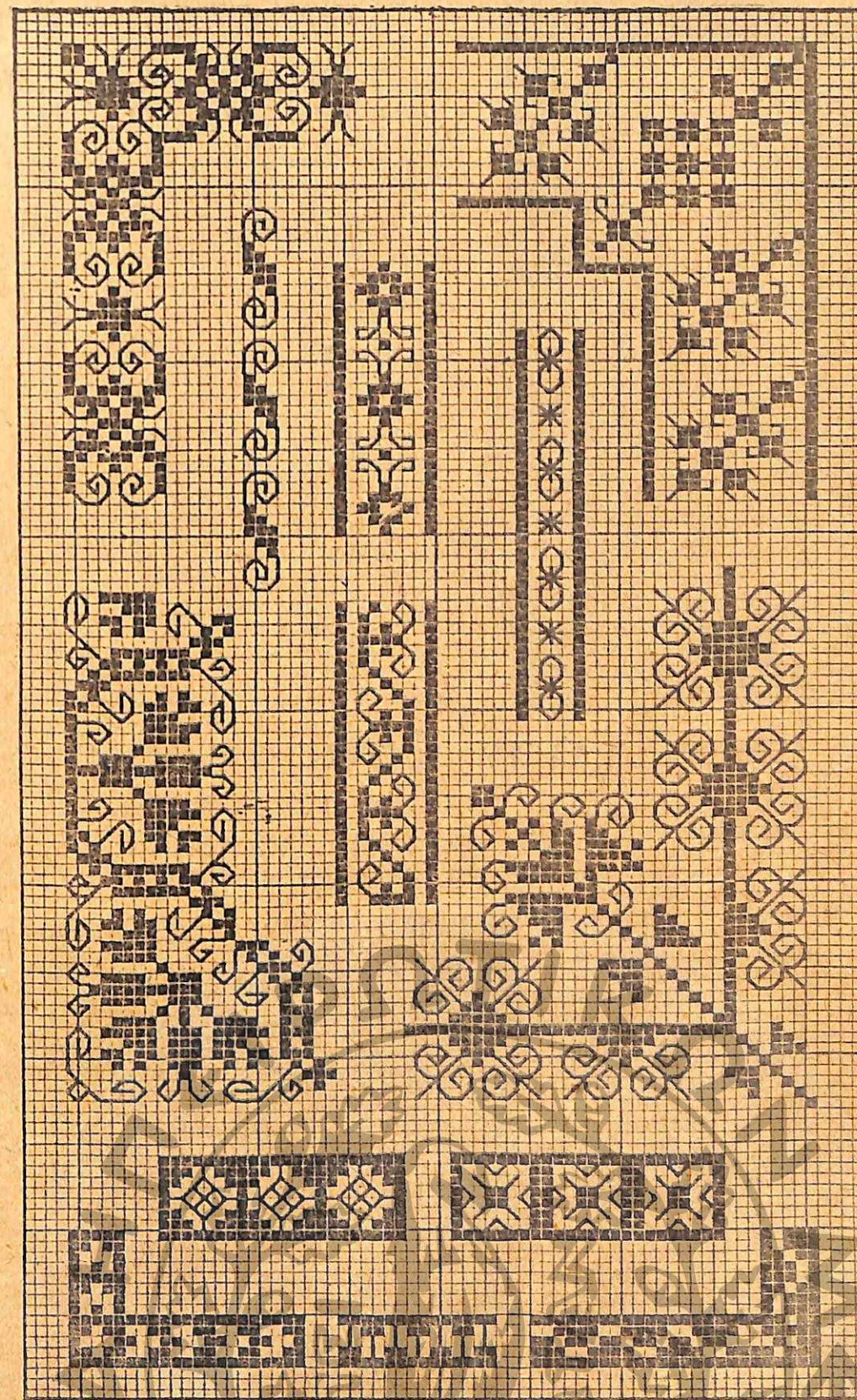
Καὶ ἔτσι κατεστραμμένη πλέον, χωρὶς ἕνα σέντς, ἔγινε δεκτὴ στὸ ἄσυλο.

Μίαν ἀπὸ τὶς πρώτες τροφίμους τοῦ ἀσύλου ἦταν ἡ Πρισίλλα Χούρντερ, χήρα τοῦ ἄλλοτε «βασιλέως τῶν δερμάτων» Ζάκ Χούρντερ.

Ἡ Πρισίλλα καταστράφηκε κατὰ τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν ποὺ πέρασε σὰν λαίλαπα πάνω στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖς τῆς Ἀμερικῆς τὸ 1930 καὶ κατέφυγε στὸ ἄσυλο Σάντορφ. Δὲν ἔμεινε ὁμῶς ἐκεῖ παρὰ ἐλάχιστο διάστημα γιατί παρὰ τὴν ἡλικίαν τῆς—ἦταν ἑξήντα ἔτων—τὴν... ἐκτετεύθηκε ὁ διεύθυντις τοῦ ἰδρύματος καὶ τὴν παντρεύθηκε.

Φ. ΕΣΤΕΜΠ

ΜΕΤΡΗΤΕΣ ΜΠΟΡΝΤΟΥΡΕΣ

Κάθε μίαν ἀπὸ τὶς μπορντούρες ποὺ σὰς παρουσιάσαμε σήμερα εἶναι κι' ἕνα κομψοτέχνημα. Χρησιμοποιήστε τὴν κάθε μίαν τους ἐκεῖ ποὺ καταλάβετε ὅτι ταιριάζει καλύτερα. Οἱ τρεῖς φαιδρύτερες ταιριάζουν πολὺ σὲ μικρὰ καρέ ντε τσάμπλ καὶ συνοδεύονται μετὰ τὴν ἀντίστοιχὴν τὴν ἀπὸ μπουρνούζια γιὰ περσετάκια.

Ἀλλὰ καὶ μπλουζὲς καὶ παιδικὲς ποδιτσὲς καὶ φορεματάκια καὶ μαξιλαροθήκες μποροῦν νὰ διακοσμηθοῦν θαυμάσια μετὰ τὴν μπορντούρα ποὺ θὰ προτιμήσετε.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρώματα, ὁ συνδυασμὸς τους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ προσωπικὸν σας γούστο. Ἀνάλογα μετὰ τὸ χρώμα τοῦ ὑφάσματος, μπορεῖτε νὰ συνδυάσετε ἐναρμονισμένους τόνους ἢ τόνους ἀντίθετους, ποὺ νὰ δημιουργοῦν πάντα ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο μετὰ τὸ καλὸ γούστο. Ἡ οἰκογένειά σας θὰ σὰς εὐγνωμονοῦν ἀσφαλῶς ποὺ φροντίζετε νὰ ὁμορφαινέτε κάθε φορὰ τὸ σπῆτιν σας μετὰ ἕνα καινούργιον ἐργόχειρον καὶ σῆς ἢ ἴδια δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ αἰσθανεθε γι' αὐτὸ τὴν πῶς μεγάλην χαρὰ.

ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΙ ΚΑΙ ΔΗΜΑΡΧΙΝΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ *****

Τό ότι πολλοί άστέρες του κινηματογράφου είναι ταυτοχρόνως και...δημαρχοί, είναι άσφαλώς κάτι που δεν τό ξέρατε, όπως δεν τό ξέραμε κι' έμείς. Μά πόσα πράγματα συμβαίνουν στην πέραν του 'Ατλαντικού χώρα που έμείς ούτε τά παίρνουμε χαμπάρι.

Καμιά είκοσαριά ήθοποιόι του κινηματογράφου θηλυκοί κι' άρσενικοί, που κάθε μέρα θαυμάζουμε στην οθόνη των ελληνικών κινηματογράφων, εξέλεξαν τη δόξα της πολιτικής κι' εξέλεγαν δήμαρχοι και δημαρχίνες στις πόλεις και τά προάστεια που βρίσκονται κοντά στο Χόλλυγουντ.

Η μικρή π.χ. "Αν Μπλάιθ είναι δημαρχίνα στο Τόλουκα Λαίχη, μία πολίχνη με 3000 κατοίκους, που βρίσκεται σ' απόσταση 6 χιλιομέτρων από τό Χόλλυγουντ, κοντά σέ μία λίμνη. Σ' αυτήν την πολίχνη μένουν ή Μπαίτη Νταϊνς και ό Φράνκ Σινάτρα. Τό μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού δουλεύει στα σταντιό της Γουόρνερ Μπρός και της Ούνιβέρσαλ.

Τό Τολούκα Λαίχη εξέλεξε την "Αννα—Μπλάιθ τό καλοκαίρι του 1949 και οί κάτοικοί του είναι πολύ εύχαριστημένοι γιά την έκλογή τους.

Σ' απόσταση 10 χιλιομέτρων βορείως του Χόλλυγουντ, ή πόλις Βάν Νάις, που αριθμεί 35000 ψυχές, εξέλεξε τόν "Αντ

Ντέβιν. "Ο άλλόκοτος αυτός δήμαρχος έχει τό γραφείο του σ' ένα παλιό... γκαράζ.

Πέρα από τά δυνά Βερντούγκο, σ' απόσταση 15 χιλιομέτρων βορειοδυτικά του Χόλλυγουντ, βρίσκεται ή Μόντα—Ρόζ, μία πόλι με 32.000 κατοίκους. Η δημαρχίνα της έχει γοητευτική φωνή και μαλλιά πλατινένια: είναι ή Ντένις Μόργκαν.

Ο πιο κοντινός της συνάδελφος είναι ό Ουάιν Μόρρις, ό οποίος, μετά την έπιστροφή του από τόν πόλεμο, έγινε δήμαρχος της πόλεως, Βίκτορι—Σέντερ με 7.000 κατοίκους. Μά ό πιο αξιολύτεις είναι ό Μπριάν Ντόνλεβυ ό δήμαρχος του Μάλμπου Μπέχ.

Τό Μάλμπου Μπέχ είναι ή πλάζ του Χόλλυγουντ. Κάθε άστέρας έχει εκεί τη βίλα του. Όταν πιάσουν οί ζέστες στο Μάλμπου Μπέχ συγκεντρώνονται οί πιο γνωστοί ήθοποιόι του αμερικανικού κινηματογράφου. Ο Μπριάν Ντόνλεβυ έγινε ένδοξος εξ αιτίας δύο γεγονότων: τό πρώτο είναι ότι πέρυσ έδωσε στο δήμο πυρασβεστική ύπηρεσία, και τό δεύτερο είναι ότι φέτος..... την κατήργησε.

Και ό Γκάρυ Κούπερ

Στό ίδιο τό Χόλλυγουντ υπάρχουν συνοικιακοί δήμαρχοι. Ο Χουαίγκυ Κάουχιλ είναι δήμαρχος στο Χόλμπυ Χίλλς, την διάσημη συνοικία του Χόλλυγουντ, ό που μένουν οί μεγαλύτερες δόξες του κινηματογράφου. Στό Μπρέντοντ δήμαρχος είναι ό Γκάρυ Κούπερ, ό οποίος εξέλεγη μόλις πριν από δύο μήνες κι' έτσι δεν του δόθηκε ακόμα ό καιρός νά επιδείξη τις... δημαρχιακές του ικανότητες.

Στό Πάλμ Σπρίγκ υπάρχουν δύο δήμαρχοι: ό Σάρλ Φαρέλ και ό Μπόμπ Χόπ. Μέχρι σήμερα δεν ήρθαν σέ σύγκρουσι με ταχύ τους κατά την άσκησι των καθηκόντων τους.

Στην Κουκαμόνγκα.... Μά πρώτα, πρώτα, ξέρετε την Κουκαμόνγκα; Όχι; Είστε άσυγχώρητοι! Κάθε αμερικανόπουλο γνωρίζει την Κουκαμόνγκα. Είναι ή πιο μικρή πόλις της 'Αμερικής—έχει 550 κατοίκους—μά και ή πιο διάσημη. Γίνεται γι' αυτήν λόγος σέ δύο τραγούδια που όλος ό κόσμος τά τραγουδάει. Κάθε Σάββατο τριάντα εκατομμύρια άκροατές του ραδιοφώνου γελάνε με τις ιστορίες που συμβαίνουν στην Κουκαμόνγκα και που μεταδίδει με πολύ χιούμορ ό δήμαρχος της Τζάκ Μπένυ, που είναι ταυτοχρόνως και άστέρας του Χόλλυγουντ.

Η πρώτη γνωριμία των 'Αθηναίων με την Τζόαν Κράουφορντ έγινε πριν από είκοσι χρόνια, όταν προβλήθη τό βωδύ φίλμ «Οί νέες παρθένας», ό που πρωταγωνιστούσε ή μεγάλη 'Αμερικανίδα ήθοποιός. Η Τζόαν δεν ήταν τότε παρά μόνον 20 ετών, όμως με τη γοητεία της, με τό σταθερό της παίξιμο, με την ανώτερη τέχνη της, κατέκτησε άμέσως τό κινηματογραφόφιλο κοινό.

Η Τζόαν είχε ντεμπούταρε ως χορεύτρια. Όταν σπούδαζε χορό δούλεψε ως σερίβιτορissa σέ μία πανσιόν στην άρχή κι' ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα κατόπι γιά νά πληρώνη τά δίδακτρα της Σχολής χορού.

Αν ή μεγάλη αυτή ήθοποιός κατορθώνη νά μάς συγκινή και νά μιλή στην ψυχή μας, αυτό όφείλεται στο ότι είναι μία εξαιρετική γυναίκα και μάλιστα πολύ διαφορετική απ' ό,τι φαίνεται στους ρόλους που παίζει. Έξω από τό σταντιό, ή Τζόαν ζή μία ήσυχη οικογενειακή ζωή. Δεν περιφρονεί καθόλου τις γυναικείες εργασίες. Πλέκει θαυμάσια και κεντάει. Εφέτος μάλιστα έπλεξε έντελώς μόνη της ένα φόρεμα, τόσο γοητευτικό, ώστε έγινε μοντέλο και σήμερα είναι πολύ άν δαγκ στην 'Αμερική.

Εκτός όμως απ' αυτό, ή Κράουφορντ είναι και εξαιρετική μητέρα. Παρ' όλο που δεν απέκτησε δικά της παιδιά, έχει υιοθετήσει τρία παιδάκια, που τά έχει μεγαλώσει και τά ανατρέφει μόνη της με την αφοσίωσι στοργικής μητέρας.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΑΡ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Η Τζόαν Κράουφορντ, είναι μία θαυμάσια νοικοκυρά και μία εξαιρετική στοργική μητέρα. Στην εικόνα μας φαίνεται ή μεγάλη καλλιτέχνης μαζί με τά χαριτωμένα παιδάκια που έχει υιοθετήσει.

***** Τζόαν Κράουφορντ

Τόν 'Απρίλιο έγιναν τά έξις... αξιοσημείωτα γεγονότα στο Χόλλυγουντ: Η Τζούντυ Γκάρλαντ έβγαλε ένα... χαλασμένο δόντι. — Η Μισελίν Πρέλ και ό άνδρας της Μπίλλ Μάρσαλ άγόρασαν τό σπίτι του Τζιμ Ντόρσεϋ, αλλά θά χρειασθώ νά κάμουν μεγάλες επισκευές, γιάτι τό σπίτι είχε κάμει πέρυσ. — Μέσα στο Μάη ό Χόμφρεϋ Μπόγκαρντ κα' ή Λώρην Μπακώλ θά έπισκεφθούν την Εύρώπη. — Ο σκηνοθέτης "Έντουαρτ Μπάτσελ και ή Λωραίν Μύλλερ έτέλεσαν τούς γάμους των. — Ο Γουίλλιαμ Γουάιλερ ζήτησε από τόν μυθιστοριογράφο Ντίσελ Χάμμιτ νά γράψη τό σενάριο του προσεχούς του φίλμ: «'Αστυνομική 'Ιστορία», παρμένη από τό έργο του Σίδνεϋ Κίνγκλεϋ. — 'Ακόμη δεν έγνωσθη τό όνομα του... προσεχούς συζύγου της Πωλέτ Γκοντάρ. "Ισως νά πρόκειται γιά κάποιον Μεξικανό βαθύπλουτο. — Η Τζόαν Μπέννιτ θά παίξη γιά λογαριασμό της «Μετρό» στο νέο φίλμ «Ο πατέρας της νύφης», μαζί με τόν Σπένσερ Τρέισι και την 'Ελίζαμπεθ Τέιλλορ. — Πέθαναν αυτές τις μέρες δύο διάσημοι στην εποχή τους σκηνοθέτες του βωδύ κινηματογράφου: ό Βιν Μούρ, 71 ετών και ό Σ. "Ολκοτ 76.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

Τώρα με την "Ανοιξι, τό πρώτο πρόβλημα που προκύπτει γιά την κάθε γυναίκα, είναι τό φόρεμα του περιπάτου. Και είναι πολύ δίκαιο ν' άπασχολή τις γυναικες αυτό τό πρόβλημα, γιάτι τό φόρεμα

αυτό κάνει τη γυναίκα νά φαίνεται σ' όλην την απλότητα και στο άνεπιτήδευτο γούστο της. Ένα βραδυνό φόρεμα ή μία τουαλέτα είναι βέβαια κάτι που ή γυναίκα θά τό προσέξη ιδιαίτερα, γιάτι δεν της είναι εύκολο νά κινή και διαφορετικά. Τό φόρεμα όμως του περιπάτου έπεκράτησε ή συνήθεια νά θεωρηται σαν κάτι πρόχειρο, που δεν του δίνουμε και τόση προσοχή. Αυτό είναι λάθος! Γιάτι ενώ τό βραδυνό μας φόρεμα ή την τουαλέτα δεν θά τά φορέσουμε συχνά, αντίθετα τό φόρεμα περιπάτου είναι εκείνο που θά φορέσουμε τις περισσότερες φορές, τό φόρεμα που με αυτό θά κυκλοφορήσουμε. Είναι λοιπόν πολύ φυσικό, αυτό νά μάς δίνη και την πραγματική μας φυσιογνωμία.

Δίνουμε μερικά μοντέλα γιά φορέματα περιπάτου που συνδυάζουν, κοντά στην απλότητα, ένα πολύ λεπτό και πικάντικο γούστο.

1.— Ένα μακρουλό πλαστρόν με κουμπιά στολίζει τό έμπρός αυτού του φορέματος που σχηματίζει φύλλο δεμένο στην πλάτη και άνοιχτό από τη μέση και κάτω. Στερεώνεται στην περιφέρεια σ' ένα κουμπί στη φούστα.

2.— Τό λεπτό καντριγιέ ύφασμα σ' αυτό τό φόρεμα είναι τοποθετημένο ίσια, έκτος από τά μανίκια που είναι κομμένα λοξά μαζί με τό άμπρεσιμέν των ώμων. Τό έπάνω του κορσάζ προεκτείνεται με δύο σταυρωτές μύτες.

3.— Θαυμάσιο φόρεμα από σουρά ραγιόν, με πιέτες που σχηματίζουν δοντάλια, αρχίζοντας από τις τσέπες του κορσάζ και απλώνονται σαν φυλλα στο έμπρός μέρος της φούστας.

4.— Η φούστα σ' αυτό τό φόρεμα από μεταξωτό φάιγ, σέ χρώμα της άμμου, είναι καμωμένη από δύο φύλλα, που όνείγουν πάνω σέ ένα φουρρό, από τό ίδιο ύφασμα. Τό έμπρός του φουρρώ γαρνιρείται με δύο ρελιαστές τσέπες. Μανίκια ραγκλάν. Η γραβάτα είναι από μαύρη κορδέλλα και δένει στο λαιμό.

Μοντέλο του Οίκου Γεωργαντά. Πρωινό λευκό ταγιέρ γαρνιρισμένο με μαύρο σουτάς
(Φωτ. Έλευθεριάδη)

Άνοιξιάτικα μοντέλα

1.— Πολύ κομψό φόρεμα από σουρά. Δυό φύλλα πλισσά φεύγουν κάτω από το φιόγκα του λαιμού και τελειώνουν ως ελεύθερα φύλλα στη φούστα, πο είναι κομμένη ίσια. Μανίκια κιμόνο. Χρυσά κουμπιά και μαύρη γυαλιστή ζώνη.

2.— Μεταξωτό έμποιμέ φόρεμα, που παίρνει το πλάτος του στην πλάτη, με μια διπλή κουφόπια, που συγκρατείται από μια ζώνη. Μία γραβάτα δένεται κάτω από τον θορβίο γιακά.

Κορσάζ κιμόνο.

3.— Θα φορέσετε μ' ευχαρίστησι αυτό το απλό φόρεμα από μπλέ φάιγ. Τα δυό φαρδιά φύλλα στα πλάγια γυρίζουν έμπρός και σχηματίζουν κουμπωτές τσέπες.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΓΑΜΟΥ

— "Έχει πιθανότητες
νὰ ἐπιτύχη ὁ δεύ-
τερος γάμος;

— Ναί!, ἂν τὰ λάθη
τοῦ πρώτου ἀνα-
γνωρισθοῦν καὶ ἀ-
ποφευχθοῦν.

Τελευταίως μιὰ κυρία ἤθελε νὰ μὲ ἐπι-
σκεφθῇ. Ἡ κόρη της —μου εἶπε μὲ δά-
κρυα στὰ μάτια —ἦταν ἐρωτευμένη μὲ ἕ-
να ζωντοχέρο. «Καὶ τὸ χειρότερο —προ-
σέθεσε —εἶναι ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς πα-
ραδεχεται ὅτι ἀπὸ δικά του λάθη διελύθη
ὁ πρώτος του γάμος. Τὶ πιθανότητες ἔχει
ἡ κόρη μου νὰ γίνη εὐτυχισμένη πάλι σ' ἕ-
να τέτοιο ἄνδρα;»

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι πολὺ συνηθι-
σμένο στὴν ἐποχή μας. Δεύτεροι γάμοι
ἐγίναν πολλοὶ στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου
καὶ μετὰ. Οἱ χήρες καὶ οἱ ζωντοχέρες ποὺ
ξαναπαντρεύθηκαν, ἀντιπροσωπεύουν τὸ
ἕνα ἕκτο τῶν συζύγων τῆς ἐποχῆς αὐτῆς.
Μὲ δυὸ λόγια μπορεῖτε σήμερα νὰ δοῦτε
τοὺς περισσότερους ἄνδρες καὶ γυναῖκες
ξαναπαντρεμένους, παρὰ σὲ ὅποιονδήποτε
τέτοιο περίοδο τοῦ περασμένου αἰῶνος.
Σύμφωνα μὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ στατιστικὴ
ἕνας ἐπὶ 7,23 ἀνδρῶν παντρεμένων στὴς
Ἡνωμένες Πολιτεῖς ἔχει ἔλθει σὲ περισ-
σότερους τοῦ ἐνὸς γάμους. Στὶς γυναῖκες
ἡ ἀναλογία εἶναι σχεδὸν ἡ ἴδια: 1 ἐπὶ 8.
Ἀλλὰ οἱ στατιστικὲς ἐπίσης δείχνουν
ὅτι οἱ δεύτεροι γάμοι σημειώνουν ἐπιτυ-
χία ἀνωτέρως τοῦ μέσου ὁρίου. Περὶ σό-
τεροι ἀπὸ τὸ ἕνα πέμπτο τῶν ξαναπαν-
τρεμένων ἀνδρῶν ἔχουν στὸ παρελθόν
τοὺς μιὰ —πρώτη — συζυγικὴ ζωὴ τούλα-
χιστον 2 ἐτῶν.

Η ΔΥΣΧΕΡΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Γιατί, ὅμως, ἕνας δεύτερος γάμος κα-
ταλήγει σὲ ἐπιτυχία; Πολλοὶ ἄνθρωποι —
ὅπως καὶ ἡ κυρία πού σας ἀνέφερα —δὲν
καταλαβαίνουν πῶς ἕνας ἄνδρας ἢ μιὰ γυ-
ναῖκα ποὺ δοκίμασαν τὴν ἀτυχία στὸν
πρώτο τους γάμο, θὰ ἐπιτύχουν τόσο κα-
λὰ στὴ δεύτερᾳ δοκιμῇ.

Σύμφωνα: τὸ διαζύγιο εἶναι ἡ ἀναγνώ-
ρισις τῆς ἀτυχίας. Ἀλλὰ παρὰ τὰ πο-
λυάριθμα παραμύθια, ποὺ τυπώνονται, τὸ
διαζύγιο δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλο πρᾶγ-
μα, ἀλλὰ οὕτε καὶ ἡ καλύτερη λύσις.

Οἱ δυστυχισμένοι καὶ νευρωτικοὶ αὐτοὶ
ἄνθρωποι εἶναι ἀρκετὸν νὰ δώσουν καὶ
στὸν πιὸ ἐπιπόλαιον ἀκόμη παρατηρητὴ
μιὰ κραυγαζούσα ἐπιβεβαίωσι. Καὶ αὐτὸ
εἶναι μόνον ἡ ἀρχή: Ἡ πραγματικὴ ἀγω-
νία ἐρχεται μῆνες καὶ μερικὲς φορές
χρόνια, ἀργότερα, ὅταν ὁ διαζευγμένος (ἢ
ἡ διαζευγμένη) γεύεται γιὰ τὰ καλὰ τὶς
πίκρες τῆς μονήρους ζωῆς, ἀφοῦ πρώτα
ἔζησε μὲ συντροφιά!

«Νόμισα ὅτι ὁ ἄνδρας μου εἶχε κάμει
τὴ ζωὴ μου κόλασι —μου εἶπε κάποτε μιὰ
διαζευγμένη κυρία. Ἀλλὰ τὴ χειρότερη
κόλασι τὴ γνώρισα ἀφοῦ χώρισα. Πιστέ-
ψτε με, ἂν ποτὲ βρῶ ἕνα ἄλλον σύζυγο,
θὰ καταβάλω ὅλες μου τὶς δυνάμεις γιὰ
νὰ τοῦ ἀρέσω καὶ γιὰ νὰ κάμω τὴ ζωὴ
μας ωραία. Καὶ πρὸ παντὸς δὲν θὰ βιά-

ζωμαί τόσο νὰ ἀνακαλύπτω σφάλματα
σ' αὐτόν.»

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη βῆ
ἐσπεράσθη τὸν μισὸ ὁρὸ τῆς καλῆς συζύ-
γου, ἂν παντρευθῇ γιὰ δεύτερη φορά. Ὁ
κάθε χωρισμένος ποὺ ἀπέκτησε μιὰ ὀριμὴ
τητὰ ἀπὸ τὴν πείρα του, ζῇ μὲ τὴν ἐλ-
πίδα τοῦ δευτέρου γάμου. Ἀκόμη καὶ ὁ
χήρος ἢ ἡ χήρα πολλές φορές γίνονται
καλύτεροι στὸν δεύτερο γάμο τους παρὰ
στὸν πρώτο, γιὰ τὴν ἀπόλεια τοῦ συν-
τρόφου τους τοὺς κάμνει νὰ εἶναι περισ-
σότερο προσεκτικοί, λογικοὶ κ.λ.π.

Ο ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ ΤΥΦΛΩΝΕΙ

Συνεξήγησα μὲ πολλοὺς ἄνδρες καὶ γυ-
ναῖκες πρὶν ξεκινήσουν γιὰ τὸν δεύτερο γά-
μο τους. Οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἐξέ-
λεξαν τὸν δεύτερο σύντροφο τῆς ζωῆς τους,
στηρίζονται ὅλοι σὲ στερεὰ θεμέλια: «Θὰ
εἶναι ἕνας καλὸς πατέρας γιὰ τὸ παιδί
μου. Ἡμουν τόσο τυφλὰ ἐρωτευμένη μὲ
τὸν πρώτο μου ἄνδρα, ὥστε δὲν ἀντελή-
φθην ἔγκαιρα πῶς δὲν ταιριάζαμε. Δύσκο-
λα συμφωνήσαμε στὸ κάθε τί». Ἕνας ἄν-
δρας μου εἶπε: «Ἡ δεύτερη γυναῖκα μου
ἔχει τὴν ἴδια νοοτροπία μ' ἐμένα καὶ συμ-
φωνοῦμε σὲ ὅλα».

Δὲν ἔχω τίποτε νὰ πῶ ἐναντίον τοῦ ρο-
μαντικοῦ ἔρωτος, ἐφ' ὅσον αὐτὸς δὲν τυ-
φλῶνι τοὺς δυὸ ἐραστές. Μπορεῖ, ὅμως,
τὰ ζεύγη ποὺ ἐρχονται σὲ δεύτερο γάμο
νὰ εἶναι λιγώτερο μαγεμένα ἀπὸ τὰ θέλ-
γητρα τοῦ ρομαντισμοῦ. Ἀλλὰ ἂν ἡ πρῶ-
τη ἀποτυχημένη δοκιμὴ τοὺς ἐδίδασκε τί
πρέπει νὰ εἶναι ὁ γάμος, θὰ προσπαθή-
σουν νὰ ρυθμίσουν τὰ πράγματα, ὥστε ὁ
καινούργιος τους γάμος νὰ βασίζεται στὴν
ἀσφάλεια, ταυτότητα ἀντιλήψεων, ὁμοιογέ-
νεια προτιμήσεων — ἀκόμη καὶ σκοπῶν
στὴ ζωὴ.

Ἄς γυρίσουμε τώρα πάλι στὴν ἐπισκέ-
πτριά μου καὶ στὴν κόρη της. Ἐκεῖνος ποὺ
μὲ ἔκανε νὰ νομίζω ὅτι ὁ ἄντρας αὐτὸς θὰ
ἦταν καλὸς σύζυγος γιὰ τὴν κόρη της, ἦ-
ταν ἡ ἐντιμότης καὶ ἡ εὐλοκίαιά του. Πά-
ρεδ' ἐχθρὸν τὸ ἀπὸ δικά του λάθη, ὁ πρώτος
τοῦ γάμου διελύθη. Ἡ εὐχέρεια τῆς ἀπο-
δόσεως εὐθυνῶν εἶναι ἕνα σημεῖο ὀριμότη-
τος: σημεῖο ὅτι εἶχε πᾶρει κάποιο μάθημα
ἀπὸ τὴν πρώτη του ἀτυχία — καὶ ἐν-
δεῖξις ὅτι δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ ἐπα-
ναλάβῃ τὰ σφάλματά του.

ΕΠΙΜΕΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΥΘΥΝΩΝ

Ποτὲ σχεδὸν οἱ νομικοὶ δὲν ἀποδίδουν ὁ-
λοκληρωτικὰ τὴν εὐθύναν τῆς διαλύσεως τοῦ
γάμου μόνον στὸν ἕνα τῶν συζύγων. Μόνον
ἕνας ἀνώριμος ἄνθρωπος, καὶ ἐπομένως ἀ-
πολίτιστος, ἀρνεῖται νὰ παραδεχθῇ τὰ δι-
κά του — ἢ τὰ δικά της — σφάλματα καὶ
ἀποδίδει ὅλη τὴν εὐθύναν στὸ ἄλλο μέρος.
Εἶναι πολὺ θλιβερὸ νὰ δρισκώσατε μπρο-
στὰ σὲ τόσο τυφλὴ, σὲ τόσο προκλητικὴ
στάσι τῶν ἐν δυνάμει τῆς πραγματοποιήσεως
τοῦ διαζυγίου. Ἀλλ' ἂν ἐπιμένῃ νὰ ὑπο-
στηρίξῃ τὶς ἀδικίες ἀντιλήψεως του καὶ με-
τὰ τὸ διαζύγιο, τότε δείχνει ὅτι εἶναι ἐξ
ἴσου ἀνεπίσημος γιὰ δεύτερο γάμο, ὅσο ἡ-
ταν — αὐτὸς ἢ αὐτή — καὶ γιὰ τὸν πρῶ-
το. Καὶ μπορᾷ μὲ δεδιότητα νὰ προβλέ-
ψω μιὰ σειρά τρίτου, τετάρτου καὶ πέμ-
πτου γάμου, ἐξ ἴσου ἀποτυχημένων καὶ
τραγικῶν — ἂν ὄχι περισσότερο.

Ἡ Κατερίνα Ρ... ἀνήκει στὴν περίπτωσι
αὕτη. Ἦταν μιὰ ἐξυπνὴ, κομψὴ καὶ νόστι-
μη ὑπάλληλος γραφείου καὶ ἄρεσε στὸν
προϊστάμενό της τόσο πολὺ, ὥστε τὴν παν-
τρεύθηκε. Ὁ Ντίκ Ρ... ὁ ἄνδρας της, εἶχε
πολὺ κολακευθῇ ἀπὸ τὶς γυναῖκες στὴν
προηγούμενη ζωὴ του. Ἀλλὰ ἡ Κατερίνα
ἔκαμε τὸ λάθος νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα
τῆς περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶχε ζητήσει ἀ-
πὸ τὸν διευθυντὴ της. Ἔτσι ἔγινε γκρινι-
αὶ καὶ ἐκεῖνος ἀναγκάσθη νὰ δρίσκῃ κα-

ταφύγιο καὶ ἡσυχία σ' ἄλλες γυναῖκες,
πολὺ κατώτερες ἀπὸ τὴν Κατερίνα.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ λάθη τοῦ Ντίκ ἔα-
νθηκαν μεγάλα καὶ σοβαρὰ ὅταν ἐξετέθη-
σαν στὸ δικηγόρο ἀπὸ τὴν Κατερίνα. Ἀλ-
λὰ ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ δῇ ἂν κι' ἐ-
κείνη ἔφταιγε σὲ κάτι. Ἠλπιζε νὰ ἐπιτύ-
χῃ συνενόησι τοῦ ζεύγους. Ἀλλὰ ἐκεῖνη
θυμώσε καὶ κατέφυγε σ' ἕναν ἄλλον δικη-
γόρο γιὰ νὰ τῆς δγάλη τὸ διαζύγιο.

Ἡ Κατερίνα βρῆκε ἄλλη ἐργασία. Ἀλ-
λὰ τώρα τὰ πράγματα ἦταν πιὸ δύσκολα.
Ἐπρεπε νὰ ἐργάζεται περισσότερο, χωρὶς
νὰ λογαριάζουμε πῶς εἶχε νὰ κἀν καὶ τὸ
νοικοκυριό της. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἄνδρες ποὺ
τὴν γνώρισαν, ὅταν πληροφορήθηκαν πῶς
ἦταν χωρισμένη, ἐνδιαφέρονταν νὰ περνοῦν
μαζί της τὸν καιρὸ τους, παρὰ γιὰ σοβα-
ρώτερα πράγματα. Ἀπελπισμένη πῆγε νὰ
δῇ τὸν Ντίκ καὶ νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ
τὴν πάρῃ στὴ δουλειά του. Ἐκεῖ ἀνεκάλυ-
ψε ὅτι ὁ Ντίκ εἶχε ξαναπαντρευτῇ μὲ μιὰ
ὁμορφὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία καλοσχεδίαζε
τον, ἐπέτυχε νὰ τὸν μεταβάλῃ σὲ ἰδεώδη
σχεδὸν σύζυγο.

«Ἐκαμα μερικὲς σκέψεις — μου εἶπε ἡ
Κατερίνα, καὶ στὸ τέλος κατάλαβα τί λά-
θος εἶχα κάμει νὰ μὴν ἀκούσω τὸν πρώτο
δικηγόρο μου. Ἐπαύσα, λοιπόν, νὰ παρι-
στάνω τὴν ἀδίκημένη ἀπὸ τὸν ἄντρα της
γυναῖκα, τὴν πληγωμένη. καὶ οἱ ἄνδρες
ἄρχισαν νὰ μὲ σέβονται περισσότερο. Τώ-
ρα βρῆκα ἕναν ἄντρα, ποὺ θέλει νὰ μὲ συμ-
φεύθῃ. Δὲν εἶναι καθόλου γόνης σὰν τὸν
Ντίκ καὶ κερδίζει πολὺ ὀλιγώτερα χρήμα-
τα ἀπὸ ἐκεῖνον. Ἀλλὰ μοὺ ταιριάζει πε-
ρισσότερο. Καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ πε-
ρισσότερο νὰ τοῦ ἀρέσω καὶ νὰ τοῦ κάμω
τὴ ζωὴ εὐτυχισμένη».

Ἀντιρομαντικὴ, θὰ πῇτε. Πιθανόν. Ἀλ-
λὰ προσέξτε αὐτό: Σὲ μιὰ ἐρευνα πού ἔ-
καμα σὲ περιπτώσεις δευτέρων γάμων, τὰ
80 % τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ 68 % τῶν γυναι-
κῶν πού ρώτησα, μοὺ εἶπαν ὅτι οἱ σεξουα-
λικὲς τους σχέσεις μὲ τὸν δεύτερο ἄνδρα
(ἢ γυναῖκα) τους ἦταν καλύτερες παρὰ μὲ
τὸν πρώτο. Καὶ, τὸ σπουδαιότερο, ἕνα με-
γάλον ποσοστὸ ἀπὸ τοὺς δευτέρους αὐτοὺς
γάμους ἦταν ἀποτέλεσμα λογικῆς καὶ ψυ-
χαίσιμου σκέψεως, παρὰ φλογεροῦ ρομαν-
τισμοῦ.

Μὲ τὰ παραπάνω δὲν θέλω νὰ συμβου-
λεύσω τὸ διαζύγιο καὶ τὸν δεύτερο γάμο,
ὁ ὁποῖος βασίζεται στὴν πείρα τοῦ πρῶ-
του, θὰ ἀποβῇ εὐτυχέστερος. Μισῶ τὸ δια-
ζύγιο. Καὶ τὸ συμβουλεύω μόνον σὲ πρα-
γματικὰ ἀπελπιστικὲς καταστάσεις καὶ ὁ-
ταν μόνον αὐτὸ προβάλλῃ ὡς ἡ πιὸ σωστὴ
λύσις. Ἀπλῶς ἐπιδοκιμάζω καὶ ἐπαινώ τὸ
γεγονὸς ὅτι ἄνθρωποι ποὺ ἀτύχησαν στὸν
πρώτο τους γάμο, ἀντὶ νὰ κλείσουν τὰ μά-
τια τους καὶ νὰ μὴ δοῦν τί συνετέλεσε στὴν
ἀτυχία τους αὕτη, ἀντιθέτως τὰ ἀνοίξαν
καὶ διδάχθηκαν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ
εὐτυχίσουν στὴ δεύτερᾳ προσπάθειά τους...

ΖΑΚ ΜΠΑΚΩΛ

★

ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ ΟΤΙ:

★ Ἡ κυβέρνησις μιᾶς ὑπερατλαντικῆς χώ-
ρας ἔστειλε σὲ 500.000 μέλη ἑξήντα γυ-
ναικείων ὁργανώσεων μιὰ «ἐμπιστευτικὴ»
ἐπιστολή. Σ' αὕτη δίνονται συμβουλὲς γιὰ
τὸ τί πρέπει νὰ κἀν μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ
διατηρήσῃ τὸν ἄντρα της. Ἀκούστε με-
ρικές:

— Μὴν ἀγοράζετε πράγματα ἀκριβώ-
τερα ἀπὸ τὴν πραγματικὴν τους τιμὴν.

— Μὴν ζητάτε κάθε βράδυ νὰ δγαίνετε,
γιὰ τὴν μετὰ τὴν διασκέδασις ἐπέρχονται με-
γάλες ἀναστατώσεις στὸν προϋπολογισμό.

— Ἄν θέλετε ν' ἀσκήτε ἐπίδρασι στὸν
ἄντρα σας, νὰ εἰσθε πάντοτε κατατοπι-
σμένη πᾶν ὅτι γεγονότα τῆς ἡμέρας.
Νὰ διαβάσετε τακτικὰ τὶς ἐφημερίδες.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ

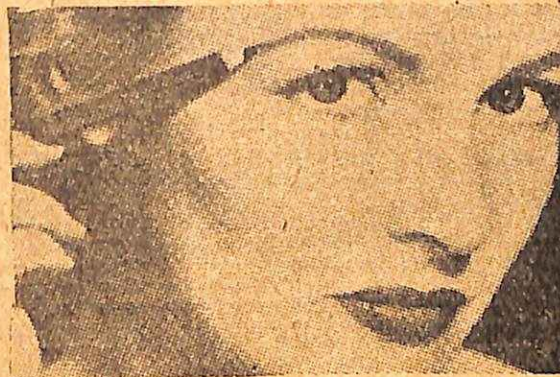

1.— Περᾶσετε τὸ δάκτυλο στὸ κόκκαλο πά-
νω ἀπὸ τὸ μάτι, γιὰ τὴν γραμμὴ τῶν
φρυδιῶν πρέπει νὰ συνεχίζεται, ὥστε
νὰ δίνη στὸ μάτι τὸ πιὸ κολακευτικὸ
πλαίσιο.

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΠΙΣΤΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑ-
ΚΑΤΩ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ
ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ

2.— Ὅταν ἀραιώνετε τὰ φρύδια σας, δγαζετε μόνον τὶς χαμη-
λότερες τρίχες καὶ δσες ἐξέχουν. Μιὰ ἴσια λεπτὴ γραμμὴ
φρυδιῶν κάνει τὴ ματιὰ σκληρή.

3.— Ἐπεκτείνετε τὸ φρύδι πρὸς τὰ ἔξω καὶ
πρὸς τὰ ἐπάνω, μὲ καφέ κραγιόνι, ἐκ-
τός ἂν τὰ φρύδια σας εἶναι μαύρα.
Ὅταν οἱ γραμμὲς στρέφονται πρὸς τὰ
κάτω προσθέτουν χρόνια.

4.— Τὸ χρῶμα μὲ τὸ ὁποῖο σκιαζετε τὰ βλέφαρά σας πρέπει νὰ
ταιριάζῃ μὲ τὶς φλέδες στὶς μέσα γωνίες τῶν βλεφάρων.
Χρησιμοποιήτε ἀπαλάττω καὶ ἐλάχιστο χρῶμα.

5.— Σκουραίνετε τὰ τσίνοῦρά σας μὲ
ρίμελ καὶ τὰ μάτια σας θὰ φαί-
νονται σκουρότερα. Τὸ καφέ ρί-
μελ φαίνεται φυσικώτερο.

6.— Κάθε βράδυ ἀλείφετε τὰ μάτια σας, ἐπάνω στὰ βλέφαρα
καὶ γύρω-γύρω, μὲ πλούσια σὲ λιπαρὲς οὐσίες κρέμα, γιὰ
νὰ ξεκουράζονται τὰ μάτια καὶ νὰ μὴν προχωροῦν οἱ ἐντο-
νές μικρὲς γραμμὲς.

“Έτσι αρχίζει και
έτσι τελειώνει...”

Η ΣΕΛΗΝΗ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

Οι μέρες κυλάνε γρήγορα, τόσο γρήγορα! Κάθε φράσι που ανταλλάσσουν σφραγίζεται με φιλία. Κυττάζονται στα μάτια ατέλειωτα. «Εκείνη» έχει ένα σωρό ωραία φορέματα. Η μύτη της δεν γυαλίζει ποτέ και τα πενιούρα της είναι αληθινά ποιήματα. «Εκείνος» ξυρίζεται δυο φορές την ημέρα, δεν αφήνει ποτέ ακατάστατο το δωμάτιο του λουτρού, ιστώνει τα μαλλιά του και χάνει είκοσι λεπτά, κάθε ημέρα, για να διαλέξει τη γραβάτα του.

Είναι εξάισιο να είναι οι δυό τους, μόνοι στον κόσμο. «Εκείνη» διάζεται να γίνει όχι μόνο μία καλή νοικοκυρά, αλλά και μία πρώτης τάξεως μαγειρίσσα. Να τον περιποιείται, να τον φροντίζει! Πόσα ψητά, πόσα γλυκίσματα, πόσες νόστιμες σάλτσες...

Κάθε μέρα «Εκείνος» την ρωτάει αν χρειάζεται χρήματα. Κάθε φορά «Εκείνη» απαντάει «όχι», φυσικά. Σε τί θα της χρησίμευαν τα χρήματα; Κι' «Εκείνος» της φέρνει κάθε μέρα λουλούδια.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΤΟΣ

«Εκείνος» γυρίζει κάθε βράδυ από το γραφείο του την ίδια ώρα. Στο κάμενο ψητό, στο χαλασμένο γλύκισμα, στα άνοστα χορταρικά, βρίσκει μία έντελως ιδιαίτερη απόλαυση, αφού είναι «Εκείνη» που τα μαγειρεύει. Πηγαίνουν συχνά στον κινηματογράφο. Άλλα αυτό δεν τους εμποδίζει να θέλουν να κάνουν οικονομίες για ν' αγοράσουν ένα ραδιόφωνο. Κάθε πρώτη του μηνός «Εκείνος» της δίνει τα χρήματα που χρειάζεται για το νοικοκυριό.

«Εκείνη» ονειρεύεται μία ηλεκτρική κουζίνα. Είναι ένα δικό της όνειρο, κάπως διαφορετικό από εκείνα που έκαναν μαζί.

Μέσ' στη μέση του γεύματος ή μιάς συνομιλίας, «Εκείνος» σηκώνεται για να πάει να την φιλήσει, έτσι χωρίς λόγο, μόνο και μόνο επειδή δεν μπορεί να κάνει αλλιώς.

Έχουν την πρώτη μεγάλη τους φιλονεικία, αλλά αμέσως έρχεται η συμφιλίωσις! Ποτέ δεν υπήρξαν τόσο εύτυχισμένοι! «Εκείνος» της φέρνει λουλούδια, τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα.

ΤΑ 5 ΑΚΟΛΟΥΘΑ ΕΤΗ

Ξυπνούν χωρίς χαμόγελο. «Εκείνη» τον σκουντάει λιγάκι για να του θυμίσει πως είναι 7 η ώρα. Όταν «Εκείνος» βγαίνει από το μπάνιο, αφήνει πίσω του μία τρομερή ακαταστασία. «Εκείνη» έμαθε να φτιάχνει έναν θαυμάσιο πρωινό καφέ. Οι φρυγανιές μοσχοβολάνε. «Εκείνος» νοιώθει μία αληθινή μακαριότητα να διαβάσει την εφημερίδα του, ενώ τρώει. Όσο για «Εκείνην»,... Ω, η μύτη της δεν γυαλίζει ακόμα, αλλά ξεχάσε να πουδραρισθής. “Αν έχω μπιγκουλι στα μαλλιά της; Βέβαια, αλλά αν είναι ακόμα άχτηνιστη, αυτό προέρχεται, επειδή ακόμα είναι πάρα πολύ νωρίς για να είναι παρουσιάσιμη.

Ξαφνικά «Εκείνος» αναπηδάει. Τό διαβάσμα τον έκανε να ξεχάσει την ώρα. Γρήγορα το παλτό του, ένα φιλι στο μέτωπο, ένα διαστικό αντίο στα παιδιά. Γιατί, φυσικά, έχουν παιδιά.

«Εκείνος» λατρεύει το κυνήγι. Κάθε Σαβ-

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΩΝ ΩΡΩΝ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

βατοκυρίακο φεύγει για να δοθεί στο αγαπημένο του σπόρ. Στο διάστημα αυτό «Εκείνη» ικανοποιεί το πάθος της για τον κινηματογράφο. Δεν τους άρεσε πια και πολύ να περνούν τις βραδύες μόνοι οι δυό τους και συχνά προσκαλούν φίλους σε όμορφα, μικρά δείπνα. «Εκείνος» της φέρνει από καιρό σε καιρό λουλούδια, αλλά μερικές φορές γυρίζει πολύ άργα απ' το γραφείο.

ΑΡΓΟΤΕΡΑ

«Εκείνη» δεν αγοράζει πια δυο καπέλλα το χρόνο, γιατί το σχολείο των παιδιών στοιχίζει ακριβά. “Αχ, αυτά τα αιώνια χρηματικά προβλήματα!... Μία μέρα, ενώ χτενίζεται, ανακαλύπτει την πρώτη άσπρη τρίχα της. Γυρεύει ένα μέσο ν' αδυνατίσει κι' αγοράζει κρέμες εναντίον των ρυτίδων. «Εκείνος» έχει συχαθεί πια τις σαλάτες από ωμά χορταρικά, «τίς εξαιρέτες για το δέρμα και για τη γραμμή», που «Εκείνη» φτιάχνει κάθε μέρα.

Μά τι έκανε στα μαλλιά της; σκέπτεται «Εκείνος». Ποτέ τους δεν ήταν τόσο ξανθά.

Τό κυνήγι; Ω, όχι! Τό βαρέθηκε πια. Αισθάνεται κουρασμένος, τόσο κουρασμένος! Αισθάνεται όμως ευχαρίστησι να παίξει χαρτιά με τους φίλους του.

ΑΚΟΜΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

«Εκείνη» έφτιαξε ένα πολύ «σίκ» φόρεμα για το γάμο της κόρης τους. Τό σπίτι είναι πλημμυρισμένο στα άσπρα μεταξωτά και στα τούλια.

«Εκείνος» αισθάνεται ακόμα πολύ καλά, αλλά συλλογίζεται πως τα παιδιά μεγαλώνουν πιο γρήγορα απ' όσο νομίζει κανείς και πως είναι καιρός να μιλήσει με τον γιο του «περί της ζωής», σαν άντρας προς άντρα. Άλλα ο «μικρός» τον καθυστερεί. Δεν είναι ανάγκη να του μάθει τίποτα... Τά ξέρει όλα κι' ολας!...

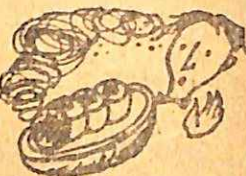
Λίγους μήνες αργότερα, «Εκείνη» μαθαίνει με συγκίνηση πως θα γίνει γιαγιά. «Εκείνος» της προσφέρει λουλούδια στη γιορτή της.

ΚΙ' ΕΠΕΙΤΑ....

«Εκείνος» χαρίζει το κυνηγετικό του όπλο στο γιο του πού, με τη σειρά του, παντρεύεται. Δεν πηγαίνει πια, το βράδυ, να δρής τους φίλους του για να παίξει χαρτιά. Είναι τόσο καλά οι δυό τους, μόνοι τους, με τις παντούφλες τους και με τη ρόμπα του σπιτιού! Είναι όμορφος με τα άσημένα του μαλλιά. «Εκείνη» έχει παχύνει λιγάκι. Τά καλά, νόστιμα φαγητά, ξανάκαναν την εμφάνισή τους στο τραπέζι.

Είναι πραγματικά εύτυχισμένοι. Μά δεν ήταν πάντα εύτυχισμένοι; Την Πρωτοχρονιά της προσφέρει ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι... Κι' όταν «Εκείνη» διαμαρτύρεται, βαθεία συγκινημένη, «Εκείνος» της λέει τρυφερά: «Τίποτα δεν είναι αρκετά ωραίο για σένα, αγάπη μου!»

Άλλα δεν της φέρνει ποτέ πια λουλούδια!

ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΜΕΤΡΗΤΟ ΜΑΞΙΛΑΡΙ ΣΕ ΛΙΝΑΤΣΑ

Τό μετρητό επάνω σε λινάτσα συνήθίζεται πάρα πολύ. Μπορεί να γίνει με γεωμετρικά σχέδια ή με σχέδια που παρουσιάζουν λουλούδια, πουλιά και άλλα. Όλα τα μετρητά σχέδια που δώσαμε έως τώρα μπορούν να κεντηθούν σε λινάτσα, υπό τον όρο να κεντηθεί η γη, δηλαδή τα έκτος σχεδίου μέρη, με ένα ενιαίο χρώμα, μπέζ ή άσπρο, για να φαντάζει επάνω σ' αυτό το κάθε σχέδιο.

Τό μετρητό που σας δίνουμε σήμερα μπορεί να κεντηθεί σε μαξιλάρι από λινάτσα. Καθώς η σταυροβελονιά στη λινάτσα γίνεται μεγάλη μπορεί το σχέδιο να πιάνει τη βάση του μαξιλαριού. “Αν θελήσετε να κεντήσετε το μαξιλάρι σας με μικρότερη σταυροβελονιά τότε θα κεντήσετε το ένα μοτίφ στη μία γωνιά και το άλλο στην αντίκρουστη γωνιά, ένα δηλαδή στην αριστερή βάση και ένα στη δεξιά κορυφή.

Η γη του μαξιλαριού μπορεί να γίνει ή με λευκό ή με ανοικτό μπέζ μαλλί, σε γλυκό τόνο. Όσο για το σχέδιο κεντήσετε τα μέρη με τις λοξές γραμμές (/) με πράσινο μαλλί.

Τά μέρη με τις οριζόντιες γραμμές (—) με κόκκινο μαλλί. Τά μέρη με τις τελείες (.) με ανοικτό κίτρινο ή μάλλον καναρί μαλλί. Τά μέρη με τους κύκλους (ο) σκούρο μπλέ ρουά και τά μέρη με τά (X) ανοικτό μπλέ ρουά μαλλί.

Τό ίδιο μοτίφ μπορεί να χρησιμοποιηθεί και κατά έναν ολότελα διαφορετικό τρόπο. Μπορεί π.χ. να κεντηθεί σε τσάντα. Άλλα μπορεί να δρής τον τόπο του σε επίσημο μαύρο βραδυό φόρεμα, αν κεντηθεί επάνω σε πολύ ψιλό καμβά.

Ένα αγγλικό μοντέλο, από μαύρο φάιγ είναι γαρνιρισμένο πολύ πρωτότυπα με τρία τέτοια μοτίφ. Τό ένα μπαίνει πολύ ψηλά στο κορσάκι, κάτω από τον αριστερό ώμο. Τό μεσαίο κάτω από τη μέση δεξιά και τό τρίτο λίγο πιο πάνω από τον ποδόγυρο, επίσης δεξιά.

Πάντως, όπως και αν θελήσετε να χρησιμοποιήσετε αυτό το μοτίφ, θα ικανοποιηθείτε πολύ με τό ωραίο που σχέδιο και τους ενδιαρισμένους τόνους που τό διακρίνουν.

33

Πρόβλημα: 2 φορέματα x 24 φορέματα

Αν διαλέξετε με γούστο τα υφάσματα που πρόκειται ν' αγοράσετε, και δώσετε την απαραίτητη προσοχή στα χρώματά τους, θα μπορέσετε με δυο φορέματα να τετραπλασιάσετε την γκαρνταρόμπα σας. Συνδυάστε δηλαδή το χρώμα του μονόχρωμου φορέματός σας με ένα άλλο σκωτσέζικο, ή πτί καρώ, ή πτί ντε πουλ ή πουαντιγιέ. Εάν πρόκειται ν' αγοράσετε ένα φόρεμα, πάλι συνδυάσετε το με το χρώμα των άλλων σας φορεμάτων. Φροντίστε να είναι όλα σας τα φορέματα δυο κομμάτια, γιά να μπορείτε να συναλλάζετε τη φούστα του ενός με τη μπλούζα του άλλου, τη μονόχρωμη φούστα σας π. χ. με το έμπριμέ κορσάζ ενός άλλου φορέματος και αντίστροφα. Έτσι θα έχετε πάντα μια διαφορετική εμφάνιση, ανάλογα με τις περιστάσεις.

Γ+Β Α+Δ

Ε+Θ Η+Ζ

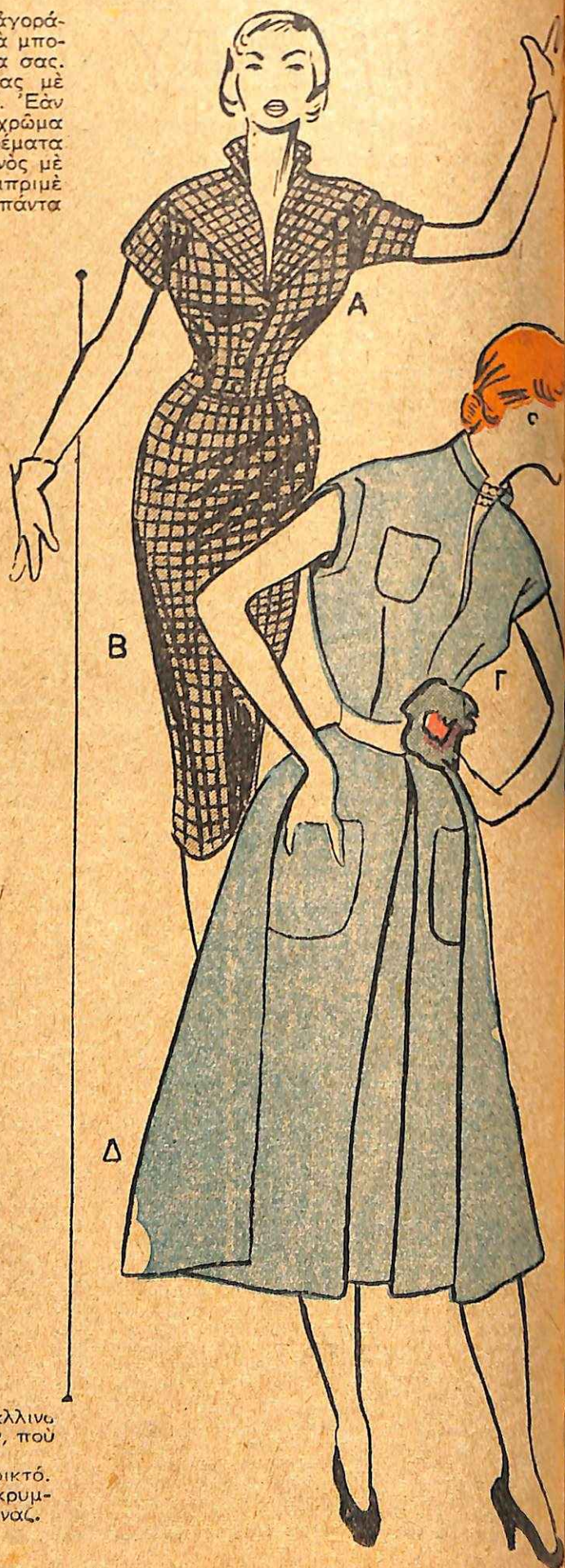

Λ+Κ Ι+Μ

Ν+Ρ Ο+Σ

Α—Β. Ίσια φούστα και εφαρμοστό κορσελέ από καντριγιέ μάλλινο ύφασμα. Το κουμπωτό κορσάζ έχει ένα μυτερό άμπιεσεμάν, που τελειώνει με όρθιο γιακαδάκι.
Γ—Δ. Μονόχρωμο φόρεμα χωρίς μανίκια. Γιακαδάκι όφισιέ, ανοικτό. Στη φούστα κουφόπιατα, με τσέπη δεξιά και αριστερά, κρυμμένη κάτω από μία πιέτα. Το φόρεμα από τουάλ ή από λαίναζ.

Ζ

Θ

Λ—Μ. Φούστα στο λοξό του υφάσματος με σούρες, μπολερό ραγκλάν. Ο γιακάς και η φόδρα είναι από σκούρο ύφασμα.
Ν—Ξ. Κορσάζ με γιακά σεμιζιέ. Κουμπώμα πάνω σ' ένα άμπιεσεμάν κομμένο πάνω από το στήθος. Φούστα ίσια γαρνιρισμένη με δυο τσέπες. Γίνεται από μάλλινο ύφασμα ή φανέλλα.
Ο—Π. Φόρεμα από λευκή μουσελίνα. Φούστα με φαρδείς σούρες, σαν πιέτες, που σφίγγεται στη μέση με φαρδιά ζώνη, δεμένη σε φιόγκο. Κορσάζ κουμπωτό στο πλάι με γιακά πτυχωτό σαν έσαρπα.

Ζ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο χειμώνας εκείνος ήταν θαυμαστικός. Ο καιρός δεν ήταν ούτε δροσερός, ούτε μελαγχολικός όπως συμβαίνει συχνά στο Παρίσι. Είχε σχεδόν πάντα λιακάδα κι' έκανε εκείνο το ζερό και τσουκτερό κούσο που σου ανοίγει την όρεξη για δράσι. Είχα λόγους να είμαι αρκετά ευχαριστημένη από τη ζωή μου. Λίγο καιρό πριν, είχα βρή επί τέλους μια θέση που μου άρεσε: πωλήτρια στο διδλιπωλείο του Μελμπόρν.

Τα μεσημέρια τα περνούσα με κανένα — δυο σάντουιτς και καθημερινώς αγοράζα για φρούτο ψητά καστανά που τρελαινόμουν γι' αυτά απ' όταν ήμουν παιδί... Ποτέ μου δεν θα μπορούσα να φαντασθώ πως τα καστανά θα γίνονταν αιτία να γνωρίσω τον άνθρωπο που μου χάρισε την πιο με γάλη ευτυχία.

Την ημέρα εκείνη, κύτταξα μηχανικά την κίνησι του δρόμου. Ξαφνικά, το βλέμμα μου έπεσε σ' ένα παράθυρο του υπογείου του αντικρουού μεγάρου. Ήταν εκεί τα γραφεία του Υπουργείου Οικονομικών. Από μέσα από τα κλειστά τζάμια διέκρινα την υψηλή σιλουέτα ενός άνδρα. Δεν ξέρω γιατί, το βλέμμα μου στάθηκε επάνω του. Στεκόταν όρθος και διάβαζε κάποιο έγγραφο εκείνη τη στιγμή. Χωρίς να το θέλω το βλέμμα μου δεν ξεκολλούσε από επάνω του. Ήταν μελαγχρινός με άδρα χαρακτηριστικά και με μια φυσιογνωμία παράξενη. Ύστερα τον είδα να κάθεται. Το γραφείο του ήταν σχεδόν κολλητά με το παράθυρο, και διέκρινα το κεφάλι του και τους ώμους του. Προφανώς έγραφε.

Την άλλη μέρα, τον ξαναείδα στην ίδια θέση και δεν ξέρω, γιατί δοκίμασα μια μεγάλη χαρά. Από την ημέρα εκείνη έτρωγα τα καστανά μου, δίπλα στον καστανά. Όσοσο, ο Άδωνις μου δεν φαινόταν να είχε προσέξει την καθημερινή παρούσία μου.

Αν μου έλεγε κανείς πως ήμουν ερωτευμένη, θα χαμογελούσα. Άπλως μ' ευχαριστούσε να βλέπω έναν ωραίο νέο, που ήταν συγχρόνως και τόσο αφοσιωμένος στο καθήκον. Μου ικανοποιούσε την αίσθησι της οράσεως... Αυτό τουλάχιστον θ' άπαντούσα.

Μια Τετάρτη, δεν ήταν εκεί... Με κυριεύσε μια αλλόκοτη μελαγχολία... Βρήκα πως ήταν καμμένα την ημέρα εκείνη τα καστανά μου κι' όλο το απόγευμα οι πελάτες μου φαινόταν τρομερά απαιτητικοί.

Άλλα την άλλη μέρα, όλα ξαναμπήκαν στη θέση τους... Ο καιρός ήταν ακόμη γκριζός, αλλά στεγνός, τα καστανά μου ψημένα όσο έπρεπε και ο ωραίος μου τηματογράφος στη θέση του.

Παρ' όλο που μου πέσουν τα καστανά από τα χέρια... Όχι, δεν είχα γελασθή! Μου είχε χαμογελάσει. Του ανταπέδωσα το χαμόγελο χωρίς σεμνοτυφίες.

Η ίδια σκηνή επανειλήθη τέσσερις — πέντε μέρες συνεχώς... Όπου μια μέρα, δεν

ήταν εκεί. Η απουσία του αυτή μου φάνηκε σαν προσωπική προσβολή. Ζήτησα μηχανικά το χωνί με τα καστανά μου και άρχισα να τα τρώω δίχως όρεξη. Με νευρίαζε ακόμη και η παρουσία κάποιου μαντρόχαλου, που τον αίσθανόμουν στο πλάι μου να τρώει κι' αυτός καστανά και να με κυττάζει αναίδως... Νά, τώρα έσκυβε... Θα μου μίλούσε και θα του έδειχνα εγώ... — Δεσποινίς.

Ύψωσα το κεφάλι μου, έτοιμη να τον δώσω στη θέση του, αλλά έμεινα με το στόμα ανοικτό... Αυτά τα μάτια... αυτό το χαμόγελο! Ήταν εκείνος!... Μ' έπανωφόρι γκρι σκούρο και χωρίς καπέλλο. Από κοντά, ήταν ακόμη πιο όμορφος.

Κοκκίνισα απότομα και δεν βρήκα ούτε μια λέξη ν' άπαντήσω στα υποχρεωτικώς συνηθισμένα λόγια που μου έλεγε...

Βάδιζε φυσικώτατα στο πλάι μου και με συνόδευσε στο διδλιπωλείο... Το βράδυ με περίμενε στην πόρτα. Φλυάρησα μαζί του σαν να γνωρίζωσταν από χρόνια. Του μίλησα πολύ για μένα. Δεν μου είπε πολλά

πράγματα για τον εαυτό του. Άλλα, καθώς εκείνο που μας διασκέδαζε πιο πολύ και τους δυο, ήταν το διάβασμα, δεν μας έλειψε το θέμα συνομιλίας.

— Δεν είμαι ποτέ ελεύθερος την Κυριακή, μου είπε με λύπη. Θα μάς είναι δύσκολο να θυγαίνουμε μαζί.

— Το διδλιπωλείο είναι κλειστό τη Δευτέρα, είπα εγώ.

— Σε τρεις εβδομάδες πέφτει το ρεπό μου Δευτέρα...

Περιμένοντας αυτή την ευτύχη συνπτωσι, φύγαμε μαζί την ημέρα εκείνη.

Ο Ζάν ήταν γοητευτικός. Δεν θα δυσκολευόμουν καθόλου τώρα να ομολογήσω ότι τον αγαπούσα και όπως έβλεπα, δεν του ήμουν κι' εγώ αδιάφορη. Άλλα ήταν τρομερά επιφυλακτικός. Μόνον τα μάτια του ήσαν καμιά φορά εύγλωττα.

Σύνησα, πολύ πριν την περιήρησή εκείνη Δευτέρα και πρόσεξα εξαιρετικά την τουαλέτα μου. Έκανε πολύ κούσο αλλά είχαμε σχεδιάσει να φάμε στο Φονταίνεμπλώ και να κάνουμε έναν περίπατο στο δάσος.

Το δάσος ήταν υπέροχο, αλ-

λά λίγο μελαγχολικό. Άσού τρέξαμε πρώτα λίγο για να ξεσταθούμε, αποφασίσαμε να ξαναγυρίσουμε πάλι να πιούμε ένα κονιάκ. Ο Ζάν πήρε τότε το μπράτσο μου και η καρδιά μου άρχισε να κτυπά πιο δυνατά. Θα μ' έσφιγγε τρυφερά επάνω του; Δεν θα έπωφελείτο από τη μοναξιά για να μου κλέμψα ένα φιλή, ένα από εκείνα τα φιλή που τόσο επιθυμούσα να του δώσω;

Καθώς πλησιάζαμε στα πρώτα σπίτια, δρόμους ανυψώσθως το δέμα μου. Μια παράξενη μελαγχολία με κυριεύε. Είχαμε μείνει σιωπηλοί για μερικά δευτερόλεπτα. Ένοιωθα το μπράτσο του Ζάν να τρέμει κάτω από το δικό μου. Ύψωσα το βλέμμα μου προς το δικό του. Σαν να είχαμε συμφωνήσει δουδά, σταματήσαμε κι' οι δυο ξαφνικά είδα τα μάτια του να δροσκύνουν.

Πέρασε το ένα του χέρι γύρω από τους ώμους μου.

— Ζάν... μουρμούρισα.

— Αγάπη μου...

Άλλα σταμάτησε και γύρισε το πρόσωπό του από το άλλο μέρος. Φαινόταν ευτυχής που φθάσαμε επί τέλους στο έξι ο - χ ι κ ό.

Με συνόδευσε ύστερα έως την πόρτα του σπιτιού μου. Πείριμενα να μου πη τα λόγια που ωστόσο δεν τα έλεγε. Έγώ ήμουν εκείνη που του έδωσα τα χείλη μου για να τον καληνυχτίσω. Μου φάνηκε πως φεύγοντας κατάπιε ένα λυγμό.

Την άλλη μέρα ήμουν τρομερά άφορημένη στο κατάστημά. Έκαμα πολλές μεγάλες γκάφες. Ο κύριος Ντελμπρό, χωρίς να θυμώσει, με ρώτησε μήπως ήμουν αδιάθετη.

— Έχω λίγο πονοκέφαλο, του είπα.

— Πηγαίνετε τότε να πάρετε λίγο αέρα και μην ξαναθέτε στις δυο, παρά μόνον αν αισθάνεσθε έντελώς καλά. Τον εύχαρίστησα και θύηκα, ευτυχισμένη που μπορούσα να μείνω μόνη μου με τις σκέψεις μου. Πως το είχα πάθει κι' ερωτεύθηκα έναν άνθρωπο που καλά — καλά δεν τον ήξερα, γιατί τον είχα βρή όμορφο και κομψό; Μετανοίωνα τώρα γιατί είχα δείξει αυτή την αδυναμία.

Αυτή την ημέρα, δεν σκεφτόμουν ούτε να πάω να φάω το καθημερινό μου σάντουιτς... Ξέχασα ακόμη και τα καστανά μου αλλά τα δέματά μου μ' έφεραν μηχανικά στο σταυροδρόμι από έναν άλλο δρόμο. Όπως τον έβλεπα από το μέρος που έρχόμουν, ο Ζάν μου είχε γυρισμένη την πλάτη. Φαινόταν άφορημένος και σκεπτικός. Μάντευσα πως κυττούσε με ανησυχία τον καστανά. Ήταν η ώρα που πήγαινα συνήθως να πάρω τα καστανά μου.

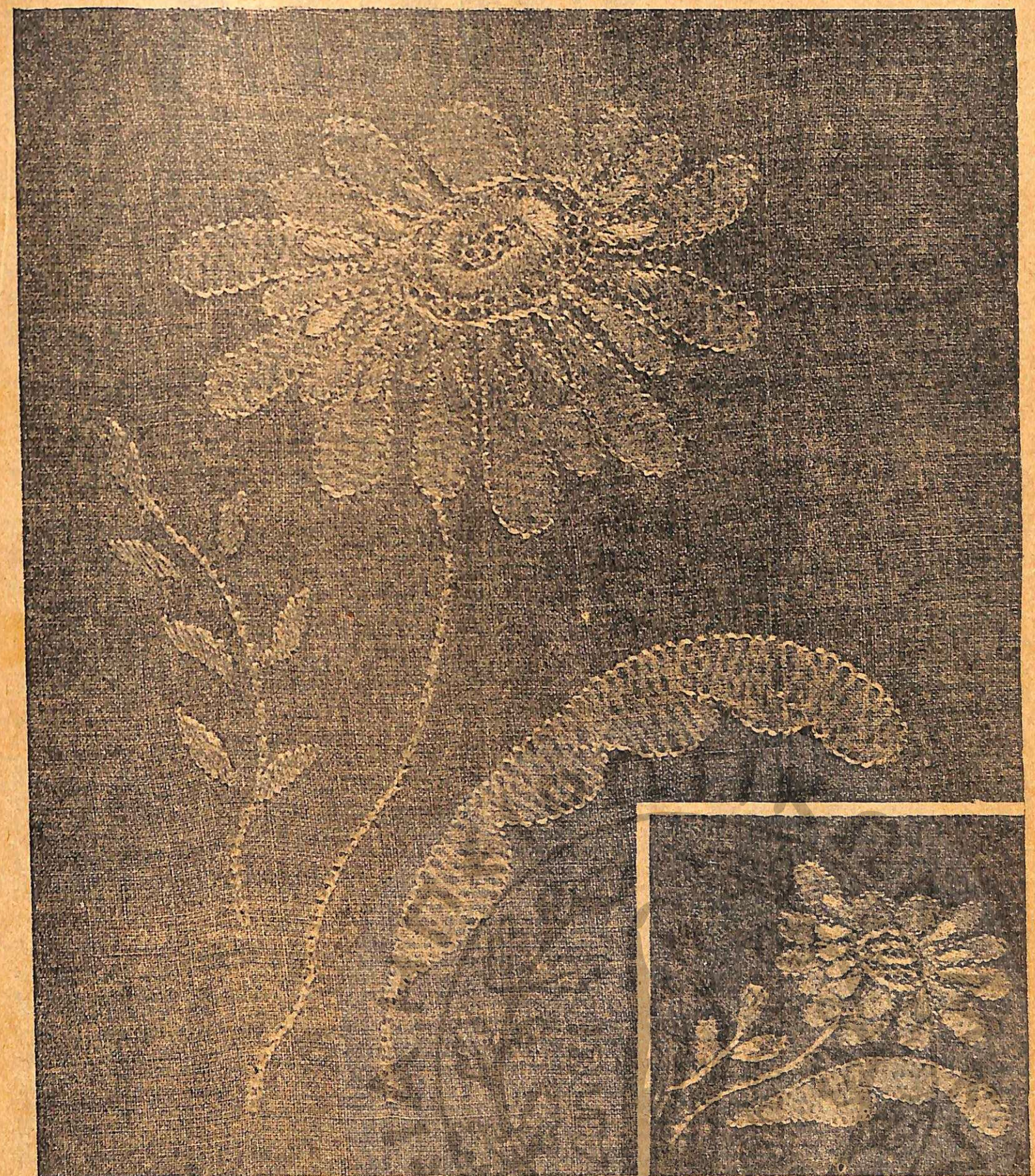
Δεν κρατήθηκα πιά... Έπρεπε να του μιλήσω, έστω και για ένα λεπτό. Θα πλησίαζα το παράθυρο και θα του ζητούσα ένα ραντεβού για το βράδυ. Δεν μπορούσα να υποφέρω περισσότερο αυτή την αβεβαιότητα.

Τράβηξα μπρός, χωρίς να (Συνέχεια στη σελίδα 66)

Τρία χαριτωμένα αγοράκια

- 1.— Με γκριζό πανταλονάκι, ένα άγόρι 8—9 ετών θα φορέση ένα ζιλέ από μάλλινο ύφασμα, χρώματος χαβάνας.
- 2.— Φανελλένιο κοστούμι, από πανταλονάκι και μπλουζόν. Ένα κόψιμο στο εμπρός του μπλουζόν σχηματίζει τσέπες. Στην πλάτη κουφώπεται που συγκρατείται με τρίγωνη βελονιά.
- 3.— Κομψό κοστούμακι μάλλινο, γκριμπλέ για άγοράκι 6—7 ετών. Το σακάκι ίσιο, χωρίς ρεβέρ, σταυρώνει και κλείνει με 4 κουμπιά. Η ραφή της πλάτης τελειώνει με σχίσιμο.

Το πουάν ντ' όμπρ είναι η καταλληλότερη και πιο μοντέρνα δελονιά, προκειμένου να κεντηθούν λεπτά ύφασματα, όπως η οργαντίνα, η λιν ή βατίστα ή το φινό λινό.

Το κέντημα γίνεται στην ανάποδη του ύφασματος με βελονιά λεπτού διπλού ψαροκόκκαλου που μαντεύεται κάτω από το ύφασμα και το ψαροκόκκαλο ελαφρά στην καλή όψη, όπου φαίνονται μόνο οι λεπτές βελονίτσες γύρω-γύρω, σαν τρυπαλάκι.

Στο μοτίφ της σελίδας μας, τα μεγάλα φύλλα και τα μεγάλα πέταλλα γίνονται με πουάν ντ' όμπρ, οι μίσχοι ριζοβελονιά, τα

μικρά φύλλα πλακέ και το κέντρο του λουλουδιού φιλιρέ και άνεβατό. Το κέντημα γίνεται με μετάξι.

Όσον αφορά τη χρησιμοποίησι του μοτίφ, μπορεί να κεντηθή στις γωνίες ενός τραπεζομάνδρου ή στη μια γωνία μαξιλαριού κρεβατιού. Το ίδιο μοτίφ στο μικρό μέγεθος μπορεί να κεντηθή στις δυο αντίκρυστες γωνίες ενός σεμαίν ντε ταμπλ ή σε πετσέτακια. Σε ακόμη μικρότερο μέγεθος μπορεί να στολήσει θαυμάσια ένα μανδηλάκι.

Το σχέδιο του πουάν ντ' όμπρ πρέπει να σχεδιάζεται πολύ ελαφρά πάντα στην ανάποδη του ύφασματος και ποτέ στην καλή.

Μπορείτε και από σήμερα
νά παρακολουθήσετε τη...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ : Ο φοιτητής Μπόρις Γκρέμποφ προσλαμβάνεται δάσκαλος στο έσοχικό κτήμα του στρατηγού και της κυρίας Γκορέλιν για να προετοιμάσει το γιο τους, Ευγένιο, και να διδάξει στην ομορφιά αδελφή του, Λύντια, γαλλικά. Έτσι, θερμό ερωτικό σύστημα συνδέει τον νεαρό δάσκαλο με την Λύντια κι οι δύο νέοι υποσχεσμένοι είναν στον άλλον να παντρευτούν μόλις ο Μπόρις τελειώσει το πανεπιστήμιο. Στο ίδιο κτήμα ζή, σαν δούλκι, ένα άρραφο με δυστυχισμένο και όρανο κορίτσι, η Σόνια.

Μία μέρα η στρατηγίνα ξεροβήχεται με τη μικρή Σόνια επειδή έφαγε λίγο νερό πάνω στο πάτωμα και την διώχνει από το κτήμα. Το ίδιο πρωί η κυρία Γκορέλιν πιάνει αγκαλιάσμενος τον Μπόρις και την Λύντια. Όρμαί αμέσως να κτυπήσει τον φοιτητή, μα εκείνος την συγκρατεί και της ζητάει το χέρι της κόρης της. Η στρατηγίνα ένω φρενών, τον δίνει κι' αυτόν από το κτήμα. Ο Μπόρις αποφασίζει να πάρει μαζί του τη Σόνια και να την πάει στην μητέρα του, επειδή η μικρή δεν έχει κανένα στον κόσμο. Η στρατηγίνα όμως που λυσσάζει τώρα έναντιον και των δύο, του απαγορεύει να την πάρει μαζί του. Τότε όμως επέμβει ο στρατηγός, ο οποίος για πρώτη φορά στη ζωή του φέρνει αντίρρηση στη γυναίκα του και δίνει στον νέο την άδεια να πάρει μαζί του τη μικρή δούλσκα, κρυφά δε λέει στον Μπόρις ότι θα πάει να τον επισκεφθεί. Ο φοιτητής οδηγεί την μικρή στο σταθμό και ξεναγύριζε κρυφά στο κτήμα, γιατί έχει ραντεβού με την Λύντια. Όταν την βλέπει νύχτα, ένας χείμαρρος από παθητικά λήγια βγαίνουν απ' το στόμα του. Η Λύντια νοιάζει τίγινυ.

δον

—Ναι, είπε τέλος, είμαι δική σου, θα σε περιμένω! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!—
Ξαναείπε πιο άργα σαν νάθελε ν' ακούσει τον έαυτό της να προφέρει αυτή την επικίνδυνη λέξη που ωστόσο, δεν καταλάβαινε όλη τη σημασία της.

Ο Μπόρις έτοιμαζόταν ν' απάντησε έλγλα το τραγουδι κάποιας υπηρέτριας τού κλεισιού το στόμα.

—Μας πιάσανε! Είπε ψιθυριστά κι' ανατριχιάζοντας από φόβο όχι για λογαριασμό του αλλά γι' αυτήν.

Το τραγουδι ζύγωνε, αλλά κανείς δεν φαινόταν ακόμα.

—Έρχονται, νά πάρουν νερό για το τσάι, είπε η Λύντια. Έλα μαζί μου.

Προχώρησε διαστικά, τραβώντας τον Μπόρις πίσω της. Άνοιξε μία μικρή πορτούλα στο φράχτη, και δρέθηκαν μέσ' στο δάσος. Έκαναν ακόμα λίγα βήματα και κρύφτηκαν πίσω από κάτι βράχους. Εκεί άρκεστηκαν πίστι ο ένας στον άλλο και κανόνισαν τον τρόπο που ή' αλληλογραφούσαν με ασφάλεια. Ο ήλιος είχε χαθεί πίσω από το λόφο, τα πουλιά άρχιζαν να σιωπούν, και το τοπίο ολόγυρά τους σκοτεινιάζε σιγά σιγά.

—Πρέπει να φύγω, είπε ο Μπόρις άπελπισμένος.

Στάθηκε μία στιγμή και κύτταξε τη Λύντια που έκλαιγε μέσα στην αγκαλιά του με το κεφάλι γερμένο στον ώμο του.

—Λύντια, της είπε, αν ήθελες....

Έκείνη σήκωσε το κεφάλι της με ύφος ερωτηματικό.

—Έχω ένα ξεκούραστο έλγο εκεί πάνω, συνέχισε ο Μπόρις γοργά και με πάθος, πηγαίνω στη μητέρα μου... θέλεις ναρθης μαζί μου; Θα παντρευτούμε αμέσως, ο παπάς της Γκρέμποβα δε θα μάς φέρη καμιά δυσκολία, κι' ύστερα, οι γονείς σου θα το πάρουν απόφασι. Πες, θέλεις;

Κι' έσφιγγε τη Λύντια πάνω στην καρδιά του, σαν για να την πείση πιο γρήγορα.

—Νά φύγουμε; Νά παντρευτούμε;... ειπε η κοπέλλα χλωμιάζοντας. Κι' η μαμά;.. Τόσο θα θυμωει!

—Ω, άσε τη μαμά σου! αποκρίθηκε ζωνηρά ο Μπόρις. Δε θάθελα να την κακολογήσω, αλλά η μητέρα σου, Λύντια,... Γέλος πάντων, άς μη μιλάμε γι' αυτήν καλύτερα. Πες, θέλεις;

Όλη του η ζωή ήταν συγκεντρωμένη μέσα σ' αυτή την ερώτηση. Τα μάτια του προσπαθούσαν να μπουν ως μέσα στην ψυχή της νεαρής κοπέλλας, και τα χείλη του γερμένα πάνω απ' τα δικά της, έμοιαζαν σ' α νάθελαν να ρουφήξουν την απάντησή της....

Τα μπράτσα της που ήταν περασμένα

ΣΟΝΙΑ

Τρυφερό αισθηματικό μυθιστόρημα του ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΛ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΠΛΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΓΕΜΑΤΗΣ ΑΠΟ ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΚΑΙ ΑΓΝΟΤΗΤΑ

γύρω απ' το λαιμό του Μπόρις, χαλάρωσαν το αγκάλιαμά τους:

—Όχι, μουρμούρισε αδύναμα, δεν τολμά... δεν μπορεί.

Δίσταζε, τάχα, για να μη θυμώσει τους γονείς της; Ήταν ή φτώχεια που την φόβιζε στην κρίσιμη εκείνη στιγμή; Δεν ήξερε ούτε κείνη η ίδια. Ίσως ο φόβος των γονιών της, μονάχα, να μην ήταν εκείνο που τη σταμάταγε..

—Όπως θέλεις! είπε μελαγχολικά ο Μπόρις. Τέσσερα πώς θ' αρνιόμαστε... Καλήν αντάμωσι, Λύντια, ζωή μου....

Έκείνη έκλαιγε με λυγμούς. Πολλά κι' ακαθόριστα συναισθήματα την τάραζαν και της προεξουσάν πόνο. Ένοιωθε τον έαυτό της ένοχο, αλλά απέναντι σε ποίον; Δεν ήξερε. Θάθελε να κάνει πολλά πράγματα για κείνον, που έλευθερα τον είχε δεχτεί για μελλοντικό σύζυγό της, κι' ωστόσο δεν είχε το κουράγιο...ποιός ξέρει μάλιστα, αν δεν του κράταγε και λίγη κακία που την έφερνε σε τέτοια δύσκολη θέση; Σκέφτηκε μία στιγμή να φύγει μαζί του: Τό να ζήσει κοντά του, μέσα στην αγκαλιά του, μία ζωή ολόκληρη, αυτό δεν ήταν η εύχλια που όνειρεύτηκε; Γιατί λοιπόν δεν έλεγε ναί; Το «καθήκον μου!» συλλογιζόταν για να δικαιολογηθεί η ίδια στον έαυτό της. Άλλά, το βάθος της συνειδήσεώς της, αυτή περιφρονούσε τον πατέρα της κι' ένοιωθε πολύ αστηρά τη μητέρα της.... Όλες αυτές οι σκέψεις την βασάνιζαν τρομερά. Τις έδιωξε λοιπόν όσο μπορούσε πιο μακριά και γύρισε το πρόσωπό της στον Μπόρις:

—Αντίο! του είπε σαν να ξεσκίζε κάτι μέσ' στην ψυχή της, ενώ ταυτόχρονα τον έσφιγγε μ' όλη της τη δύναμι μέσ' στην αγκαλιά της.

—Όχι, όχι αντίο! απάντησε εκείνος δίνοντας της ένα φιλή: Καλήν αντάμωσι, ύστερ' από λίγο.

Μην ξεχνάς, Λύντια, πώς η ζωή μου είναι δική σου.

—Δεσποινίς! ακούστηκε μία φωνή στον κήπο. Πού είσαστε; Ήρθαν έπισκεψεις.

Οι δύο έραστές χωρίστηκαν και πήρε ο καθένας το δρόμο του. Μία ώρα αργότερα, ο Μπόρις ξαναήπιανε στο σταθμό. Παρ' όλα τα προγινώστικα του σταθμάριχ, στο λεωφορείο που πέρασε κατά τα μεσάνυχτα, βρήκε δυό θέσεις, γι' αυτόν και την προστατευόμενη του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XII

Η Λύντια ξαναγύριζε άργα στο σπίτι. Πριν ξαναειδή τον Μπόρις, είχε κλάψει πολύ για τ' όνειρό της που πέταξε και πού το νόμιζε για πάντα χαμένο. Άλλά να τώρα που ο δεσμός δεν είχε σπάσει. Τίποτα δεν άλλαζε παρά μονάχα η γλυκεία νοητική της ερωτικής ατμόσφαιρας που της δημιουργούσε αδιάκοπα η παρουσία του άρραφονιστικού της. Η εύχλια είχε φύγει, αλλά ο δεσμός έμενε. Τρομαγμένη από το μέλλον που ανοιγόταν μπροστά της, η Λύντια σταμάτησε απότομα κάτω από τη σκιερή δεντροσειρά κι' άναρωτήθηκε εαφνικά:

—Γιατί; Γιατί ξαναγύρισε; Γιατί με δέσμευε; Γιατί του υποσέθηκα αφού η εύχλια δε θάρη ποτέ, ποτέ;...

Έπεσε πάνω στο χορτάρι και, αδιαφορώντας για τον ένοπο που την περίμενε, έκλαψε πικρά, όχι για τον Μπόρις που έφυγε με την καρδιά σφιγμένη, αλλά γεμάτος έλπίδα, μα για τον έαυτό της το ι-

διο. Και τ'ά δάκρυά της δεν της έφεραν καμιά άνακούφιση.

Τέλος, μπήκε στο σπίτι έπλυνε με κρύο νερό τα ελογισμένα της μάτια και τ'ά ξαναμένα της μάγουλα, και κατέθηκε στον κήπο όπου ο έπισκέπτης περίμενε να ευπιάσουν οι οικοδεσπότες, καπνίζοντας το πούρο του. Ήταν ο πρίγκηπας Κενάνας δεν της

τόχε πη, αλλά η Λύντια τ'είχε μαντέψει απ' τη στιγμή που την φώναξαν. Ήξερε καλά την ώρα που αυτός συνήθιζε να κάνει την έπίσκεψή του.

Σχεδόν πάντα έτρεχε μ' ευχαρίστησι να τον συναντήσει. Ο θαυμασμός του νέου αριστοκράτη κολάκευε τις πιο κρυφές χορδές της γυναικείας καρδιάς της. Άλλά εκείνο το δράδυ ένα ασήθημα στενοχωρίας την κυριεύε όσο πλησίαζε τον Άρμιάνοφ.

Αυτός πάλι, ποτέ του δεν είχε τόσο κέφι να τ'ά καθαρά και έάστερα, όσο άποίψε.

Αν ήθελε να προκαλέσει μιάν έξομολόγησι, η Λύντια δε θα μπορούσε να φαντασθή καλύτερο μέσον από το να τον κάνει να την περιμένει εκείνο το άπνευμια. Άμείσως μόλις την είδε ο Άρμιάνοφ σηκώθηκε διαστικά και πήγε σχεδόν τρέχοντας να την αντάμωσει:

—Επιτέλους, Λύντια Στεπάνοβα! Φοβήθηκα πως δεν θα είχα την ευχαρίστησι να σ'άς δώ καθόλου σήμερα.

Την προηγούμενη μέρα άκόμα θα του είχε αποκριθί με φιλαρέσκεια:

«Όστε άνυπομονούσατε πολύ να με ιδάτε;»

Άλλά σήμερα, τι μπορούσε να του πη; Με το κεφάλι σκυφτό, μουρμούρισε:

—Έκανα έναν περίπατο στο δάσος.

—Αν τέσσερα θα οχόμουν εκεί να σ'άς δω, αποκρίθηκε ο Πρίγκηπας έξηγώντας με το δικό του τρόπο την ταραχή της νεαρής κοπέλλας.

Έκείνη τούρριξε μία ματιά σχεδόν φοβισμένη. Άλλά το σικοτάδι που άρχιζε να πέφτη έκρυβε την άμυχαν έκφορσί της.

—Μείνατε μονάχος πολλήν ώρα είπε ύστερ' από μικρή σιωπή. Θάπρεπε ναχουν είδοποιήσει τον πατέρα και τη υπτέρα μου.

—Όχι, καθόλου! αποκρίθηκε ζωηρά ο πρίγκηπας. Δεν χρειάζεται να τους άνησυχήσουμε. Δεν είναι δέβια γι' αυτούς που έρχομαι τόσο συχνά, δεσποινίς Λύντια.

Και τώρα πάλι της ήθε να δώση μία πικάντικη απάντησι, αλλά ένα αδέβαιο χαμόγελο φάνηκε στά χείλη της και την συγκράτησε.

—Είμαι δεμένη συλλογίστηκε με κάποια στενοχωρία.

—Ξέρετε γιατί έρχομαι τόσο συχνά; έπένεμε ο πρίγκηπας.

—Όχι, αποκρίθηκε η Λύντια σαν χαμένη.

Αισθανόταν πώς κρατούσε το μέλλον με σα στά χέρια της. Τι έπρεπε να κάνει;

—Τότε θα σ'άς πώ την άλλη φορά πού θάρθω. Ω! δεσποινίς Λύντια, έσεις πού ξέρετε πάντα να μαντεύετε τόσο καλά, πώς γίνεται να μη μαντέψατε τώρα;

Το ύφος του ήταν σοβαρό και παιχνιδιάρικο μαζί. Λίγη ενθάρρυνσι από μέρους της νεαρής κοπέλλας, και θα γινόταν ευτελώς σοβαρός. Άλλά είχε πολύ το αίσθημα του γελοίου και άρκετη κρίσι για να πιστευή πώς δεν φτάνει νανάι κρυφί πρίγκηπας και πλούσιος για ν' αγαπηθή.

—Είμαι πολύ άδέξιος, μερικές φορές, αποκρίθηκε η Λύντια που ξαναβρήκε σιγά σιγά τον έαυτό της.

—Λοιπόν, θα χρειαστεί να σ'άς τ'ά ξεηγήσω λεπτομερώς όλ' αυτά, είπε ο πρίγκηπας. Άλλά μού φαίνεται πως βλέπω ναρχεται η μαμά σας. Θα τ'άφήσουμε τότε γι' αργότερα. Μά πού είναι ο Μπόρις; Ι. δάνοβιτς;

Η Λύντια ένοιωσε να τ'άς άνεβαίνει τ'ά

αίμα στο κεφάλι κι' απάντησε με σδυσμένη φωνή:

—Δεν είναι δώ.

—Αυτό το βλέπω, είπε ο Άρμιάνοφ γελώντας, μα πού κρύβεται λοιπόν; Τ'ά παράθυρα της κάμαρας του είναι ολάνοιχτα.

—Έφυγε, απάντησε η Λύντια προσπαθώντας να ξαναβρή τη ψυχραιμία της.

—Έφυγε; είπε ο πρίγκηπας κατάπληκτος. Για πού;

—Για τη Μόσχα.

—Για τη Μόσχα; Γιατί;

—Μάλωσε με τη μαμά, είπε απότομα η Λύντια.

Η κυρία Γκορέλιν ήταν κιόλας κοντά τους. Η κόρη της την άφησε να πλησιάσει και ραβήχτηκε λιγάκι πιό πίσω. Σίγουρα αυτή η κατάσταση ήταν άνυπόφορη.

—Υστερ' απ' τις τυπικές ευγένειες που ανταλλάχτηκαν:

—Μαθαίνω πως ο κύριος Γκρέμποφ σ'άς άσπε; ρώτησε ο πρίγκηπας με άπορία. Πώς έγινε αυτό;

Μη μού τον αναφέρετε, σ'άς παρακαλώ, αποκρίθηκε η στρατηγίνα έκνευρισμένη και ρίχνοντας ένα άπειλητικό βλέμμα στην κόρη της.

—Ενώ προχωρούσαν προς το σπίτι η κυρία Γκορέλιν συνέχισε:

—Ο νέος αυτός είν' ένας έλεεινός! Κι' εγώ δεν ξέρω πώς τυφλώθηκε έτσι και τον έμπασα μέσ' στο σπίτι μου... Τ'ά λήθη δέβαια είναι για τους ανθρώπους, αλλά αυτό το μανήμα θα με κάνει προσεχτικώτερη στο μέλλον.

Ο Άρμιάνοφ δεν μπορούσε να συνέλθει απ' την κατάπληξή του.... Ξάφνου έγινε φώς μέσ' στη σκέψι του.

Μήπως έκανε καμιάν άπρέπεια; ρώτησε ξέροντας πως με την κυρία Γκορέλιν μπορούσε να κάνει όσες έρωτήσεις ήθελε χωρίς φόβο να φανή αδιάκριτος.

—Τη χειρότερη απ' όλες! απάντησε η στρατηγίνα με υπόκομφη λύσσα στη φωνή της. Άλλ' άς μη μιλάμε γι' αυτό το ζήτημα, σ'άς παρακαλώ πρίγκηπα!

—Εμπάναν στην τραπεζαρία που ήταν άπλετα φωτισμένη. Ο Άρμιάνοφ άντελήφθηκε άμέσως το ντροπισμένο ύφος του Ευγένιου, τ'ά κατεβασμένα μούτρα του στρατηγού, τ'ά αστραφετιά μάτια της μητέρας, και προπαντός τη ζωηρή κοκκινάδα και τα πρισμαμένα βλέφαρα της Λύντια.

—Τι δλκάας πού ήμουνα σκέφτηκε. Πώς δεν τόχα καταλάβει λοιπόν; Αυτοί οι δυό άγαπιόντα!

Το χτύπημα που ένοιωσε από αυτή την ανακάυσι ήταν τόσο δυνατό, ώστε χρειάστηκε να δάλη σ' έέργεια όλη του την κοσμική ψυχραιμία για να κρύψει τα αίσθηματά του. Εύτυχώς, το γεύμα που βρισκόταν μπροστά τους, μπορούσε να χρησίμηση σαν δικαιολογία για τις άλλεπάλληλες σιωπές άνάμεσα σε μία συζήτηση έξεκάρφωτη και χωρίς ένδιαφέρον. Στο μεταξύ, ο πρίγκηπας μπόρεσε να κάνει ώρισμένες σκέψεις.

Το πρώτο του συναισθημα δεν ήταν λύπη για το ότι είχε έναν αντίζηλο, αλλά ένας θυμός ενάντια σ' όλη την οικογένεια Γκορέλιν.

—Μέ άπάτησαν! σκέφτηκε.

Και η γουλιά το τσάι που κατάνιπε κείνη τη στιγμή του φάνηκε πικρή. Λίγο αργότερα έβγαλε το συμπέρασμα πως οι γονείς δεν έφταιγαν και τόσο, αφού είχαν διαλέξει τον Μπόρις. Ποιός λοιπόν τον είχε ξεγελήσει; Η Λύντια! Η Λύντια η ίδια, που δεχόταν με φιλαρέσκεια τ'ά κοπιμένα του ενώ η καρδιά της χτυπούσε για έναν άλλον!

—Απόρρησε πού ένοιωσε περισσότερο θυμό παρά λύπη. Κύτταξε τη Λύντια, κι' ένοιωσε πως ήταν αδιάφορος μπροστά σ' ώραιο εκείνο πρόσωπο που είχε παραμορφώθ' απ' τα κλίσματα.

Περίεργο, σκέφτηκε. Δεν την αγαπώ όσο νόμιζα. Και δεν είναι διόλου όμορφη όταν κλαίει!...

Οι σκέψεις αυτές και πολλές άλλες, που όλες δέβαια τις κράτησε για το έαυτό του, δεν μπορούσαν να δώσουν καμιά εύθυμία στο γεύμα. Οι συνδαιτημένες προσπαθούσαν πότε—πότε ν' άνοιζον κουβέντα, αλλά χωρίς άποτέλεσμα. Με πρόφασι πως είχε τρομερό πονοκέφαλο, ο Άρμιάνοφ σηκώθηκε να φύγει νωρίς. Καθώς άποχαιρετούσε τους οικοδεσπότες:

—Ο κύριος Γκρέμποφ, μού έχει δανείσει κάτι βιβλία που θάθελα να τού τ'ά

πιστρέψω, είπε στο στρατηγό. Ξέρετε τη διεύθυνσή του;

—Η γυναίκα μου την έχει σημειώσει, αποκρίθηκε ο άγαθος άνθρωπος άνυποψίαστος ενώ η στρατηγίνα του έριχνε μία φοβερή ματιά.

—Την έγασα, μού φαίνεται, είπε κείνη άποφασισμένη να δώση έστω και ψεύτικη διεύθυνσι παρά ν' άφήση τον Άρμιάνοφ να έπικοινωνήσει με τον άπαίσιο φοιτητή.

—Εγώ την ξέρω, φώναξε ο Ευγένιος θριαμβευτικά. Ήταν γραμμένη άπάνω στη βαλίτζα του Μπόρις. Ιδανόβιτς και την έμαθα απ' έξω: Όδος Κήπων, άριθ. 84...

—Ο Ευγένιος ήξερε πολύ καλά πως θα πλήρωνε με κανα δυό χαστούκια αυτή του την έπέμβασι, το δράδυ σαν θα πήγαινε να πλαγιάσει. Άλλά ήταν τόσο στενοχωρημένος για το κακό που προέβιησε, ώστε αυτή η πονηρία του άπέναντι στη μητέρα του του φαινόταν σαν μία ίκανοποίηση προς το νεαρό άδικημένο του δάσκαλο.

—Όδος Κήπων, 84, στη Μόσχα; Ξαναρώτησε ο πρίγκηπας.

—Μά δυι! τον διέκοψε η κυρία Γκορέλιν κατασπυγχαμένη. Αυτή είναι ή παλιά του διεύθυνσι. Έχει μετακομίσει από τότε, και κάθεται τώρα στην άλλη άκρη της πόλης.... Άλλά δεν ξέρω πού ακριβώς.

Ο Άρμιάνοφ κύτταξε προσεχτικά την κυρία και κατάλαβε πως δεν θα της έπαιονε καμιάν άληθινή πληροφορία. Μία άληλη σκέψι του ήρθε στο νού, και ξεκίνησε άμέσως για να την δάλη σε ποδί.

Μισή ώρα αργότερα, το άμάξι του στεκόταν μπροστά στην πόρτα του πολυτελέστατου σπιτιού του.

—Μην ξεζέψης τ' άλογα, είπε στον άμαξά.

Ο Άρμιάνοφ άνέβηκε γρήγορα τη σκάλα, διάταξε τον καμαριέρο του να δάλη λίγα έσώρροχα κι' άλλα πράματα μέσα σε μία βαλίτζα, πήρε απ' το συρτάρι του μερικά χαρτονομίσματα, κι' ύστερα του ήρθε μία σκέψι: Άνοιξε το παράθυρο και φώναξε στον άμαξά:

—Ευφίμ, είναι σε καλή κατάσταση το άμάξι;

—Εάναν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, αλλά δεν υπήρχαν άρκετά άλογα, και χρειάστηκε να συμπληρώσουν από τ' άλογα ένοος χωρικού. Έτσι χασομέρησαν άρκετά.

Θάταν ή ώρα μία ύστερ' απ' τα μεσάνυχτα, όταν έτοιμαζήκαν όλα για την άναχώρησι.

—Θα πής στο σπίτι πώς δε θα γυρίσω άπόψε, είπε ο Άρμιάνοφ στον άμαξά του τη στιγμή που αυτός ο τελευταίος ήρθε ν' άποχαιρηθή τον κύριο του.

—Κι' εγώ, συνέχισε μονολογώντας ενώ

—Μάλιστα, Ύψηλότατε.
—Βαστάει να πάη ως τη Μόσχα;
—Κι' ως την Πετρούπολι, Ύψηλότατε.

Το έπιθεώρησα καλά σήμερα το πρωί. Ο Άρμιάνοφ ξανακλείσε το παράθυρο, κλειδωσε τη βαλίτζα του, έβριξε ένα πανωφόρι στους ώμους του και κατέβηκε τη σκάλα τρέχοντας.

—Θ'ά ξαναρθώ ίσως σε μία ώρα, ίσως αύριο, ίσως και σε μία δδομάδα, είπε στους υπηρέτες που, άρραδιασμένοι στο διάδρομο τον κύτταζαν δουδοί και σαστισμένοι. Νά με περιμένετε σε κάθε στιγμή.

—Στην πόλι! είπε στον άμαξά: Στο σταθμό του λεωφορείου!

Το άμάξι έφυγε σαν άστραπή.

Ζυγώνοντας στο σταθμό, είδε μακριά ένα μαύρον όγκο να κουνιεται βαρεία κα' να φύγει με θόρυβο κουδουνιών.

Πέντε λεπτά ύστερα, ο Άρμιάνοφ φώναζε στο σταθμάριχ:

—Το λεωφορείο της Μόσχας;

—Τώρα μόλις έφυγε Ύψηλότατε, αποκρίθηκε ο υπάλληλος μένοντας έσκούφωτος από σεβασμό.

—Πήρε μαζί έναν νέο;

—Ναι, άρχοντά μου, μ' ένα κορίτσι.

—Μ' ένα μικρό κορίτσι; ρώτησε άπορώνας ο πρίγκηπας.

—Ναι, άρχοντά μου. Ένας χωρικός απ' τους δικούς σας τόσο έφερε δώ.

—Από πού ήρθαν;

—Από του στρατηγού Γκορέλιν.

—Δός μας γρήγορα τέσσερα ταχυδρομικά άλογα! είπε ο πρίγκηπας. Βιάζομαι πολύ.

Έκαναν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, αλλά δεν υπήρχαν άρκετά άλογα, και χρειάστηκε να συμπληρώσουν από τ' άλογα ένοος χωρικού. Έτσι χασομέρησαν άρκετά.

Θάταν ή ώρα μία ύστερ' απ' τα μεσάνυχτα, όταν έτοιμαζήκαν όλα για την άναχώρησι.

—Θα πής στο σπίτι πώς δε θα γυρίσω άπόψε, είπε ο Άρμιάνοφ στον άμαξά του τη στιγμή που αυτός ο τελευταίος ήρθε ν' άποχαιρηθή τον κύριο του.

—Κι' εγώ, συνέχισε μονολογώντας ενώ

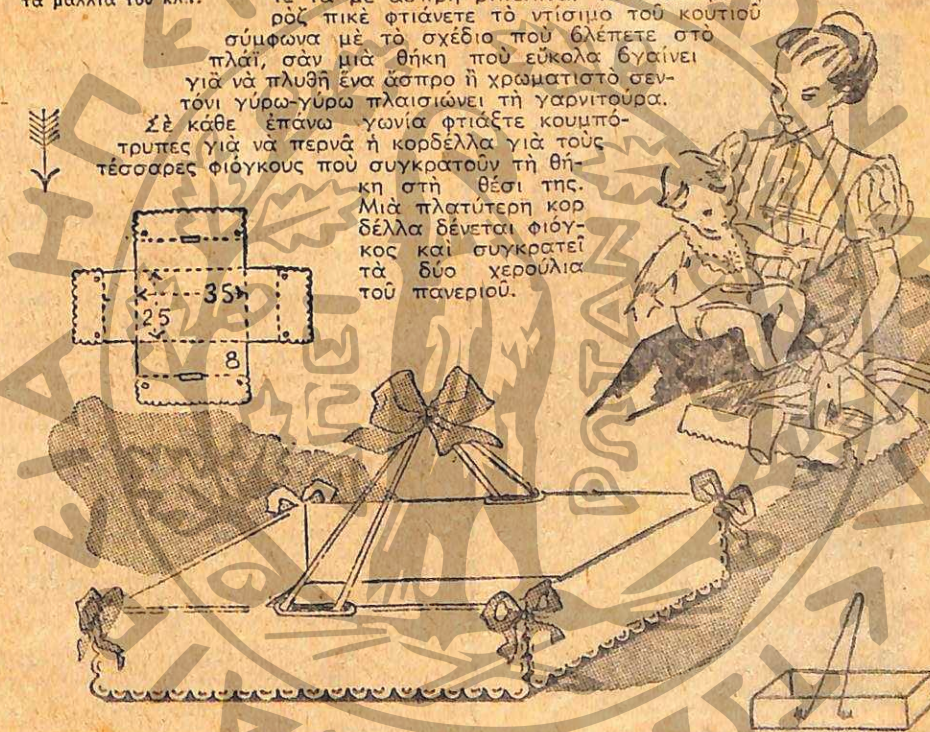
Για τ'ά ρουχαλάκια του μπέμπη μου

Όταν αλλάζετε το μωρό σας πρέπει να συγκεντρώνετε κάθε τι που σας χρειάζεται και που άπαιτεί άπόλυτη καθαριότητα: ρουχαλάκια, ζιπουνάκια, σαλιάρια, το κουτί με την πούδρα, το μικρό βουρτσάκι για τα μαλλιά του κλπ.

Σ'άς είναι λοιπόν πολύ χρήσιμο ένα πανέρι για να μπορείτε να μεταφέρετε ταυτοχρόνως ότι σας χρειάζεται. Το πανέρι αυτό μπορείται να το φτιάξετε μόνη σας, χωρίς καμιά δυσκολία, ως έξης:

Πάρτε ένα κουτί από πολύ γερό χαρτόνι ή καλύτερα από λεπτό ύζλο (κόντρα πλακέ) δαλετέ του σε μία πλευρά δυό χερουλία από χοντρό σύρμα (Α) και δαλετέ τα με άσπρη ριπολίνα. Από άσπρο ή ροζ πικέ φτιάνετε το ντίσιμο του κουτιού σύμφωνα με το σχέδιο που βλέπετε στο πλάι, σαν μία θήκη που εύκολα δαίνεται για να πλυθί ένα άσπρο ή χρωματιστό σεντόνι γύρω-γύρω πλαισιώνει τη γαρνιτούρα.

Σε κάθε έπάνω γωνία φτιάτε κουμπότρυπες για να περνά ή κορδέλλα για τους τέσσαρες φιάγκους που συγκρατούν τη θήκη στη θέση της. Μία πλατύτερη κορδέλλα δένεται γιόγκος και συγκρατεί τ'ά δυό χερουλία του πανεριού.

τά κουνουράκια της νέας διαμεσας έπαι-
ναν το ρυθμό του καλπασμού, θα πάω να
προφτάσω τον κύριο Γκρέμποφ. "Αν φέ-
θηκε άσχημα στη λύντια... τον σκοτώνω."
"Αν οι άλλοι φέθηκαν άσχημα σ' αυτόν...
τότε θα ίδουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIII

Θα μπορούσε να πη κανείς πως ο Άρμι-
άνοφ κοιμήθηκε για καλά τις ώρες που α-
καλοώθησαν, παρόλο που ήταν υποχρεωμέ-
νος να ξυπνήσει σε κάθε σταθμό για να πλη-
ρώσει διόδια και να ρωτήσει για το λεωφο-
ρείο. Ξανακοιμόταν τόσο εύκολα ώστε πα-
ραξευνίθηκε πολύ όταν, στις πρώτες άγ-
γίδες του ήλιου αντίκρουσε μπροστά του τους
τοίχους ενός μοναστηριού και τα πέτρινα
σπίτια κάποιας πόλης.

Θυμήθηκε τότε πως είχε ταξιδέψει σχε-
δόν όλη τη νύχτα, πως είχε ξυπνήσει τρεις
τέσσαρες φορές και αφού ανακλαδίστηκε
καλά καλά, μπήκε στο σταθμό ενώ άλ-
λαζαν τ' αλογα του άμαξιού του.

—Το λεωφορείο; ρώτησε.
—Τώρα μόλις έφυγε, του άποκρίθηκαν
δείχνοντάς του ένα μαύρο σημάδι πέρα μα
κρυσά.

—Δώστε μου τσάι, αλλά γρήγορα είπε
ο πρίγκιπας.

Κι' άρχισε να δηματίζει ζωηρά μπροστά
στην πόρτα για να ξεμουδιάσουν τα πόδια
του. "Ηπτε το καφτό τσάι που τούφεραν,
έβαλε στην τσέπη του δυο τρία ψωμάκια
άσπρα και ζεστά που του πρόσφεραν οι
χωριάτιστες, και είπε στον άμαξα:

—Βάλε τα δυνατά σου να προφτάσεις
το λεωφορείο γρήγορα και θα μείνεις εύχα-
ριστήμένος.

Ο άμαξας στριφογύρισε το καυσίκι
του στον άέρα, ξαμόλυνε κάμποσα έπίθε-
τα στ' αλογά του, και τ' άμαξι, συνάμενο
κουνάμενο και κουνουριστό κατηφόρισε με
θόρυβο την πλαγιά της μικρής πολιτείας.
"Αλλά το λεωφορείο είχε προχωρήσει πολύ,
κι' ο Άρμιάνοφ δεν μπόρεσε ούτε αυτή τη
φορά να το φτάσει.

Θάτανε δέκα ή ώρα, όταν ο βαρύς λικνι-
στός όγκος φάνηκε στο τέλος ενός μακρυ-
ού και ολόισιου δρόμου.

—Φτάσε το λεωφορείο! φώναξε ο πρίγ-
κηπας ηλεκτρισμένος από το είδος αυτό
κυνηγητού: Θάχης πέντε ρούβλια άν το
προφτάσει πριν από το σταθμό.

Τα τέσσερα αλογα φύγαν με καλπασμό
κατρακυλώντας στις πλαγιές σαν άτμομη-
χανή κι' ανεβαίνοντας την αντίκρη άνηφο-
ριά με την ίδια όρμη, χάρη στη κεκτημέ-
νη ταχύτητά τους. Ο κυλιστός όγκος μπρο-
στά ζύγωνε όλο και πιό πολύ. Τέλος τα
δυο άμαξια δρόθηκαν στην ίδια γραμμή.

—Σταμάτα! φώναξε ο πρίγκιπας στον
άμαξα του λεωφορείου.

—Το λεωφορείο δε σταματάει, άπαγο-

ρεύεται αυτό, άποκρίθηκε ο υπάλληλος μα-
στιγώνοντας τ' αλογά του.

Ο Άρμιάνοφ έβγαλε ένα ρούβλι από την
τσέπη του και το γυάλισε στον ήλιο.

—Γιάσκα! φώναξε άμέσως ο υπάλληλος
στον όδηγο, για κούτα χαμηλά, μου φαί-
νεται πως τ' άριστερό αλογο ξεπεταλώ-
θηκε.

—Κύριε Γκρέμποφ! φώναξε ο πρίγκη-
πας δυνατά, ενώ ο όδηγος εξέταζε τα πό-
δια των έξι αλόγων που, φυσικά, ήταν έν
τάξει.

Ο Μπόρις, παραξευμένος ν' άκούη να
φωνάζουν τ' όνομά του, έσκυψε το κεφάλι
κάτω απ' την καπότα και γούρλωσε τα μά-
τια καθώς είδε τον πρίγκηπα.

—Ελάτε στο άμαξι μου, θέλετε; Έχω
να σας μιλήσω. Ταξιδεύουμε μαζί!

Ο Μπόρις κατέβηκε γρήγορα και πήδη-
σε στο άμαξι του πρίγκηπα. Το σαστι-
σμένο μουτράκι της Σόνιας παρα' ολουθού-
σε όλες του τις κινήσεις. "Εκείνος την κα-
θησύχασε μ' ένα βλέμμα.

—Είπ' όλα έν τάξει; φώναξε ο άμαξας.

—Ναί, ναί, τράβα! άποκρίθηκε ο ό-
δηγος.

Και τα δυο άμαξια ξεκίνησαν πλάι πλάι.

Ο Άρμιάνοφ μπήκε άμέσως στο θέμα:

—Με συγχωρήτε που σας άνησυχώ στο
ταξίδι σας, Μπόρις! Ίδανόβιτς, έπτε στο
νέο μόλις αυτός κάθισε δίπλα του. "Αλλά
καταλαβαίνετε δέβαινα πως δεν είναι έν ά-
πλό καπρίτσιο που με κάνει να τρέχω ξω-
πίσω σας από χτες δρόδυ....

Ο Μπόρις, νοιώθοντας τη μεγαλύτερη
έκπληξη, κούνησε άόριστα το κεφάλι του
χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα.

—Θάχετε την καλωσύνη ν' άπαντήσετε
εξαθάρα σ' όλες μου τις ερωτήσεις; συ-
νέχισε ο Άρμιάνοφ. Μ' ένδιαφέρει να μά-
θω άν πρέπει να βλέπω σε σας ένά φίλο ή
έναν όποιονδήποτε. Περιμένω άπό σας να
μου πείτε όλη την άλήθεια χωρίς ύπεκφυγές.

—Θα σας πω όλη την άλήθεια, άποκρί-
θηκε ο Μπόρις που άρχισε να καταλαβαίνει.
—Ποιές άκριδώς είναι οι σχέσεις σας
με τη δεσποινίδα Γκορέλιν;

Ο Μπόρις, έτοιμος ν' άγαναχτήσει, άν-
τάμωσε το βλέμμα του πρίγκηπα. Τα ό-
ραία εκείνα μάτια, τα περήφανα και γλυ-
κά είχαν μιάν έκφραση σοβαρή και γεμά-
τη ειλκρινεία που, μπροστά της, ο φοιτη-
τής αίσθανθηκε το θυμό του να πέφτει. "Α-
ναμέτρησε σε μιá στιγμή όλες τις συνέ-
πειες που θα είχε ή άπάντησή του, και,
καρφώνοντας το βλέμμα του στα μάτια του
Άρμιάνοφ, άποκρίθηκε:

—Την άγαπάω και της ζήτση να γίνη
γυναίκα μου.

—Και κείνη;
—Δέχτηκε.
—Από δική της διάθεσι;
—Από δική της διάθεσι.
—Και πότε αυτό;
—Πριν δυο μήνες.
—Πριν άπ' τον έρχομό μου στην έξοχή;
—Ναί.

—Γιατί έφύγατε τώρα;
—Γιατί ή κυρία Γκορέλιν, μαθαίνοντας
τόν έρωτά μας, άρνήθηκε να μου δώση την
κόρη της.

—Κι' ο στρατηγός;
—Ο Μπόρις άναστήκωσε τους ώμους και
χαμογέλασε μελαγχολικά.

—Λοιπόν, άπαρνηθήκατε την δεσποινί-
δα Γκορέλιν;

—Γιατί ζητάτε να το μάθετε αυτό;
—Για να ξέρω πως να φερθώ. Άπαν-
τήστε μου, σας παρακαλώ, άπαρνηθήκατε
την δεσποινίδα Γκορέλιν;

Το άμαξι κύλαγε πάντα. Ο Μπόρις,
ύστερ' άπό μιáς στιγμής άγωνία, άποκρί-
θηκε:

—Σας πιστεύω για πολύ τίμιο άνθρω-
πο και γι' αυτό θα σας πω ένά μυστικό
μας. Ξαναείδα την δεσποινίδα Λύντια, χτες
το δρόδυ, λίγο πριν νυχτώση. Μου ύπο-
σχέθηκε πως θα με περιμένη. Κι' έγώ πιά
την θεωρώ σαν μνηστή μου. Ή άρνησι των
γονέων της μπορεί ν' άργοπορήση, αλλά
όχι και να ματαιώση την έννοσί μας.

—Και σας το ύποσχέθηκε αυτό χτες
δρόδυ;

—Ναί, άποκρίθηκε ο Μπόρις στενοχωρη-
μένος άπ' όλες αυτές τις ερωτήσεις.

—Γιατί άρνήθηκαν οί γονείς της;

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ 'Η συνέχεια

"Ένας θρύλος που πέφτει

ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ ΦΥΛΟ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Άπό μιá στατιστική που ένήργησε το
Άμερικανικό Υπουργείο Υγείας, άποδει-
χθηκε πως οι γυναίκες ζούν περισσότερο ά-
πό τους άνδρες. Και αυτή ή στατιστική
καταρρίπτει τελείως το μύθο που πιστευό-
όλοι τον παλιό καιρό, πως οι γυναίκες τα-
χα είναι το «άσθενες φύλο».

Το γεγονός είναι πως σχεδόν σε κάθε
πνευματική και σωματική λειτουργία —
έκτός άπό τη μυική συγκρότηση και ίσχυ-
— και την δύναμη φαντασίας, οι γυναίκες εί-
ναι ίσες με τους άνδρες και σε μερικές εί-
ναι άνωτερες.

Άλλά κυττάξτε γύρω σας. Το φύλο, που
έχει τις πιό πολλές άνησυχίες είναι το άν-
δρικό. Μία κρίσιμη προσβάλλει όξύτερα από
άνδρα, γιατί αυτός βρίσκεται κάτω από
μεγαλύτερη πίεσι, και είναι άναγκασμένος
να προσταθεί τον έαυτό του και τα νευρά
που βρίσκονται σε διαρκή έντασι.

Οι άνδρες δεν είναι πρακτικοί, είναι ε-
ντροπικοί. Άναλαμβάνουν πολέμους, γρα-
φουν έργα και πεθαίνουν για την έπιστήμη.
Άπό την τάξη τους προέρχονται τα μεγα-
λύτερα πνεύματα και οι μεγαλύτεροι άθλη-
ταί. Δυστυχώς προμηθεύει στον κόσμο και
τους πιό πολλούς έγκληματίες, γίνονται
ύπαίτιοι των πιό πολλών δυστυχημάτων, αυ-
τοκτονούν συχνότερα, τρελλώνονται συχνό-
τερα και οι θανατηφόρες άρρώστειες πλη-
τούν τους άνδρες σε μεγαλύτερη άναλογία
παρά τις γυναίκες.

Μιά όμορφη άυταπάτη

Ίσως δεν θα έπρεπε να προχωρήσουμε
τόσο πολύ στην άπόδειξη πως οι άνδρες
άποτελούν το άσθενέστερο φύλο. Άλλά ο-
πωσδήποτε ο άνδρας φθείρεται άπό τον
πολύ γρήγορα. Ή διοχρημική συγκρο-
τησι των γυναικών είναι τέτοια, ώστε αυ-
τές να μπορούν ν' άνδιστάναι περισσότε-
ρο στις άρρώστειες άπό τους άνδρες. Έ-
κκρίνουν περισσότερες σε ποσότητα φυλε-
τικές όρμόνες, έχουν περισσότερο άσθεσι-
μο και άζωτο, περισσότερες διαιτητικές και πε-
ρισσότερα λευκά αίμοσφαίρια. Ή κάδυνη
μίας των γυναικών είναι πράγματι, ή μεγα-
λύτερη έφευρεσι των άνδρών — και οι γυναί-
κες δεν φροντίζουν να διαλύσουν αυτή την
άυταπάτη. Και γιατί θα το έκαναν;...

Τό συμφέρον της γυναικας

Οι άνδρες πεθαίνουν ένωρίτερα, γιατί
αυτοί άντιμετωπίζουν τις δυσκολίες και έ-
ναποδίδε τις ζωής. Αυτοί ύφιστάναι την
πίεσι του περιβάλλοντος. Οι γυναίκες θα
έπρεπε να εξετάσουν όλα αυτά τα πράγ-
ματα και να βρουν τρόπους να καταστή-
σουν το έργο του άνδρα κάπως εύχερότερο.

Γιατί αυτό είναι και το πραγματικό συ-
μφέρον της γυναικας. Οι στατιστικές λέει
πως υπάρχουν πολύ περισσότερες γυναίκες
στον κόσμο, παρά άνδρες. Μάλιστα σε με-
ρικές χώρες ή δυσαναλογία αυτή φθάνει σε
άκρως άνησυχητικά έπίπεδα. Ίδιως στη
μεταπολεμική Γερμανία. Άπο: Άεσμα: πολ-
λές γυναίκες δεν καταφέρνουν να παντρευ-
θούν και πολλές, που ο άνδρας τους πεθα-
νει, δεν μπορούν να ξαναπαντρευθούν. Και μέ-
νουν στον κόσμο μόνες ή — και αυτό είναι
το χειρότερο — με το βάρος ενός ή και
περισσότερων παιδιών. Πως θα ζήση αυτή
ή γυναίκα; Ποιός θα την προστατεύει;
Ή έπιστημονική λύσις του προβλήματος
θα ήταν άν οι άνδρες παντρεύονταν μεγα-
λύτερες τις γυναίκες. Άλλά τη λύσι αυτή
οι άνδρες δεν την δέχονται. Το άποτέλεσμα
είναι ο αριθμός μόνο των γυναικών δια-
κόως να αυθάνη.

Φυσικά πολλές γυναίκες προτιμούν να
ζούν μόνες. Αυτές συνήθως είναι άυταρκείς
άπό οικονομική άπόψεως. Άλλά για τις
πιό πολλές ή προοπτική της μονακλικής ζωής
άποτελεί ένά σοβαρό και άνησυχητικό πρό-
βλημα, που δεν μπορούν να το φορτώσουν
όλες, στους ώμους του δυστυχισμένου αυ-
τού «ίσχυρο φύλου». Γιατί είναι κιόλας
παραθορωμένο...

ΤΖΩΡΤΖ ΛΩΤΟΝ

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ :

να να γίνουν πλισέ. Σε κάθε τετράγωνο του ύφασματος αντίστοι-
χούν 3, 4 ή 5 πιέτες, άνάλογα με το πλάτος που θέλετε να τους
δώσετε και το πάχος του ύφασματος. Τα τετράγωνα αυτά σας
τα παραδίδουν άπό τη μηχανή πλισαρισμένα σε σχήμα τριγώ-
νου. Κόβετε την κορυφή των τριγώνων αυτών άνάλογα με το ύψος
της πιέτας που έπιθυμείτε. Ένώσετε τα φύλλα σας, κολλήστε τα
στις ίσιες ραφές πάνω στο γκρό-γκραίν. Έπειτα δοκιμάσετε τη
φούστα σε μιá κούκλα και ίσιώσατέ την, αφήνοντας στην άρχή
να πέφτουν οι μεγάλες μύτες. Στρογγυλέψτε τη φούστα με καρ-
φίτσες ή με ένα τρύπωμα. Άφου φιάξετε ένά στρίψωμα με γυρί-
σμα μισού έκταστού καρικωμένο και ραμμένο με κουφές δελο-
νιές, ξαναπλισάστε προσεκτικά το κάτω
μέρος της φούστας με ένά σφικτό τρύπω-
μα και σιδερώστε την με βρεγμένο πανί.

Βολάν κορμένα άν φόρμ

Κάθε ράψιμο που γίνεται πάνω σε ύ-
φασμα κορμένο άν φόρμ ή κορμένο λοξά,
είναι λεπτό ράψιμο. Γι' αυτό έχει κεφα-
λαϊώδη σημασία ν' άκουμπάτε αυτό που
ράβετε πάνω σ' ένά τραπέζι, για να μη
χαλάσει το σχήμα του. Μην τραβάτε δυ-
νατά το ύφασμα και τρυπώνετε το με μι-
κρές δελονιές. Στο σιδερώμα, το σίδερο
πρέπει να πηγαινόερχεται στην ίσια του
ύφασματος για να μη κινή λούκια το λοξό.

Τα βολάν άν φόρμ κόβονται με τη χρη-
σιμοποίηση ενός πατρός και στις δοκιμές
εξετάζεται το ύψος που έχουν στα διάφορα
σημεία και ο τρόπος που πέφτουν τα γκον-
ταί. Άν συμψηφί να τραβήχθη το ύφασμα
πάνω στο ράψιμο, πρέπει να το διορθώσετε
τροποποιώντας τη στρογγυλάδα ή διαφο-
ρετικά πιάνοντας τα βολάν ύψηλα. Θά τε-
λειώσετε κατόπιν το κάτω μέρος του βολάν
με ένά στενό ρέλι, ή με γαζί τσίμα ή με
πικό, προτού το κορφήτώσετε όριστικά
στη θέσι του επάνω στο φόρεμα, που το
περνάτε στην κούκλα. Το βολάν στερεώνε-
ται στο επάνω μέρος με γαζί τσίμα ή με
ραφή στην άναπόδη, όποτε σηκώνετε προς
τά επάνω το βολάν και το τσακίζετε κα-
τόπιν.

Σουρωτά βολάν

Τα βολάν πλισέ ή τα σουρωτά βολάν
μπορούν να κοπούν ή λοξά ή ίσια. Μερικά
λεπτά ύφασματα, όπως ή μουσελίνα, κό-
βονται κατά προτίμησι στην ίσια του ύ-
φασματος. Το πλάτος του σουρωτού βολ-
άν εξαρτάται άπό το ύφασμα: άν το ύ-
φασμα είναι λεπτό, ή λουρίδα μπορεί να
είναι τρεις φορές μακρύτερη άπό το τε-
λειωμένο βολάν. Ο ταφός και τα άλλα
ύφασματα που του μοιάζουν, απαιτούν δι-
πλό μάκρος. Όλα τα βολάν πρέπει να εί-
ναι τελειωμένα στο κάτω μέρος προτού το-
ποθετηθούν όριστικά επάνω στο φόρεμα.
Περάστε στο έπίσημό μέρος του βολάν δυο
σειρές κλωστή, για να σχηματισθούν πολύ
κανονικές οί σούρες. Άρχίζετε μπήνοντας
τη δελόνα άπό την άναπόδη του ύφασμα-
τος για να κρύβετε τον κόμπο της κλωστής και περνάτε τη δε-
λόνα πατητά, χωρίς να τη σηκώνετε άπό το ύφασμα.

Τα βολάν τοποθετούνται με τους άκόλουθους τρόπους: Καρ-
φιστώνουμε το βολάν με κορφίτσες πάνω στην κούκλα για να έ-
ξακριδώσουμε τη θέσι του. Έπειτα το στερεώνουμε άνάλογα με
την περίστασι ή με γαζί τσίμα — κάτω άπό ένά κόψιμο ή ένά
μικρό πιεταί — ή με ένά κεφαλάκι ή με ραφή στην άναπόδη
(όπως το βολάν άν φόρμ). Ο τελευταίος αυτός τρόπος χρησι-
μοποιείται προ πάντων όταν πρόκειται για βολάν που υπαίουν
επάνω στο φόρεμα ή για βολάν που μπαίνουν στην άκρη μιáς
φούστας.

ΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Έπιτύγχανόμε ένά καλό λοξό όταν διπλώσωμε διαγωνίως το

ύφασμα και ή ούγια έρχεται άκριδώς όριζόντια, άπό τη
μιάν άκρη έως την άλλη. Για να κόψωμε λοξές λουρίδες,
πρέπει ν' άκολουθούν όλες την ίδια κατεύθυνσι και να έχουν
παντού το ίδιο πλάτος.

Διπλώστε το ύφασμα και σημαδεύετε το στις δυο γω-
νίες με κορφίτσες. Έπειτα, έχοντας έτσι διπλωμένο το ύ-
φασμα, μετρήστε με τη μεζούρα το πλάτος που έπιθυμείτε
να δώσετε στις λουρίδες και σημαδεύετε το, στις δυο άκρες,
με κορφίτσες. Χαραξίστε τις γραμμές διαγωνίως, να γίνουν
άπόλυτα κανονικές, τεντώνοντας μιá κλωστή που την σκε-
πάζετε με το σαπουνάκι, άπό τη μιá κορφήσσα έως την άλλη.

Άφου κόψετε όλες τις λουρίδες, συνενώσατέ τις με μικρές
ραφές που θα γίνουν όχι στο λοξό, αλλά στην ίσια ύφανσι
του ύφασματος. Όταν τις συνενώ-
σετε με προσοχή, πάντα καλή με κα-
λή και άφήσετε να ξεχουν οι μύτες,

τότε μπορείτε να είσθε σίγουρη ότι
δεν κανετε λάθος στο λοξό τους κό-
ψιμο. Οι ραφές σιδερώνονται άνοιχτές και
οι μύτες που περισσεύουν κόβονται προτού
τοποθετηθώ το λοξό.

Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε το
τριγωνο του ύφασματος που πέφτει, αλλά
τότε οι λουρίδες σας θα θγαίνουν όλοένα
και πιό κοντές.

Οι λοξές λουρίδες

Οι λοξές λουρίδες χρησιμοποιούνται για
τα ρελιάσματα των έσφαιρώνων καθώς και
για τα τελειώματα στα βολάν και στα
στρίψωματα. Το λοξό μπαίνει στην καλή
όψι και ράβεται κατόπιν με άδιόρατες δε-
λονιές στην άναπόδη είτε με γυρίσμα ή
πάνω στη ραφή, όποτε σχηματίζεται ρέλι
ή ράβεται ίσια σαν το έστραφό.

Όλα τα τελειώματα που έχουν άκανό-
νιστο σχήμα: φεστοναρισμένα, δαντελωτά
κλπ., τελειώνουν άναγκαστικά με λοξά που
παίρνουν άκριδώς το σχήμα του τελειώ-
ματος. Όταν διπλώσετε το λοξό, σχημα-
τίζεται μόνη της, σε κάθε γωνία, μιá πιέ-
τα. Βάλετε την πιέτα αυτή προς τα μέσα,
όσο χρειάζεται, στερεώσατέ την με μερικές
δελονιές και συνεχίστε.

Τά μπουρλέ

Τά μπουρλέ είναι μιá γαρνιτούρα που
χρησιμοποιείται συχνά στην έπίπλωσι.

Τρυπώνετε μιá λουρίδα άπό τη φόρμα έν-
τελώς ίσια κάτω άπό το ύφασμα, μαρκάσω-
τας με ένά τρύπωμα ή με το μολύδι το μέ-
ρος όπου θα τοποθετηθούν τα μπουρλέ. Γο-
λώστε και περάσατε κατόπιν άνάμεσα σε
κάθε σωλήνα που σχηματίζεται με τα γα-
ζιά ένά γονδρό κορδόνι άπό γκάνες με μιá
παρμάνια ή μιá δελόνα χωρίς μύτη ή ένά
πασ-λασέ.

Ο τρόπος αυτός που περνά το γκάνες δί-
νει μιάν έντύπωση ματελασέ. Όταν θέλετε
να σιδερώσετε τα μπουρλέ, άφου τελειώ-
σει ή εργασία, περάσατε το σίδερο στο πίσω
μέρος του ύφασματος, που το έχετε καλά
τεντωμένο, για να μη σπάσουν τα γκάνες.

Για να φιάξετε ένά καλό άναγλυφο μπουρ-
λέ, μπορείτε να περάσατε το γκάνες στο έ-
σωτερικό μιáς πιέτας σχηματισμένης μέσα
στο ύφασμα ή μέσα άπό ένά άνεξάρτητο
λοξό, που θα χρησιμοποιηθώ σαν το ρέλι.
Τοποθετήστε το κορδόνι ή το γκάνες κάτω
άπό το ύφασμα, εφαρμόζοντάς το με καρ-
φίτσες. Τυλίξτε το σφίγγοντας καλά το ύ-
φασμα και ράψτε το ύφασμα με μικρές δε-
λονιές όσο μπορείτε πιό κοντά στο κορδόνι,
κρατώντας το τελευταίο με το άριστερό
χέρι.

Για να μπορέσετε, όστόσο, να έχετε έπι-
τυχία σε ό,τι ράβετε, πρέπει να έχετε ύπο-
μονή και μεθοδικότητα και να μη νομιζέτε,
ότι οι όδηγίες που σας δίνουμε έχουν μικρή
σημασία. Άντίθετα, θα μπορέσετε να έπι-
τύχετε θαύματα, όταν δεν έχετε το φόβο μή-
πως άποτύχετε και όταν γίνη πεπιοησί σας
ότι όποιος προσπαθεί άποφασιστικά να έπι-
τύχη κάτι, άργά ή γρήγορα φθάνει στο
σκοπό του. Ή ραπτική πρέπει να είναι
σκοπός για κάθε γυναίκα. Με ύπομονή και
έπιμονή θα φιάξετε τα λεπτότερα βολάν,
τις πιό άψωγες τσέπες, τα πιό έπιτυχημένα
πλισέ. Και τότε ή ίκανοποίησι σας θα
είναι μεγάλη.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
Ζ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Α ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ν ECOLE PIGIER
Superieur
ΔΙΠΛΩΜΑ
ΤΙΜΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ
INTERNATIONAL
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ
DAVIDOU FILS
INSTITUT
DE COUPE
MODE DE PARIS
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ 3
Τηλέφωνον 33248

Ένα εύτυχισμένο ζευγάρι του Χόλλυγουντ

Ο Ντικ Πάουελ με την γυναίκα του Τζιούν Άλισσον

Ένα από τα πιο εύτυχισμένα ζευγάρια του Χόλλυγουντ είναι ο Ντικ Πάουελ και η Τζιούν Άλισσον, που είναι παντρεμένοι από το 1945. Είναι και οι δυο από τους πιο επιτυχημένους αστέρες του Χόλλυγουντ, αλλά η διπλή τους καριέρα δεν τους εμπόδισε να διατηρήσουν την οικογενειακή τους ευτυχία. Τουτό οφείλεται κατά ένα μεγάλο μέρος στη σύνεσι και την φρονιμάδα της Άλισσον.

Η Τζιούν Άλισσον είναι μια μικροκαμωμένη γυναίκα μ' ένα πρόσωπο σχεδόν παιδικό. Πίσω όμως από αυτήν την παιδικότητα και την απλότητα κρύβεται μια γυναίκα ώριμη και μυαλωμένη, που έχει πολλές συμβουλές να δώσει στις γυναίκες.

Είναι πολύ εύκολο, λέει, να διατηρήσετε την οικογενειακή σας ευτυχία, αρκεί να δείξετε κατανόηση στα διάφορα προβλήματα που γεννιούνται με το γάμο. Πολλές φορές δεν είναι ζητήματα μεγάλα και σοβαρά που κλονίζουν την αρμονική συζυγική συμβίωση, αλλά διάφορα μικροζητήματα

κι' επιπολαιότητες της γυναίκας.

Μια γυναίκα δεν πρέπει ποτέ να γκρινιάζει και να είναι μωτρωμένη. Κι' όταν ακόμα ο άνδρας της είναι κακόκεφος ή θυμωμένος, αυτή πρέπει να περιοριστεί να του χαμογελάσει. Θα χαμογελάσει τότε κι' αυτός μαζί της...

Μην είσθε απαιτητική και επίμονη ος' κάτι που του ζητάτε, γιατί θα τον κάνετε να πεισμώνει και να φύγει θυμωμένος χτυπώντας τις πόρτες. Αφήστε τον π. χ. το πρωί να διαβάσει για λίγο την εφημερίδα του και μετά τον παρακαλείτε να συζητήσει λίγο.

Προσέχετε την εμφάνισή σας μέσα στο σπίτι. Μην παρουσιάζεστε ποτέ αχτένιστες, απεριποίητες και άτημέλιτες. Όταν δεν φροντίζεις τον εαυτό σου κάνεις τον άνδρα σου να σε αηδιάσει και να σε βαρεθεί.

Μην τον απασχολήτε άμεσως όταν γυρίζεις στο σπίτι κουρασμένος από τη δουλιά του με διάφορα μικροζητήματα του σπιτιού. Αφήστε τον να συνεχίσει με κέφι τον αγώνα της ημέρας και τοῦ τὰ λέτε όλα αυτά καλύτερα το

βράδυ, αφού ξεκουραστή λίγο κοντά σας.

Προσέχετε στο ζήτημα των δαπανών σας και ιδίως στο ντύσιμο. Οι άνδρες δείχνουν πώς δεν ενδιαφέρονται για το πώς ντύνεται η γυναίκα τους, αλλά ενδιαφέρονται για το πού πάνε τα λεπτά τους. Αν εκφράζει μια γνώμη για το ντύσιμό σας προσπαθήστε να συμμορφωθείτε με τις υποδείξεις του.

Γενικά ο καλύτερος τρόπος για να λύσετε όλες αυτές τις μικροδιαφορές είναι να συζητάτε με τον άνδρα σας και να προσπαθήτε να τον πείσετε ή ρεμα και λογικά για την ορθότητα των απόψεών σας. Γιατί αυτές οι μικροδιαφορές είναι που δηλητηριάζουν τις συζυγικές σχέσεις, μια και στα μεγάλα ζητήματα όπως οδῆποτε θα συμφωνήτε με τον άνθρωπο που διαλέξατε για σύντροφο της ζωής σας.

Για να γράψετε τα Απομνημονεύματά σας, δεν περιμένετε να βάλτε πρώτα το ένα σας πόδι στον τάφο;

Και η Μιστεγκέτ απάντησε:

Μα τι λέτε; Ένω και τα δυο μου πόδια ακόμη στη γη! Εκτός μονάχα όταν το ένα το έχω σηκωμένο στον αέρα. Άλλ' αυτό γίνεται μόνο για λόγους... επαγγελματικούς. όταν δηλαδή χορεύω!

Σ.

Η ΜΙΣΤΕΓΚΕΤ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΤΑΣ

Η Μιστεγκέτ, που φιλοξενείται αυτές τις μέρες στην Αθήνα, είναι, κοντά στ' άλλα, περίφημη και για το πνεύμα της και για τις έξυπνες απαντήσεις που δίνει.

Ένας δημοσιογράφος την ρώτησε:

Γιατί οι Γάλλοι έχουν τη φήμη, ότι είναι οι καλύτεροι έραστές του κόσμου;

Η Μιστεγκέτ απάντησε:

Οι θαυμαστά μου είναι τοελλοί για τις γάμπες μου, αλλά η καρδιά μου περιβάλλεται από συρματοπλέγματα και γι' αυτό δεν παντρεύηκα ακόμη! Είναι αλήθεια, πώς άραβωνιάστηκα, αλλά οι άραβωνες είναι μια σύντομη δοκιμή για να μελετάμε ένα σύντροφο που μας κουράζει γρήγορα.

Είμαι, λοιπόν, ελεύθερη και έτοιμη να ξαναρχίσω, όπως ξαναρχίζω τα τραγούδια μου: Αναζητώ έναν εκατομμυριούχο. Τι θέλατε, λοιπόν, να σας πω για τον έρωτα; Θα ήθελα να ξέρω περισσότερα γι' αυτόν και είμαι πάντα έτοιμη να διδανθώ...

Η ηλικία της

Είναι γνωστό πώς η Μιστεγκέτ... τάχει τα χρονάκια της! Η ίδια παραδέχεται πως είναι 72 χρονών, πολλοί όμως λένε πως τάχει κλείσει τα 75 και άλλοι την κάνουν μεγαλύτερη.

Ένας Γάλλος θεατρικός συγγραφέας παραβίασε μια μέρα τους κανόνες του σάβουα—δίδρο και ρώτησε τη Μιστεγκέτ:

Πόσο χρονών είσθε;

Οι γάμπες μου είναι 65 χρονών!...

Και ο θεατρικός συγγραφέας ακόμη έτοιμότερος:

Θα θέλατε ασφαλώς να πήτε, 65 χρονών ή κάθε μία!...

Τα απομνημονεύματά της

Μια νέα έκδοσις των «Απομνημονευμάτων» της Μιστεγκέτ πρόκειται να κυκλοφορήσει αυτές τις μέρες στο Λονδίνο. Ο Άγγλος εκδότης θέλησε να κάνει ένα κουπλί-νένο στην καλλιτέχνίδα και της είπε:

Μοντέλο του Οίκου Μαντελέν. Μπολερό από λευκό κουκουλάρικο, γαρνιρισμένο με κουκουλάρικο ριγέ.

(Φωτ. Έλευθεριάδη)

Ο Λουσιέν, μηχανικός με φήμη που κέρδιζε πάνω από 100 χιλ. φράγκα το μήνα, ήταν ξευγμένος άνθρωπος παρ' όλη τη λεπτότητα του καρδιά. Είναι τέσσερα χρόνια τώρα που έπεσε στα δίχτυα της ωραίας Σιζέλας. Μη νομίζετε όμως πως η Σιζέλα έκαμε καμιά κατεργαρία για να «τυλίξη», όπως λέμε, τον Λουσιέν. Όχι. Η Σιζέλα είναι ένα σεμνό και πολύ αισθηματικό κορίτσι. Τα δίχτυα της δεν ήταν τίποτ' άλλο, παρά μόνο τα θελγητικά της που τα είχε, είν' αλήθεια, ανεπτυγμένα στον υπέρτατο βαθμό. Ήταν σ' αμύδια καμμία καμμία με γκριζοπράσινα μάτια, τα μαλλιά της είχαν το χρώμα του δύνοντος ήλιου, το σώμα της ήταν σώμα 'Αρτέμιδος και το στόμα της νόμιμες πως σε καλούσε για χάδια... Δεν ήταν ο πρώτος ο Λουσιέν που ανακάλυψε πως το αϊθέριο αυτό πλάσμα αξίζει όλες θυσίες και νάλεγες. Όμως ήταν ο τυχερότερος, γιατί η Σιζέλα ήταν δεκαεννιά χρονών και κανείς ακόμα δεν είχε το προνόμιο ν' αγγίξει πάνω της. Έτσι τουλάχιστον πίστευε ο Λουσιέν.

Ο Λουσιέν ήταν ο πρώτος που της πήρε την καρδιά και με το δικό της. Γιατί και ο Λουσιέν ήταν ένα χαριτωμένο παλληκάρι και παρ' όλο που ήταν μηχανικός, είχε πολλή ποιήση στην καρδιά και πολλή τρυφερότητα στα λόγια του. Οι δυο νέοι δεν άργησαν να ενώσουν την ευτυχία τους με τον ύμνο του γάμου...

Κι' άρχισαν να ζουν μια ζωή που τη φωτίζει μόνον η χαρά του έρωτα και τίποτα δεν φαινόταν να σκιάζει την ευτυχία τους. Πέρασε η σεληνή του μέλιτος, πέρασαν ακόμη μερικές εβδομάδες γεμάτες θέρη και φλόγα.

Ξαφνικά όμως μια μέρα ο Λουσιέν παρατήρησε πως η εαυτή του σύντροφος είχε περίεργα αλλάξει. Η Σιζέλα άρχισε να γίνεται μελαγχολική. Δεν τον υποδεχότανε πια με τη χαρά του πρώτου της έρωτα, δεν του γελούσε όπως πρώτα και τούδινε μάλιστα μια παγερότητα που ο Λουσιέν δεν μπορούσε να εξηγήσει.

Πολλές φορές δοκίμασε να της μιλήσει ειλικρινά, να της ζητήσει μια εξήγηση. Κάτι όμως τον συγκρατούσε την τελευταία στιγμή, κι' αυτό το κάτι ήταν ο φλογερός έρωτάς του για την Σιζέλα. Πίστευε πως ήταν κάτι περαστικό που θα ξεχνιόταν. Και δεχόταν την κατάσταση όπως ήταν κι' όχι όπως την ήθελε.

Αυτό όμως που επρόκειτο να συμβεί εξέσπασε ένα δράδυ.

Ήταν ένα ωραίο καλοκαιρινό βράδυ, με ελαφρά σύννεφα, ένα από κείνα τα βράδια που προαισθάνεται κανείς από πριν τις μακρινές αστραπές, που άλλοτε φέρνουν τη ζέση κι' άλλοτε φέρνουν την καταιγίδα.

Ο Λουσιέν γύριζε κείνο το δράδυ με το αυτοκίνητό του στην όμορφη διλίσσα του, λίγο έξω από το Παρίσι, που είχε διαλέξει για ερωτική φωλιά.

Πλησίαζε στην είσοδο που ήταν χωμένη κάτω από τους κισσούς, όταν αντηλήφθηκε μια σκιά να γλιστρά έξω από τα κάγκελα.

Ένοιωσε την καρδιά του να χορηπιδά και κάτι σ' αλγμός ν' ανεβαίνει στο λαιμό του και να τον πνίγει.

— Νά, η σκιά, είπε, που έχει απλωθεί ανάμεσα στη Σιζέλα κι' εμένα!

Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του και σφίγγοντας τις γραβιές του ανέβηκε γρήγορα τις σκάλες. Η Σιζέλα δεν δοκίμασε ούτε καν να κρυφτεί. Ήταν προετοιμασμένη για όλα, γιατί είχε εμπιστοσύνη στην καρδιά της και στο μυαλό του άντρα της.

Δεν μπόρεσε όμως να κρατηθεί, παρ' όλη την προσπάθειά της. Ξέσπασε σε λυγμούς και μπρός στον εξαλλο Λουσιέν τρα...

Ένα τρυφερό γαλλικό διήγημα

— Δεν μπορώ να σου το κρύψω, Λουσιέν... Ήταν ο Πιέρ, ο παιδικός μου φίλος. Ήταν η πρώτη και μοναδική μου αγάπη πριν σε γνωρίσω. Όσοι μια μέρα μου πέταξε κατάμουτρα πως είχε βαρεθεί πια τον έρωτά μου και πως βάφευε μακριά...

Η αλήθεια ήταν πως μια χορεύτρια του μουζίκ χωλ τον είχε ξελογιάσει... Έκλαψα πικρά. Δοκίμασα να σκοτωθώ για να κλείσω το άπαιστο δάραθρο που είδα ξαφνικά ν' ανοίγεται μπροστά μου...

Μα η καλή μοίρα έφερε στο δρόμο μου σένα, Λουσιέν. Τα μάτια σου που τα είδα σαν δυο φλόγες παρηγοριάς, μου φωτίσαν το δρόμο. Σ' αγαπάω, Λουσιέν, και σ' αγαπώ!... Πιστεύω με!...

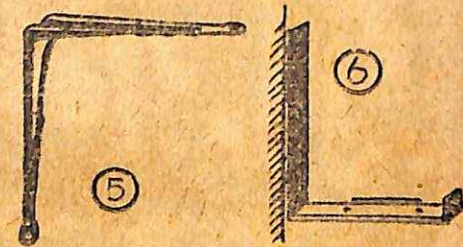
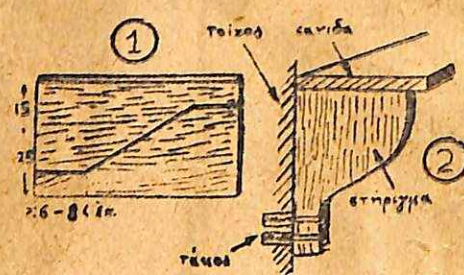
Ο Πιέρ, που η χορεύτρια τον άφησε για κάποιον πλούσιο 'Αργεντινό στις Κάννες, γύρισε πάλι κοντά μου, έκλαψε και μου ζήτησε συγγώρησι. Πάλαψα πολύ με την καρδιά μου, Λουσιέν. Δεν υπέρεσα όμως να τον διώξω και να του πω ξερά πως δεν τον δέχομαι... Αυτό ήταν όλο 'και σ' παρακαλώ να με πιστεύεις, Λουσιέν...»

Ο Λουσιέν αισθάνθηκε τα λόγια της καυτά, σαν διτρίδι. Του ήταν αδύνατο να κυριαρχηθεί. Και καθώς η Σιζέλα τον κυτούσε ικετευτικά με μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, ο Λουσιέν σήκωσε το γέρο του χέρι και το κατέβασε με δύναμη στο γυμνό πρόσωπό της...

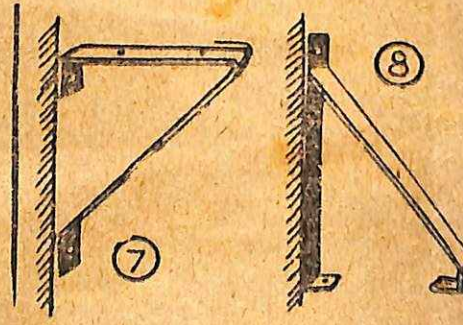
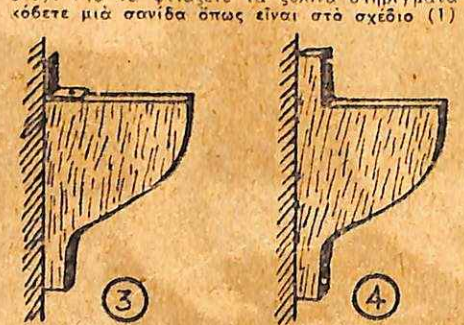
Η Σιζέλα έπεσε κάτω λιπόθυμη και δεν συνήλθε, παρά την άλλη μέρα το πρωί... Ένα νέο δάραθρο ανοιγόταν τώρα μπροστά της. Η απόφασί της δεν άργησε. Μα...

ANNA BERMEI-G

ΠΩΣ ΝΑ ΒΑΛΕΤΕ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΕΤΑΖΕΡΑ

Με ελάχιστη έξοδα και με λίγη δουλειά μπορείτε να φτιάξετε μια εταζέρι για τον τοίχο και να την βάλετε είτε στην κουζίνα, είτε στο γραφείο, είτε στην κούρα σας. Τις εταζέριες αυτές τις στηρίζετε πάνω σε ξύλινα στηρίγματα ή σε σιδερένια (φορούσια). Για να φτιάξετε τα ξύλινα στηρίγματα κόβετε μια σανίδα όπως είναι στο σχέδιο (1)

και στρογγυλεύετε τις γωνίες με μια πλάνη. Κατόπιν βάζετε δύο τάκους στον τοίχο, στους οποίους δίδοντε τα στηρίγματα, όπως στο σχέδιο (2). Μπορείτε να κάνετε πιο στέρεο ακόμα τα στηρίγματα δόνοντας μια μικρή μεταλλική γωνία (σχέδιο 3) και τη μια πλευρά της να δίδωστε σ' έναν τάκο και την άλλη στο στηρίγμα ή να κόψετε το στηρίγμα όπως

στο σχέδιο (4) και να δίδωστε την επάνω προεξοχή σ' έναν τάκο όπως και την αποκοπή. Πάντως πρέπει να προτιμάτε τα σιδερένια στηρίγματα (φορούσια). Θα τα βρείτε στα καταστήματα σε διάφορα είδη σχήμα (5, 6, 7, 8). Θα βάλετε και γι' αυτά δυο τάκους στον τοίχο και θα τα δίδωστε. Τώρα, για τη σανίδα που θα βάλετε πάνω

40 π. και εργασθείτε με πλέξι ζερσέ. Σε απόστασι 2 εκατ. από την αρχή, προσθέστε προς τα δεξιά από 1 π. κάθε ένα εκατοστό. (9 φορές) και συνεχίστε ίσια. Στα 9 εκατ. από την αρχή κόψετε άριστερά, κάθε ένα εκατ. από 1 π. (8 φορές), έπειτα κάθε 1/2 εκατ. (6 φορές). Προσθέστε κατόπιν από 1 π. κάθε 2 εκατ. (3 φορές) και έπειτα κάθε 7 χιλιοστά 1 π. (14 φορές). Στα 35 εκατ. από την αρχή, κόψετε δεξιά, κάθε 1 εκατ. 7 χιλ., από 1 π. (13 φορές). Στα 37 εκατ. από την αρχή, σχηματίστε τη μασχάλη, κόβοντας 2 π. άριστερά, έπειτα 1 π. κάθε 2 σειρές (8 φορές), κάθε 6 σειρές (6 φορές). Πλέξτε ίσια 10 σειρές, έπειτα προσθέστε από 1 π. κάθε 6 σειρές (3 φορές). Στα 20 εκατ. από τη μασχάλη, κόψετε άριστερά, τους 22 π. που μένουν σε 3 φορές, για τον ώμο.

Φιάξτε το άριστερό εμπρός όπως και το δεξιό, αντικρύζοντας το πλέξιμο.

ΠΑΤΗ

Πιάστε 150 π. Έργασθείτε με πλέξι ζερσέ. Στα 9 εκατ. από την αρχή, κόψετε 1 π. από κάθε πλευρά, κάθε 1 εκατ. (8 φορές). Στα 18 εκατ. από την αρχή, πλέξτε 2 π. μαζί κάθε 10 π. για να σφιχθεί το πλεκτό. Πλέξτε έτσι 2 εκατ. και φιάξτε τα ανοίγματα πάνω από τα προηγούμενα, στενεύοντας στο πλέξιμο 2 φορές τον ίδιο π. Έπειτα, προσθέστε σε κάθε πλευρά από 1 π. κάθε 1 εκατ. 2 χιλ. (13 φορές). Στα 37 εκατ. από την αρχή, σχηματίστε τη μασχάλη, κόβοντας 1 π. από κάθε πλευρά, κάθε 2 σειρές (20 φορές). Πλέξτε ίσια και στα 18 εκατ. από τη μασχάλη, προσθέστε από 1 π. κάθε ένα εκατ. (2 φορές). Στα 20 εκατ. από τη μασχάλη, κόψετε 10 π. από κάθε πλευρά, κάθε 2 σειρές (4 φορές) για τους ώμους και τους υπόλοιπους πόντους σε μια φορά για το λαιμό.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Σιδερώστε τα κομμάτια. Συνενώστε τα δυο κομμάτια του κάθε εμπρός και φιάξτε τις ραφές των ώμων.

Σηκώστε 364 π. κατά μήκος των δυο εμπρός και γύρω στο λαιμό. Φιάξτε 6 σειρές ζερσέ και κόψετε. Σηκώστε 136 π. γύρω σε κάθε μασχάλη, πλέξτε 6 σειρές ζερσέ στην κάθε μια και κόψετε. Φιάξτε τις ραφές του κατωμάνικου. Φιάξτε ένα στρίψωμα από 1 1/2 εκατ. στη βάση. Διπλώστε τις μπροντούρες του εμπρός και των μανικιών και ραφώστε τις σαν στρίψωμα. Πλέξτε τις κομπότρες και ραφώστε τα κομμάτια.

Υλικά: 115 δρ. τετράκλωνο μαλλί Πεγκουέν Άλπεν, χρώματος Βέρ ντε Σίν (πράσινο). 2 δελόνες Νο 2 1/2. 8 κουμπιά των 16 χιλιοστών.

Πλέξι: 1) Ζερσέ, 1 σειρά ίσια, 1 σειρά ανάποδη. 2) Λάστιχο οριζόντιο: 1η σειρά ανάποδη, 2η σειρά ίσια, 3η σειρά ανάποδη, 4η σειρά ίσια, 5η σειρά ίσια, 6η σειρά αν., 7η σειρά ίσια, 8η σειρά αν. Έπανόληψις από την 1η σειρά.

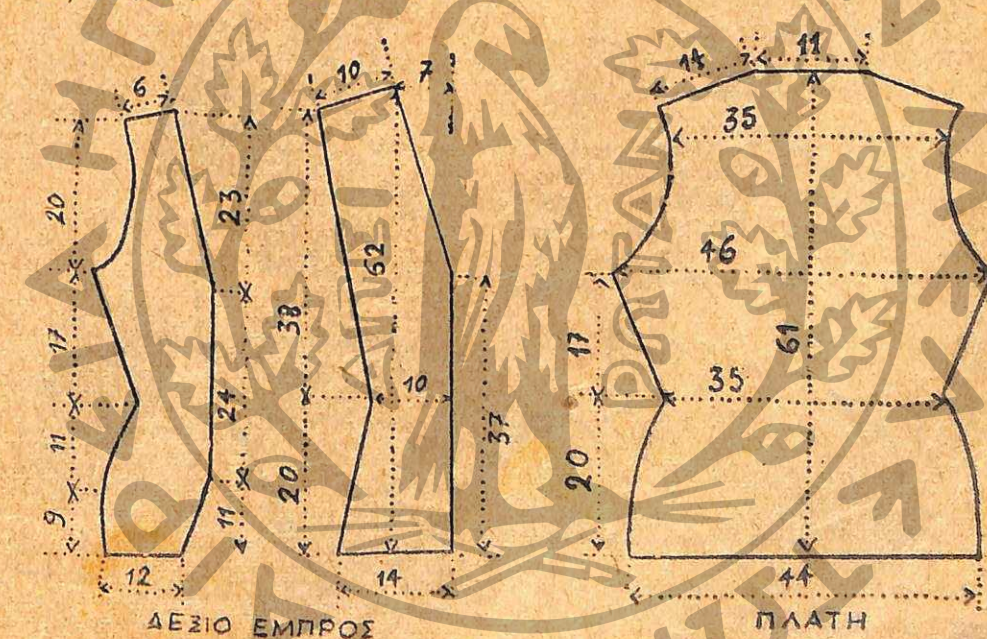
Ανάλογες: 20 π. Ισούνται με 5,8 εκατοστά. 20 σειρές Ισούνται με 4,2 εκατοστά.

Δεξιό εμπρός: Γίνεται με δυο κομμάτια.

Μέσα πλευρά: Πιάστε 48π. Πλέξτε 10 σειρές ζερσέ, έπειτα συνεχίστε με λάστιχο οριζόντιο. Κόψετε προς τ' άριστερά 1π. κάθε 1/2 εκατ. (7 φορές), έπειτα κάθε 1 εκατοστό (4 φορές) και κατόπιν κάθε 2 εκατ. (4 φορές). Στη μέση της 2ης ρίγας στην ίσια, σχηματίστε 1 κομπότρη στα δεξιά, κόβοντας 5 π. Έπειτα από τους 6 πρώτους πόντους, που τους ξαναπιάνετε στην επόμενη σειρά. Σε απόστασι 20 εκατ. από την αρχή, προσθέστε στ' άριστερά κάθε 1 1/2 εκατ. από 1 π. (24 φορές). Έπειτα από την 8η κομπότρη, κόψετε προς τα δεξιά κάθε 9 χιλιοστά από 1 πόντο (22 φορές) και τελειώστε ίσια.

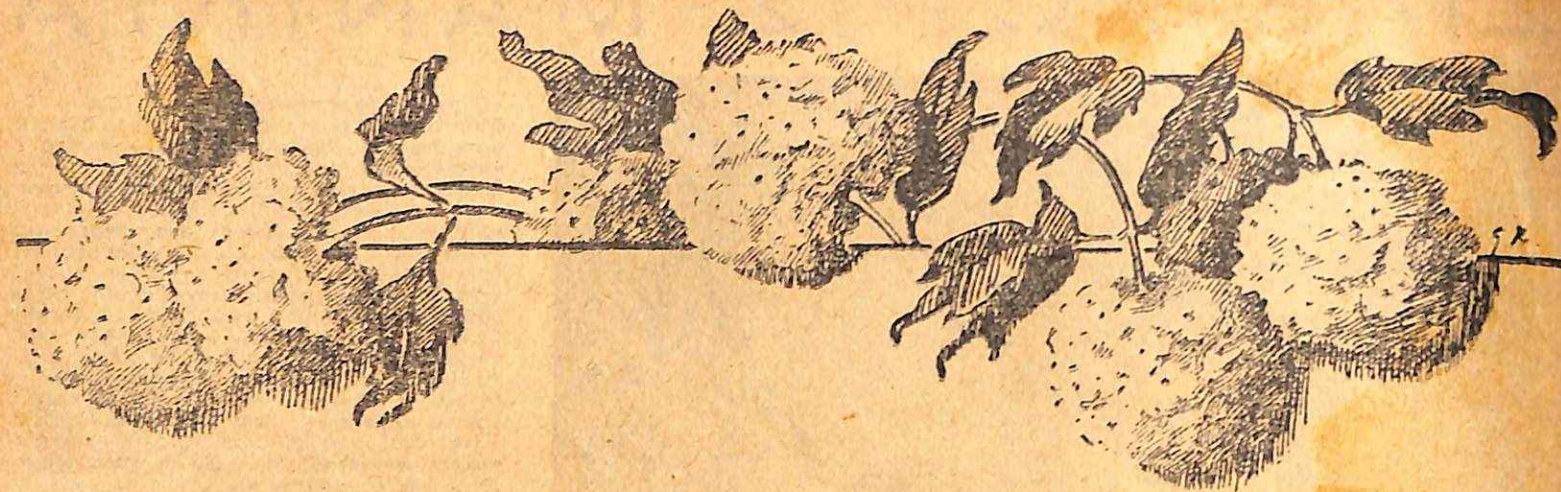
Στα 58 εκατ. από τη βάση, κόψετε προς τ' άριστερά τους 35 π. που μένουν σε 4

φορές, για να σχηματίσετε τον ώμο. Πλευρά μασχάλης: Πιάστε

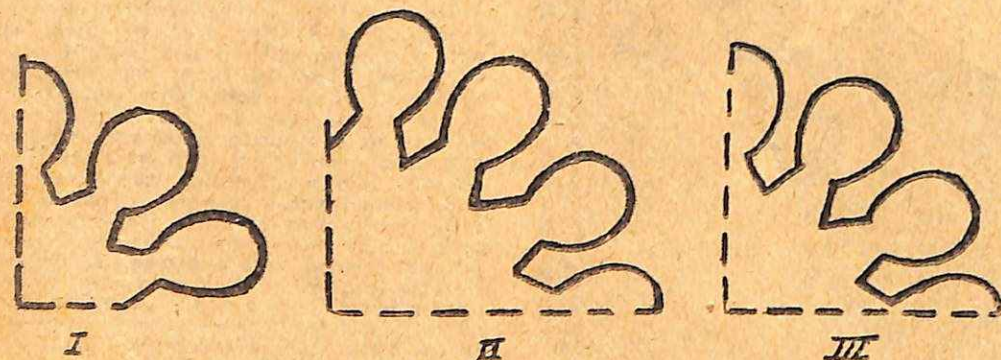

ΔΕΞΙΟ ΕΜΠΡΟΣ

ΠΛΑΤΗ

ΤΕΧΝΗΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Μάθετε τα κορίτσια σας να φτιάχνουν τεχνητά λουλούδια. Είναι μια εύγενική κι' ευχάριστη απασχόληση. 'Επί πλέον δέ και χορήγησι. Δυό ωραιότατα λουλούδια είναι το «μπούλ ντε νέζ» και η «όντένσια». Κατασκευάζονται και τα δύο πάνω στα ίδια πατρόν. Διάφέρει μόνο το χρώμα του χαρτίου. Για την «όντένσια» μπορείτε να χρησιμοποιήσετε χαρτί ρόζ, μπλέ ή μώβ, γιατί υπάρχουν «όντένσιες» και στους τρεις αυτούς χρωματισμούς.

Για να φτιάξετε αυτά τα λουλούδια, πρέπει ν' αγοράσετε από το ειδικό μεταξωτό χαρτί, που πουλάνε σ' όλα τα χαρτοπωλεία.

Έχετε τρία πατρόν, στο τρίτο του πραγματικού μεγέθους τους. Για να τα κόψετε, θα διπλώσετε το χαρτί σας στα τέσσερα.

Όταν το ξεδιπλώσετε, θα έχετε μια δονητή περιφέρεια. Στρίψτε το κάθε δόντι αυτής της περιφέρειας όπως είναι το σχέδιο.

Κόψτε τρία πατρόν I, τέσσερα πατρόν II, τρία πατρόν III, που θα έτοιμάστε κατόπι κατά τον ίδιο τρόπο. Κατόπι πε-

ράστε τα ομοιομορφικά σ' ένα λεπτό σύρμα διπλό, στριμμένο, που έχει στην τελευταία του στροφή απάνω λίγη βάτα για να συγκρατή τους χαρτινούς δίσκους.

Ο πρώτος δίσκος είναι ελαφρά αναδιπλωμένος (συμβουλευθήτε τα σχέδια).

Οι άλλοι ακολουθούν κατά τρόπο που να σχηματίζουν μια σφαίρα. 'Αν νομίζετε πως το λουλούδι δεν είναι αρκετά πυκνό, προσθέστε κι' άλλους δίσκους. Το συρμάτινο στέλεχος πρέπει να είναι πολύ μαλακό, για να έχη καθαρή γραμμή και να προσαρμόζεται εύκολα στο σκληρό στέλεχος, που α-

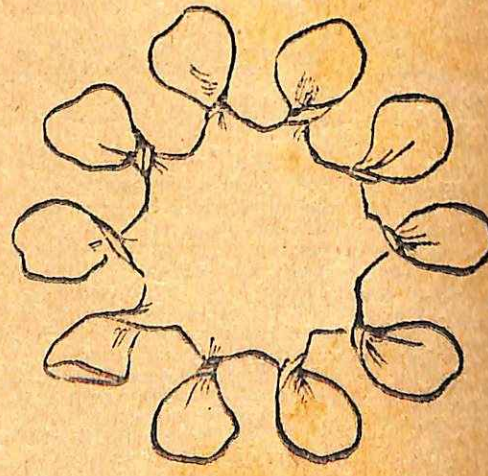
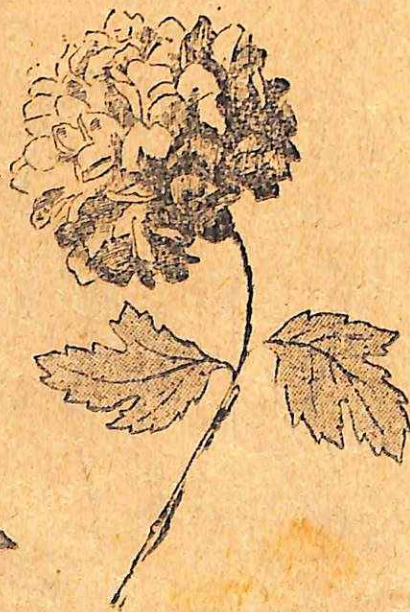
ποτελείται από ένα ξυλαράκι (κυττάξτε το συνολικό σχέδιο).

Τα φύλλα θα τα φτιάξετε από σκούρο πράσινο χαρτί. Θα περάσετε στη μέση ένα λεπτό σύρμα, που θα στερεώσετε κατόπι στο στέλεχος.

*Ιδια είναι η κατασκευή της «όντένσις».

με τη διαφορά ότι δεν θ' αφήσετε μακριά το συρμάτινο στέλεχος, αλλά θα το στερεώσετε κατ' ευθείαν στο ξύλινο. 'Αν θέλετε να φτιάξετε πιο μεγάλα λουλούδια, δεν έχετε παρά να μεγαλώσετε λίγο κάθε ένα από τα πατρόν.

Τ' άστρα

Πόσα, πόσα λαμπυρίζουν
πόσ' άστέρια εκεί ψηλά.
Χίλια μάτια, που σπιθίζουν
και μās βλέπουν χαμηλά.

*

Κανηλάκια, φαναράκια,
λάδι ποίος τούς δάζει εκεί;
Ποίος τ' ανάβει τα βραδάκια;
Ποίος τὰ σβεί κάθε πρωί;

*

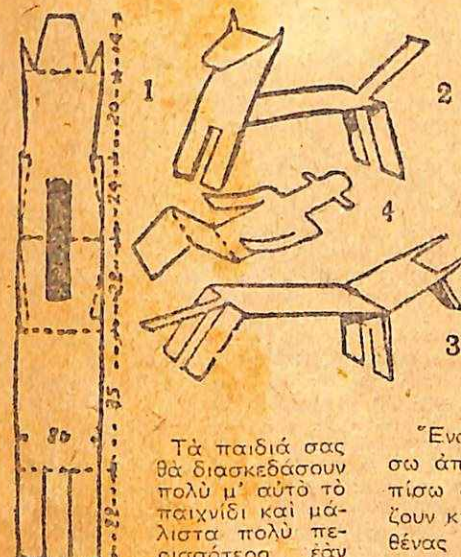
Κάνω γιά να τὰ μετρήσω,
Δέκα... Είκοσι... Έκατό...
Τάχασα! Να ξαναρχίσω
είναι βλέπω περιττό.

*

Κάθομαι και τὰ κυττάζω,
νάμουν άστρου λέω κι' εγώ
σαν καράβι ν' άρμενίζω
στο γαλάζιον ούρανό...

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ-ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ ΜΕ ΑΛΟΓΟ

βαλλάρη (σχέδιο 4) και βάλετε το κάτω του μέρος μέσα στα μπροστινά πόδια του αλόγου.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ.—Βάλτε το αλολο με τον καβαλλάρη απ' τη μία μεριά και τον ταύρο από την άλλη, σ' απόσταση 20 εκατοστών, πάνω σ' ένα λουστράρισμα τραπέζι ή πάνω σ' ένα μουσαμά.

Ένας παίκτης στέκεται πίσω απ' το αλολο, ένας άλλος πίσω απ' τον ταύρο κι' αρχίζουν κι' οι δυο να φυσούν ο καθένας πάνω στο ζώο του. Νικητής θα είναι εκείνος που θα κατορθώσει να ρίξη τον αντίπαλό του.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

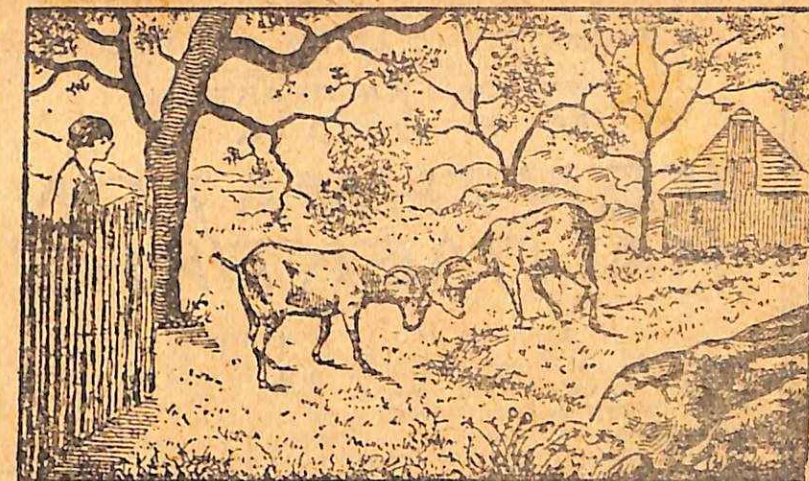
Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό και πολύ... θεωρωδωκό.

Η Ρηνούλα φωνάζει τα τρία της αδελφία για να χωρίσουν τις δυό κατσίκες που μαλώνουν. Πού βλέπετε τα τρία παιδιά;

Το παραμυθάκι μας

Τὰ ταξίδια μιᾶς άλεπούς

Μια φορά κι' έναν καιρό μια άλεπού ξεκίνησε να πάει να δροή τη τύχη της.

Πήρε το ταγάρι της στον ώμο κι' άρχισε να κυττάει προσεχτικά τριγύρω. Άφουγκραζότανε μην άκούση τίποτα. Ξαφνικά άκουσε έ : «Ζ—ζ—ζ—ζ» Γύρισε το κεφάλι και είδε μια σφίγγα. Την πήρε και την έβρισε στο ταγάρι της.

Πήρε πάλι δρόμο η άλεπού ως που έφτασε σ' ένα σπίτι.

Μπήκε μέσα και είπε στην κυρά.

—Μπορώ ν' αφήσω το ταγάρι μου;

—Άστο, είπε η γυναίκα. —Πρόσεχε μην το άνοιξης, είπε η άλεπού και έφυγε.

—Θά ρίξω μονάχα μια ματιά, σκέφτηκε η γυναίκα.

—Άνοιξε το ταγάρι και «Ζ—ζ—ζ—ζ» δγήκε έξω η σφίγγα. Άπ! την άρπαξε με τη μύτη του ο πετεινός και την έφαγε.

Σε λιγάκι γύρισε η άλεπού, κύτταξε το ταγάρι της και η σφίγγα έλειπε.

—Πού είναι η σφίγγα μου; —Την έφαγε ο πετεινός, άποκρίθηκε η γυναίκα.

—Πολύ καλά, είπε η άλεπού. Λοιπόν ο πετεινός είναι δικός μου.

Έβαλε τον πετεινό μέσα στο ταγάρι, το έδεσε και πήρε πάλι το δρόμο, ως που έφτασε σ' άλλο σπίτι.

Μπήκε μέσα και είπε στην κυρά.

—Μπορώ ν' αφήσω εδώ το ταγάρι μου ως που να πάω στο πανηγύρι του προφήτη Λιά;

—Άστο, είπε η γυναίκα. —Πρόσεχε μην τ' άνοιξης! είπε η άλεπού κι' έφυγε.

—Δε θα ρεύσαι. Τι θά γίναν ρίξω μια ματιά! συλλογίστηκε η γυναίκα.

—Άνοιξε το ταγάρι να ρίξη μια ματιά και στη στιγμή ο πετεινός δγήκε έξω.

—Άπ! Τον άρπαξε το γουρού νι με το στόμα που και τον έφαγε.

—Πού είναι ο πετεινός μου; ρώτησε η άλεπού σα γύρισε.

—Τον έφαγε το γουρού νι.

—Πολύ καλά, είπε η άλεπού λοιπόν το γουρού νι είναι δικό μου.

Έβαλε το γουρού νι μέσα στο ταγάρι, το έδεσε και πήρε πάλι δρόμο, ως που έφτασε σ' άλλο σπίτι.

Εκεί η νοικοκυρά άνοιξε πάλι το σακκούλι και το γουρού νι έθαγε η γελάδα της. Η άλεπού πήρε δική της τη γελάδα και τράβηξε σ' άλλο σπίτι.

Μα κι' εκεί η γυναίκα άνοιξε πάλι το ταγάρι... και το παιδί της κυνήγησε τη γελάδα.

Σε λιγάκι γύρισε η άλεπού και ρώτησε:

—Πού είναι η γελάδα μου; —Η γυναίκα άποκρίθηκε:

—Βγήκε από το ταγάρι και το παιδί μου την κυνήγησε ως πέρα μακριά.

—Πολύ καλά είπε η άλεπού. Λοιπόν θα πάω το παιδί μαζί μου.

Έβαλε το παιδί στο ταγάρι και ξεκίνησε για το παρακάτω σπίτι.

Σαν έφτασε είπε στη νοικοκυρά:

—Μπορώ ν' αφήσω εδώ το ταγάρι μου ως που να πάω στο πανηγύρι του προφήτη Λιά;

—Άστο, είπε η γυναίκα που έφτανε τηγανίτες για τα παιδιά της. Ξέχασε ολόκληρα το ταγάρι και δεν πήγε να τ' άνοιξη.

—Σας παρακαλώ, μου δίνετε καιμένα μια τηγανίτα; Είπε το παιδάκι μέσα απ' το ταγάρι.

Η γυναίκα ξαφνιασθηκε με τη φωνή που δγήκε από το ταγάρι.

Άφησε στην άκρη τις τηγανίτες της κι' έτρεξε στο ταγάρι. Το άνοιξε και δγήκε από μέσα το παιδί. Η γυναίκα του έδωσε τηγανίτες κι' αυτό της είπε την ιστορία του.

—Θά της παίξουμε τώρα ένα καλό παιχνίδι της πονηράς της άλεπούς είπε η γυναίκα.

Πήρε λοιπόν το σκύλο του σπιτιού, τον έβαλε μέσα στο ταγάρι και το έδεσε έπειτα, όπως το είχε δεμένο η άλεπού.

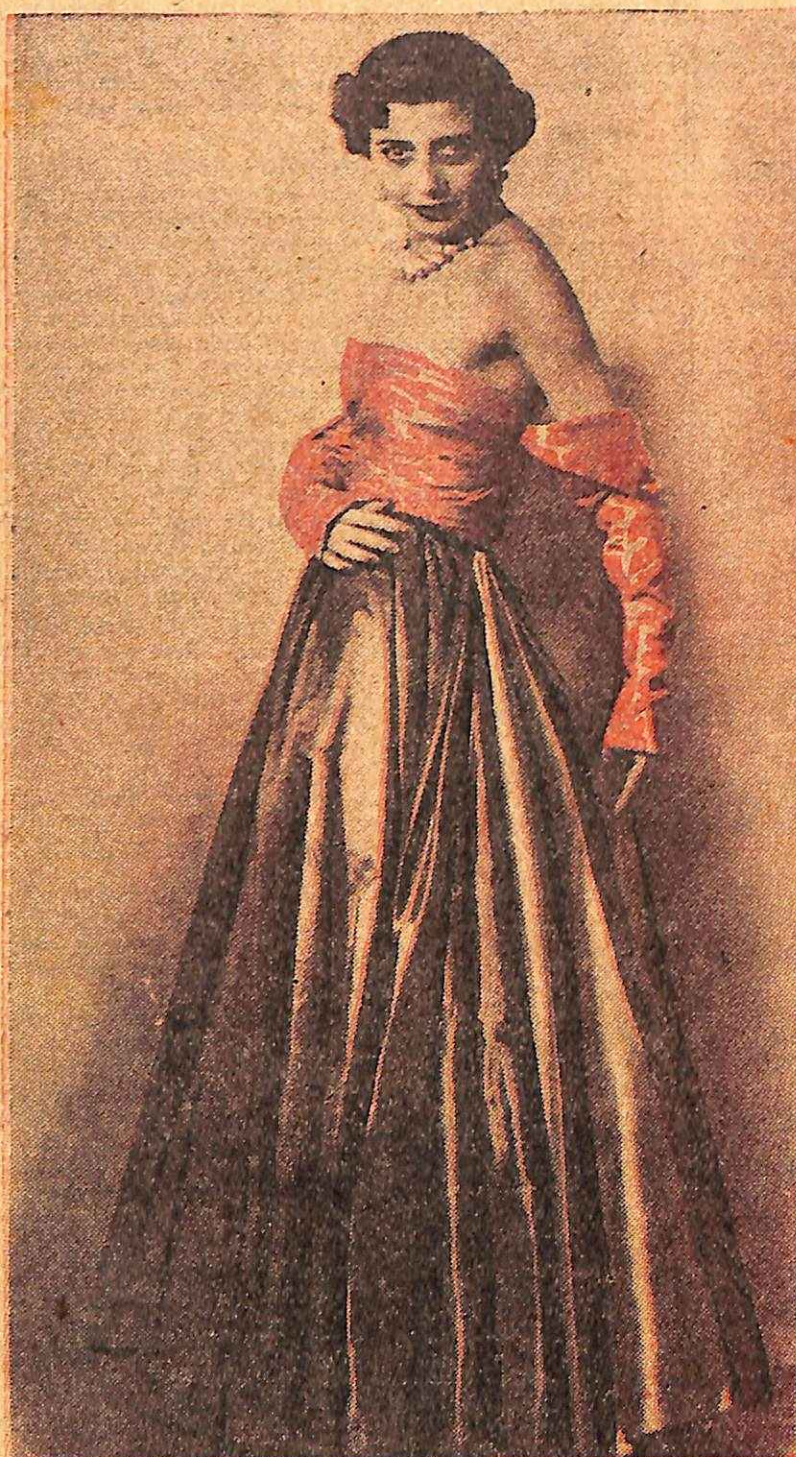
Σε λιγάκι η άλεπού γύρισε. Είπε γερά δεμένο το ταγάρι της κι' έτσι το πήρε στον ώμο και τράβηξε για το δάσος.

Κάθισε κάτω κι' έβλεπε τα ταγάρι. Πεταχτηκε από μέσα ο σκύλος και—Άπ!

Εδώ τελειώνει το παραμύθι.

49

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

1) Μοντέλο του Οίκου Τσούχλου. Βραδυνό φόρεμα από ταφτά σε χρώμα φούξιας πάλ.

(Φωτ. 'Ελευθεριάδη)

2) Μοντέλο του Οίκου Βασιλειάδου. Νυχτικό από ζωρζέτα σε χρώμα φυσική γαρνιρισμένο με κορδόνι ιδίου χρώματος.

(Φωτ. 'Ελευθεριάδη)

ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΝΝΕΑ ΜΗΝΕΣ...

ΝΕΑΡΗ γυναίκα, είσαι πιά μητέρα! Έχεις καταλάβει άραγε το νόημα που περικλείουν αυτά τα ξη γράμματα; Μπορώ να σου μιλώ ακόμα στον νικό Μόνικα, γιατί σε γνωρίζω από κοριτσάκι με τις πλεξούδες στο λαιμό τότε που έφελνες στην εκκλησία τό: Εύλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου....

Σήμερα πιά, Μόνικα, η προσευχή σου δεν θα είναι πιά μία άφηρησι αφήρημένη, γιατί και συ επίσης φέρνεις μέσα σου ένα νέο θεό.

Ο άντρας σου και συ είστε χωρίς άμφισβησία, ευτυχισμένοι. Άλλα, όπως και τόσοι άλλοι, φαντάζεστε πως αρκεί να περιμένετε με υπομονή το γεγονός. Α! όχι, Μόνικα. Μπορείς να κάνεις κάτι καλύτερο απ' το να περιμένεις, κι αυτό πρέπει ναχες στο μυαλό σου όπως θα δής παρακάτω.

Για να μάστε εilikρινείς, θάπρεπε ν' αρχίσει κανείς την προετοιμασία αυτού του μικρού Θεού, από πολύ νωρίτερα. Θάπρεπε γονείς και παιδαγωγοί να είχαν συνειδητοποιήσει σε όλους, πως σκοπός της ζωής είναι πρώτα να ζήσει κανείς, ύστερα να μεταδώσει αυτή τη φλόγα και πως καθέννας οφείλει να παρασκευάζεται γι' αυτό, διανοητικά, ήθικά, φυσικά, είτε είναι αγόρι είτε είναι κορίτσι. Όπωςδήποτε, να που είμαστε παρόντες, σε μία στιγμή κρίσιμη της γυναικείας σου ζωής, σ' αυτούς τους αποφασιστικούς έννεα μήνες.

Θα σου έδωσαν βέβαια να διαβάσεις διάφορα βιβλιαράκια που παρουσιάζουν το παιδί σαν ένα μικρό άνθρωπο, που ξεχωρίζει την διαίτα του, τις δόσεις του γαλακτός, την καμπύλη του θώρακος, τις χρονολογίες της οδοντοφυΐας κ.λ.π. Πολύ καλά, αλλά η φύσι προχωρεί τόσο γρήγορα, δεν θάταν προτιμότερο ν' αρχίσουμε απ' την αρχή;

Μάθε λοιπόν, πως μέσα στο πρώτο φυ-

σικό λίκνο, τη μήτρα, το έμβρυο οφείλει ν' ακολουθήσει μία θαυμαστή εξέλιξη. Από ένα μικροσκοπικό σταγονίδιο που ζυγίζει μόνο δέκα χιλιοστά του γραμμαρίου φθάνει και ξεπερνάει τα τρία κιλά. Ξεκινά από ένα κύτταρο, το γονιμοποιημένο ωάριο και στο τέλος του έννεαμήνου, θα έχει εκατό δισεκατομμύρια τέτοια κύτταρα. Ξεκινά σαν αμοιβάδα, θα γίνει σκουληκι κι' αφού διαβή μ' ένα ήλιγγιώδες άλμα όλες τις βαθμολογίες της ζωολογικής κλίμακος, θα πάρη τελικά τη μορφή του ανθρώπου.

Καταλαβαίνεις λοιπόν μικρή μου την αξία αυτών των 9 μηνών μέσα στους οποίους διαπλάθεις το σαρκίνο κι' έμψυχο ομοίωμά σου; Έχεις αναλάβει ολοκληρωτήν ευθύνη γιατί κατά τον σχηματισμό του ακριβώς, το έμβρυο, είναι πιο ευαίσθητο κι' επομένως πιο εύπλαστο.

Η έγκυμοσύνη δεν είναι άρεσκια. Μην παίρνεις ποτέ, Μόνικα, την έγκυμοσύνη, σε μία αβρότητα. Αντίθετα, είναι μία φυσιολογική κατάσταση. Οι ώθησες και η μήτρα πρέπει να εκπληρώσουν τον προορισμό τους, όπως ακριβώς η καρδιά χτυπά και τα πόδια μας μετακινούν. Που σημαίνει πως δεν πρέπει να υπάρχει θ ε ρ α π ε ι α στην έγκυμοσύνη, αλλά μία κάποια προσαρμογή του τρόπου της ζωής σ' αυτήν την κατάσταση. Την προσαρμογή αυτή θα την έ π ι τ υ χ ο υ μ ε καλύτερα ακολουθώντας όσο το δυνατό αυστηρότερα τους νόμους της φύσεως, και αποβάλλοντας τις συνήθειες εκείνες που ονομάζουμε πολιτισμό. Δηλαδή σε χοντρές γραμμές μπορείς να μην αλλάξεις τίποτα στον τρόπο της ζωής σου, αν αυτός είναι σύμφωνος με τους νόμους της φύσεως. Είναι βέβαιος πως έχεις τη συνήθεια να περπατάς, να κάνεις μπάνιο στη θάλασσα, να εκθέτης την επιδερμίδα σου στον αέρα και στον ήλιο, να καλλιεργείς τον κήπο σου.

Δεν υπάρχει λόγος να σταματήσεις τις συνήθειες αυτές. Θα προσδιορίσουμε όμως μερικά σημεία.

Η ένδυμασία

Πρέπει να είναι εύρύχωρη. Τίποτε δεν πρέπει να σφίγγει. Ούτε καλτσόδετες, ούτε ψηλά τακούνια. Το πόδι πρέπει να πατάει καλά μ' ολόκληρο το πέλμα. Μία κυλότα μάλλινη επιβάλλεται γιατί έχει το πλεονέκτημα να διατηρή μία σταθερή θερμοκρασία.

Η τροφή

Οι διαιτολόγοι συνιστούν σοβαρή αύξηση των άζωτούχων τροφών, υπό μορφή κρέατος. Η υπερβολή όμως είναι σφάλμα. Μακριά από κρέατα κυνηγιού. Κονσέρβες, λουκάνικα, ατόματα. Μετριασμός στο άλατι και μεγάλη χρήση λαχανικών φρέσκων: Πράσινες σαλάτες, τομάτες ώμες, καρότα, μαύρες ελιές, φρούτα ώριμα, γαλακτερά, τυρί, γιουρτζι, αυγά φρέσκα. Κρέας κατά προτίμηση σκάρας. Έλαττωσι των αμυλώδων, ζαχαρώδων, γλυκισμάτων και λιπών. Ο κανόνας είναι να επιμείνουμε στην απόλυτη φρεσκότητα των τροφίμων και στη μεγάλη ποικιλία. Ο οργανισμός θα μπορεί ν' άντλή ό,τι του χρειάζεται. Οι τεχνητές διταμίνες απαγορεύονται, εκτός ειδικών περιπτώσεων. Μεγάλη προσοχή στην καλή μάσησι. Από απόψεως ποσότητας τίποτε πιδ επικίνδυνο από το λεγόμενο: «μιά γυναίκα έγκυος πρέπει να τρώη για δύο». Πρέπει να τρώη κανονικά, όχι όμως να παρατρώη.

Ένας τρόπος ρυθμίσεως είναι και η ζυγαριά. Θα μου κάνης τη χάρη μικρή μου Μόνικα, να ζυγίζεσαι δυο φορές το μήνα. Δεν πρέπει να περάσης το φυσιολογικό σου βάρος παρά μονάχα όσο ζυγίζει το παιδί που βαστάς. Ως προς το πιτό, μονάχα νερό! Μπορείς βέβαια να πίνης και λίγο κρασί, αν το συνήθιζες ή μπίρα, αλλά το καλύτερο είναι χυμός φρούτων.

Ποτέ όμως όρεκτικά και λικέρ. Αντικατάστησε τον καφέ ή το τσάι σου με κάτι άλλο. Νάχης πάντα στο νου σου, πως το νευρικό σύστημα του παιδιού είναι πολύ ευαίσθητο.

Τα λιγούρέματα, επιθυμίες ή τὰ αντίθετα, δεν πρέπει να τα θεωρήσωμε καπρίτσια. Είναι αποτέλεσμα διεγέρσεως του ένστικτου.

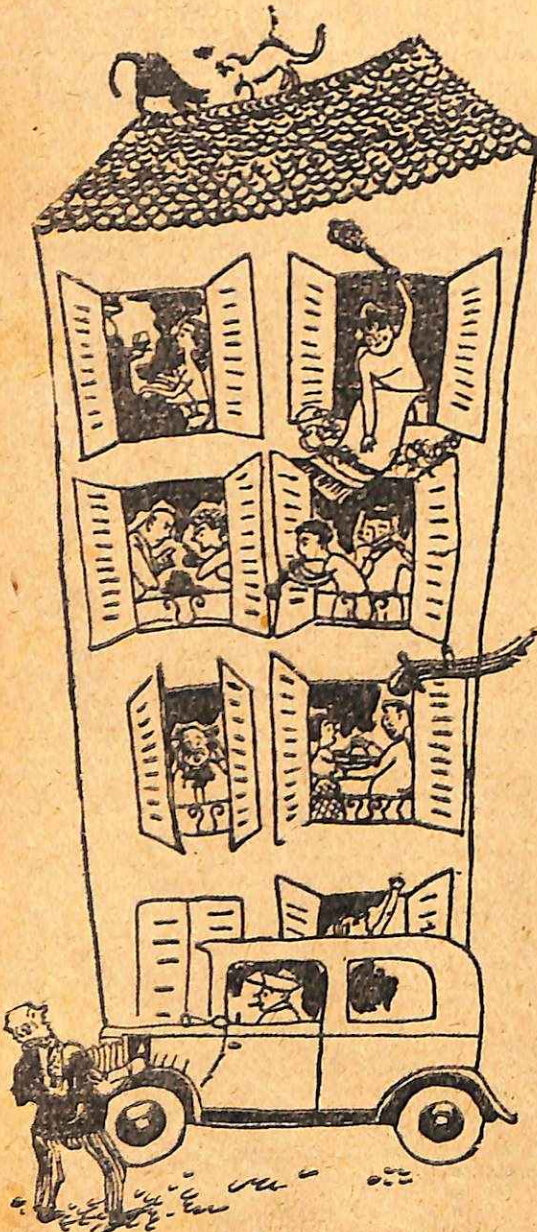
Η μία θα επιθυμήση το μαύρο φωμί: είναι γιατί το άσπρο δεν έχει τα συστατικά του φλοιού του σταριού. Η άλλη θα λιγουρευτή τη σαλάτα. Είναι γιατί η χλωροφύλλη ή το μαγνήσιο της της λείπουν. Κάθε ιδιοτροπία της έγκυος δεν πρέπει ν' απορριπτεται άσχημητί εκτός αν είναι παράλογη.

Το κάπνισμα

Θα με κατηγορήσετε ίσως Μόνικα, πως έχω την πρόθεσι να καταπολεμήσω τον καπνό. Μά όχι, όχι. Αντίθετα ο καπνός είναι που αρχίζει να πολεμά την ανθρωπότητα. Διαπιστώνω μόνο, αυτό που όλος ο κόσμος βλέπει και ελικρινώς λυπάμαι για τα συμπαθή θύματα. Είναι γεγονός πως οι γυναίκες και τα κορίτσια καπνίζουν σήμερα όλο και περισσότερο. Έχει όμως θετικά αποδειχθή πως πολλές αποβολές οφείλονται στο κάπνισμα. Και μπορούμε χωρίς καμμία αμφισβησία να πούμε πως και για τους άσχημους τοκετούς, φαίνεται αποκλειστικά οι... καπνοβιομηχανίες! Έγουν δημοσιευθή ένα σωρό περιπτώσεις θανάτων εμβρύων στις αδιόρθωτες καπνίστριες όπου καμμία άλλη αίτια δεν υπήρχε.

Ωστόσο αυτό που δεν μπορεί κανείς πιά ν' αμφισβητήσει είναι πως μερικά τσιγάρα που θα καπνίσει μία μητέρα είναι άσχετα για να επιφέρουν αύξηση των καρδιακών παλμών του εμβρύου από 5—40 στο λεπτό. Νά ξέρης, Μόνικα, πως όλες οι φαρμακείρες δεν είναι μεγάλες με στρυχνίνη. Είναι κι' όλες αυτές οι κοπέλλες και χαριτωμένες κυρίες, ο ί α ν ι κ α ν ε ς ν' αντίσταθούν στην εγκληματική τους μανία του καπνίσματος. Υποχρεώνουν έτσι τον άθωο καρπό που δριμάζει μέσα τους ν' απορροφή όλες τις τοξίνες που ανέκαλυψε μέσα στον καπνό ο Γουσταύος Λεμπόν. Άς προσθέσουμε πως η παραμονή ώρους όπου άλλοι καπνίζουν είναι κι

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 64)

ΜΗΝ ΕΝΟΧΛΗΤΕ ΤΟΥΣ ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΣΑΣ

Οι νευρικοί ή υπερευαίσθητοι άνθρωποι αποτελούν στην εποχή μας την πλειοψηφία των κατοίκων των μεγαλοπόλεων. Οι λόγοι είναι γνωστοί: οι συνθήκες της σημερινής ζωής και οι διάφορες θορυβώδεις εξωτερικές του πολιτισμού μας. Τα αυτοκίνητα, με τις εξατμίσεις τους, με τα κλάξον τους, οι μοτοσυκλέτες, τα τράμ, τα εργοστάσια κ.τ.λ. κ.τ.λ., αποτελούν λίμνες που τροχίζουν αδιάκοπα τα νεύρα μας. Και η μέν αστυνομία φροντίζει αυτούς τους θορυβώδεις να τους περιορίσει με διάφορες απαγορευτικές διατάξεις, αλλά για να απαλλαγούμε εντελώς απ' αυτούς είναι αδύνατο γιατί αποτελούν την ίδια τη ζωή του 20ού αιώνα.

Υπάρχουν όμως όρισμένοι θορυβοί, που μπορούμε με λίγη καλή θέληση και με λίγη προσοχή να τους αποφύγουμε ή τουλάχιστον να τους περιορίσουμε σε βαθμό που να μην ενοχλούν τους άλλους.

ΟΙ ΘΟΡΥΒΟΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Πρώτα—πρώτα είναι οι οικιακοί θορυβοί. Οι καρέκλες και τα έπιπλα δεν είναι ενταγμένα για να τα σβώνη κανείς στο

πάτωμα. Η μετακίνησή αυτή ενώ δεν προσφέρει τίποτα στους ιδιοκτήτες των επίπλων, ενοχλεί τρομερά τους ενοίκους του κάτω πατώματος. Το φαράσι που πετάξαμε χάμω, ή πόρτα που έκλεισε με δυναμί, τρώμαξαν τη γηρά που καθόταν ήσυχα στην πολυθρόνα της στο αποκάτω πάτωμα.

Ξαίρω μία γυναίκα, που έπειδή ο άντρας της σηκώνεται, λόγω της εργασίας του, στις 5 το πρωί, αρχίζει κι αυτή το συγύρισμα του σπιτιού εκείνη την ώρα. Φυσικά γι' αυτήν είναι μία προσρμογή στις συνθήκες της ζωής τους, μα τί χρωστάει ένας μηχανικός του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου, ο οποίος μένει στο διπλανό διαμέρισμα, που κοιμάται στις 2 τη νύχτα, έπειτα από τρεις ώρες να τον ξυπνή ή γειτόνισσά του με το τίναγμα των χαλιών της;

Σας άρεσει να βλέπετε τα παιδιά σας να παίζουν. Είναι πολύ φυσικό αυτό και δεν σας κατηγορώ. Μά, για όνομα του Θεού, μην τους δίνετε το ταμπουρλό ή την τρομπέτα για να παίξουν παρά μόνο σαν πηγαίνουν στο πάρκο. Μην τ' αφήνετε επίσης να χοροπηδούν στο πάτωμα, γιατί τα πεδημάτα τους αντηχούν σε σφυριές στο μυαλό της γειτόνισσας που κάθεται από κάτω.

Εάν η κόρη σας μαθαίνει πιάνο, να την βάζετε να παίξει τις ώρες που θα ενοχληθούν λιγώτερο οι γείτονόι σας.

★

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Πολλές γυναίκες τραγουδούν ενώ κάνουν τις δουλειές του σπιτιού. Προς Θεού, σιγά όμως. Ο γείτονας σας που εργάζεται πνευματικά, χάνει με τους λαρυγγισμούς σας τον ειρμό των σκέψεών του.

Ίσως μου πητέ: είμαι σπίτι μου και μπορώ να κάνω ότι θέλω. Σας απαντώ: Θα θέλατε να σκεφθούν κατά τον ίδιο τρόπο και οι γείτονές σας;

Θυμηθείτε το παλιό γνωμικό που λέει: Μην κάνεις στους άλλους εκείνο που δεν θέλεις να σου κάνουν εμένα.

Θα σας πω μία ιστορία. Ένας ταξιδιώτης θόνη άργα τη νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο. Είναι κουρασμένος και διάζεται να πέση στο κρεβάτι του. Βγάζει το ένα παπούτσι του και τρομάζει με τον κρότο που κάνει αυτό πέφτοντας στο πάτωμα. Τότε βγάζει και το δεύτερο και το ακουμπάει σιγά χάμω. Μα στο δωμάτιο που βρίσκεται από κάτω, ένας ενοίκος που ξύπνησε από το θόρυβο του πρώτου παπουτσιού, περιμένει και το δεύτερο παπούτσι. Περιμένει, περιμένει κι' ο έννευρισμός του έχει φθάσει στον υπέρτατο βαθμό. Στο τέλος πετάγεται από το κρεβάτι του, ανεβαίνει στο άλλο πάτωμα και χτυπάει στην πόρτα του ενοχλητικού ενοίκου: «Σας ίκετεύω, κύριε, βγάλτε και το άλλο σας παπούτσι για να μπορέσω να κοιμηθώ...»

Νομίζω ότι αυτή η ιστορία μιλάει μόνη της ώστε να μη χρειάζονται επεξηγήσεις.

★

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟ ΓΕΙΤΟΝΑ

Έφ' όσον μπορούμε ν' αποφύγουμε όρισμένους θορυβούς άς τους αποφύγουμε. Άς σκεφθούμε ότι δίπλα μας είναι κάποιος σπουδαστής, ο οποίος μελετάει, από πάνω μας ένας έπιστήμονας που γράφει ένα σύγγραμμα, από κάτω μας ένας ενοίκος που είναι άρρωστος.

Όλοι αυτοί έχουν ανάγκη από ήσυχία. Μα και όλοι οι γείτονές σας έχουν ανάγκη από ήσυχία. Η ζωή, στην εποχή μας είναι τόσο δύσκολη, που ο καθένας στο σπίτι του θέλει να βρή την ήρεμία που του χρειάζεται για να μπορέση πάλι την άλλη μέρα να συνεχίση τον καθημερινό αγώνα.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Οι ειδικοί ψυχολόγοι και κοινωνιολόγοι ανησυχούν που βλέπουν να αύξανη διαρκώς ο αριθμός των διαζυγίων σε όλόκληρο τον κόσμο. Η γονιμότης των ανθρώπων ελαττώνεται. Η σεξουαλική ζωή γίνεται ολοένα και περισσότερο άτακτη.

Μερικοί σοφοί, όμως, προχώρησαν αρκετά στη μελέτη αυτών των προβλημάτων και ένας από αυτούς, ο Σουηδός ψυχολόγος καθηγητής κ. Τέρρεν, συντέλεσε περισσότερο από κάθε άλλον στον καθορισμό των παραγόντων εκείνων που ή ύπαρξή τους εξασφαλίζει μια ειρηνική κι' ευτυχισμένη οικογενειακή ζωή.

Ίδού, λοιπόν, οι όκτώ παράγοντες που, κατά την γνώμη του καθηγητού Τέρρεν, επιδρούν αποφασιστικά στη ζωή ενός συγχρόνου ζεύγους:

1.— Οι σύζυγοι των οποίων οι γονείς έζησαν δυστυχισμένη οικογενειακή ζωή, έχουν μεγάλες πιθανότητες να τους μιμηθούν.

2.— Οι σύζυγοι που έζησαν ευτυχισμένα τα παιδικά τους χρόνια, βρίσκουν πολύ εύκολωτερα την ευτυχία από τους άλλους.

3.— Οι σύζυγοι, οι οποίοι φιλονεικούν με τους γονείς των φέρουν στους ώμους τους βαρύ φορτίο δυστυχίας.

4.— Άν οι σύζυγοι ευλοκοπήθηκαν πολύ κατά την παιδική τους ηλικία από τους γονείς των, θα βρουν πολύ δύσκολα τον δρόμο προς την ευτυχία.

5.— Οι σύζυγοι, που αγαπούν πραγματικά τους γονείς των, ζουν ευτυχισμένοι. Η κόρη που φιλονεικεί με την μητέρα της είναι πολύ άκατάλληλη ως σύζυγος.

6.— Η σταθερή, αλλά όχι αυστηρή άγωγή, προδιαθέτει το παιδί για την συζυγική ευτυχία.

7.— Οι σύζυγοι, των οποίων οι γονείς τους ενημέρωσαν καλά έπάνω στα σεξουαλικά προβλήματα, θα επιτύχουν στο γάμο τους καλύτερα από τους άλλους.

8.— Οι σύζυγοι δεν πρέπει να αποστρέφονται τον γάμο ή τα σεξουαλικά ζητήματα.

Κάθε φορά, που ο καθηγητής Τέρρεν δρέθηκε μπροστά σε ένα οικογενειακό πρόβλημα, διεπίστωσε, ανεξαιρέτως, ότι κάποιος από τους παραπάνω όκτώ παράγοντας — ή η έλλειψίς του — ήταν η αίτια της δυστυχίας.

Και τονίζει την μεγάλη σημασία της έμπειρίας των γονέων. Γιατί, όλα γίνονται, ως εάν τα παιδιά κληρονομούν την ευτυχία — ή την δυστυχία — από τους γονείς των.

Ευτυχισμένοι σύζυγοι είναι εκείνοι, που έζησαν ευτυχισμένα παιδικά χρόνια, είχαν καλή άγωγή, έζησαν σε περιβάλλον γεμάτο στοργή και το πνεύμα τους ήταν άπηλλαγμένο από τα διάφορα συμπλέγματα.

Έκείνοι, λοιπόν, που πρέπει, πριν από όλα τα άλλα, να προσέξη ή επίσημη, είναι η άγωγή των παιδιών. Και ακόμη να καταβάλη τεράστιες προσπάθειες για να απαλλάξη τα παιδιά από μια κακή κληρονομιά, που προδιαθέτει στη δυστυχία.

ΓΥΑΛΙΑ

Μία γυναίκα με γυαλιά δεν είναι απαραίτητως άσχημη. Θάνει άσχημη, αν νομίζη, πως το να φορή γυαλιά είναι έλλειψία. Υπάρχουν μάλιστα γυαλιά που στέκονται τόσο καλά, που όμορφανουν το πρόσωπο. Άλλα προσοχή στην μόδα! Κ' ή μόδα των γυαλιών αλλάζει σαν όλες τις άλλες. Τα γυαλιά σας θα σας δείξουν γερασμένη, όταν δεν είναι της μόδας, παρά αυτό που συντηζήανε πριν από είκοσι χρόνια. (Βλ. ΜΑΤΙΑ).

ΔΕΡΜΑ

Το δέρμα της γυναίκας είναι από τα πιο αποφασιστικά στοιχεία της έπιτυχίας της. Ήμπορει ή γυναίκα να έχη τέλει σώμα και πρόσωπο κανονικό, όταν όμως το δέρμα της είναι ελαττωματικό, χάνει πολύ. Άλλά και στην περίπτωση αυτή, όπως και σε κάθε άλλη, δεν πρέπει να χάνουμε το θάρρος μας. Πρώτα μπορούμε να καταπολεμήσουμε κάθε μας ελάττωμα με την φροντίδα την αδιάκοπη, αλλά και να το σκεπασουμε με άλλα μας προτερήματα και κυρίως και πάντα με την χάρι και την άκτινοβολία της ψυχής μας.

1ο Γνωρίσετε το δέρμα σας.

Όταν πάτε, σ' ένα μεγάλο κατάστημα (κυρίως στην Εύρώπη) και ζητήσετε από το τμήμα Καλλυντικών μία κρέμα, μία λοσιόν, αν δεν έχετε συμβουλευθ ή κανένα ειδικό ή το Ίνστιτούτο Καλλονής, θα σας ρωτήση ο υπάλληλος: «Τι λογής είναι το δέρμα σας; Παχύ, ξερό ή κανονικό;»

α) Το δέρμα σας είναι παχύ, όταν παρουσιάζη μία λιπαρή γυαλιστεράδα και προπαντός στα λευταία, όταν είσαστε νέα. Γιατί το παχύ δέρμα είναι πρόνομιο της νεανικής ηλικίας. Και πολύ σπάνια συμβαίνει μία γυναίκα που πέρασε τα τριάντα, να έχη δέρμα παχύ.

Το μακιγιάζ δεν πιάνει καλά στα παχειά δέρματα. Κόβει. Και ή πούδρα σχηματίζει πλάκες.

β) Το δέρμα σας είναι ξερό, όταν ζαρόνη εύκολα κι' όταν γυαλίζη όπως ο ταφάς. Η πούδρα δεν κολλάει στα ξερά δέρματα παρά μόνο αν έχουν άλειφθ ή προηγουμένως με κάποια κρέμα, που κι' αυτή απορροφάται πολύ γρήγορα από την επιδερμίδα. Τα ξηρά δέρματα είναι πολύ ευαίσθητα στο κρύο και στον ήλιο. Εύκολα σκάζουν

έχη πλούσιο αίμα και τροφοί που περιέχουν πολύ θειάφι, για ναχή καθαρό αίμα. Πρέπει να καταναλώση πολλά χόρτα και φρούτα σχετικά με την ποσότητα του κρέατος, για να λειτουργούν καλά τα έντερα της. Και να μιεί διαίτα, που αν την ακολουθήσετε, θα έχετε λαμπρά αποτελέσματα μέσα σε τρεις εβδομάδες. Παιρνετε σέλινο (κλωνί), καρότα, σπανάκι και τα ψιλοκόβετε στις ακόλουθες αναλογίες:

Σέλινο: δυό φλυτζάνια του τσαγιού.

Καρότα: 3/4 του φλυτζανιού.

Μαϊντανό: δυό χοντρές πρίζες.

Βάζετε να δράση μιάμιση λίτρα νερό και μόλις πάρη βράσι ρίχνετε μέσα τα χόρτα και τ' αφήνετε μισή το πολύ ώρα — όχι παραπάνω. Στραγγίζετε κατόπιν και ρίχνετε μέσα λιγάκι άλάτι φυτικό.

Μ' αυτό το ζουμί μπορείτε να περάσετε δυό μέρες. Θα πίνετε ένα φλυτζάνι του τσαγιού το πρωί, άμα ξυπνήσετε, ένα το μεσημέρι και ένα το βράδυ, πριν πέσετε στο κρεβάτι. Το ζουμί αυτό περιέχει άρκετο σίδηρο και θειάφι, άστε να σας καθαρίση καλά τα έντερα.

Μετά μισή ώρα, άφου πάρετε το πρωινό σας ζουμί, θα φάγετε ένα πιτύο ξερά διαμάρκνη, έτοιμασμένα έτσι: θα βάλετε τα διαμάρκνη μιά μέρα προηγουμένα μέσα σ' ένα μπλ, θα τα πασπαλίσετε με ζάχαρι κ' ύστερα θα τα σκεπάσετε με νερό. Έτσι μαλακώνουν και γίνονται πιο εύκολα λωχώντα.

Τα διαμάρκνη περιέχουν πάρα πολύ σίδηρο. Άρα πλούτιζον το αίμα, άρα άφελον το χρώμα του προσώπου σας.

Σίδηρο περιέχουν επίσης οι φακές και τα κρεσσόνια και γενικά όλα τα λαχανικά, που έχουν βαθύ πράσινο χρώμα. Άπ' αυτά τα χόρτα (και κυρίως τα σπανάκια) να δίνετε άφθονα στα παιδιά σας. Είναι εξαιρετικά για την κατεπλήρωσι της αναμίας.

Χορταρικά, που περιέχουν θειάφι, είναι τούτα: καρότα, κρεμμυδιά, μαρούλια. Να τρώτε πολλά κρεμμυδιά, βρασά ή ώμα. Τα ώμα (ένα την ήμερα) είναι πιο ώφέλεια. Όσες δεν μπορούν να υποφέρουν τη μυρωδιά του κρεμμυδιού, μπορούν να τα βράζουν και να τα κάνουνε πουρέ, ανακατεύοντας τα με ίση ποσότητα πουρέ πατάτας. Η μυρωδιά και ή γεύσι του κρεμμυδιού χάνονται μέσα στην πατάτα.

ΔΙΑΚΟΝΕΣ

Θα παρίσχει περισσότερο να διομάσουμε από μας το έθνος: Έξοχ ή. Γιατί οι διακοπές χωρίς έξοχη δεν ενωσύνται.

Άλλα για να σας ώφελήση ή έξοχη πρέπει:

1) Να μέινετε τουλάχιστο έναμην μήνα.

Πραγματικά σας χρειάζονται 21 μέρες όσο να έγκλιματισή το σώμα στο καινούργιο του περιβάλλον. Και μο-

ΕΤΟΙΜΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΣΑΣ

Ένα σπουδαίο κεφάλαιο για την αποκατάστασι ενός κοριτσιού είναι η προίκα της

Κάθε νέα γνωρίζει πώς όσο νωρίτερα αρχίζει να ετοιμάζει το ρουχισμό της προίκας της, τόσο το καλύτερο γι' αυτήν. "Αν αρχίσετε να ετοιμάζετε σιγά σιγά τα ρούχα του νοικοκυριού σας θα μπορέσετε να τ' αγοράσετε σε καλή ποιότητα και δεν θα θρεθίτε άπροετοίμαστη όταν έρθει η ευλογημένη ώρα των άρραβώνων σας. Τότε τα ρούχα που συγκεντρώσατε θα σας φανούν σαν χάρισμα και θα μπορέσετε να διαθέσετε χρήματα για την αγορά άλλων πραγμάτων.

Διαλέγετε με μεγάλη προσοχή το ρουχισμό του σπιτιού. "Αλλ' όταν είναι σε καλή ποιότητα θα κρατήσει περισσότερο και θα έχετε μεγάλη οικονομία. "Αν θελήσετε ν' αγοράσετε τα λευκά σας είδη σε μεγάλη ποσότητα, προτιμήσετε να κάνετε τα ψώνια σας όταν γίνονται οι εκθέσεις λευκών ειδών, για να έχετε την ευκαιρία και τη δυνατότητα να διαλέγετε.

"Αν προτιμάτε τα έτοιμα σεντόνια κλπ. φροντίστε να έχουν τα σεντόνια και οι πετσέτες σας χρώματα που δεν ξεβάφουν. Δεν είναι ανάγκη να είναι όμοια ή ανάλογα τα χρώματά τους, καλό είναι όμως να έχετε σαφή αντίληψη για τα χρώματα που θα προτιμήσετε και να φροντίσετε να ταιριάζουν μεταξύ τους.

Να κρατήσετε κάποιαν Ισορροπία ανάμεσα στον καθημερινό ρουχισμό και το ρουχισμό που χρησιμοποιείτε όταν σας έρχονται επισκέπτες. Φροντίστε να ικανοποιήσετε πρώτα τις δικές σας ανάγκες.

Μπορείτε ν' ακολουθήσετε τον εξής καλό κανόνα στα ψώνια σας. Έξασφαλίστε εξη τουλάχιστον κομμάτια για κάθε πρόσωπο — δυο κομμάτια στη χρήση, δυο κομμάτια στην πλύση και δυο κομμάτια στο συρτάρι, η για χρήσι σε περίπτωση ανάγκης.

Σας δίνουμε ένα βασικό κατάλογο για το τί πρέπει

να περιέχει η κασέλα της προίκας σας:

- Κ ρ ε β α τ ο κ ά μ α ρ α :
- 3 κεντητά σεντόνια για κάθε κρεβάτι.
 - 3 σκέτα σεντόνια για κάθε κρεβάτι.
 - 6 μαξιλαροθήκες για κάθε μαξιλάρι.
 - 1 ζεύγος χειμωνιάτικες κουβέρτες για κάθε κρεβάτι.
 - 1 ζεύγος καλοκαιρινές κουβέρτες για κάθε κρεβάτι.
 - 1 πάπλωμα.
 - 2 κουβέρτες για στρώσιμο για κάθε κρεβάτι.

- Μ π ά ν ι ο :
- 12 πετσέτες μπάνιου.
 - 12 πετσέτες προσώπου.
 - 12 τρίφτες.
 - 3 μπουρνούζια.

- Τ ρ α π ε ζ α ρ ί α :
- 2 καλά τραπεζομάνηλα με 12 ταιριαστές πετσέτες για κάθε σερβίσιον.
 - 4 καθημερινά τραπεζομάνηλα.
 - 2 τραπεζομάνηλα για στρώσιμο που δεν πλένονται.
 - 6 σερβίς από πετσέτες φαγητού.

- Κ ο υ ζ ί ν α :
- 12 πετσετάκια των χειρών.
 - 12 πετσετάκια κουζίνας

για σκούπισμα των πιάτων. Όταν εξασφαλίσετε αυτά τα βασικά πράγματα, τότε μόνον αρχίσετε να συγκεντρώνετε πολυτελή ρουχισμό, δηλαδή: φανταχτερές πετσέτες για τους επισκέπτες, πραγματικά για τα τραπέζια και την τουαλέτα σας, κεντητά σερβίς, ωραία λινά τραπεζομάνηλα κλπ. Τό τί θα προσθέσετε στην κασέλα της προίκας σας θα εξαρτηθεί φυσικά από τις δυνατότητές σας, τις οικονομίες σας και την αδιάκοπη σας φροντίδα.

ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η διάσημη ήθοποιος Σάρα Μπερνάρ έωρταζε την όλην επέτειο των γενεθλίων της μαζί με μερικούς συναδέλφους της. Ένας από αυτούς θέλοντας να την κολακέυση, της είπε:

— Είναι εκπληκτικό πώς φαίνεσθε πάντα νέα!...

— Μην λέτε ανοησίες, απήντησε η Σάρα Μπερνάρ. Τά έζηνα εξ χρόνια είναι ήδη πολλά...

— Μά όχι, κυρία μου, διεμαρτυρήθη ο νεός. Σας δεδαίωνα ότι δεν είναι πολλά.

Τότε η Σάρα Μπερνάρ του είπε έληρα - έληρα:

— Για έναν άρχαιο ναό, ασφαλώς δεν είναι πολλά, αλλά για μια γυναίκα παρσαίνε...

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ ΦΙΛΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝ)ΓΡΑΦΟ

Στις 11 παρά τέταρτο ακριβώς ενός πρωινού, μία κάποια μίς Τέρρυ Μουρ φιλεί ένα κύριο Γκλέν Φόρντ...

"Αλλά τα πράγματα δεν είναι ποτέ τόσο απλά, όσο φαίνονται στο φιλμ, και αυτό το θα το καταλάβουμε πολύ καλά όταν ρίξουμε ένα βλέμμα στο βιβλίο όπου αναγράφονται όλα τα περιστατικά που προηγήθηκαν απ' αυτό το φιλί στο στούντιο της Κολούμπια.

Για να φθάσουν λοιπόν οι δυο άσπρες στο φιλί, προηγήσαν τα εξής περιστατικά:

★ "Ωρα 5.30": το πρωί φθάνουν οι κομμάτια και μακιγιέρ, που θα ασχοληθούν με την μίς Μουρ.

★ "Ωρα 6.00": ακριβώς: η μίς Μουρ καταφθάνει και αυτή.

★ "Ωρα 6.30": μία όμας από 35 μηχανικούς, ηλεκτρολόγους, διακοσμητές, ιπποκόμους (το ντεκόρ της σκηνης περιλαμβάνει και 5 αλογα) ανεβαίνουν στη σκηνή και αρχίζουν τη δουλειά.

★ "Ωρα 8.00": φθάνουν στο στούντιο οι Τέρρυ Μουρ, Γκλέν Φόρντ, ο παραγωγός, ο σκηνοθέτης, οι δυο βοηθοί σκηνοθέτες, οι αξεσουαρίστ, ο καλλιτεχνικός διευθυντής και ένα ολοκληρω επίτελειο από κομμάτια, μακιγιέρ, μερικοί ειδικοί του τεχνικού, οι ιπποκόμοι με τα αλογα τους, ο φωτογράφος, φωτορεπόρτερς διαφόρων περιοδικών κλπ...

★ "Ωρα 8.30": στο καμαρίνι τους η μίς Τέρρυ Μουρ και ο Γκλέν Φόρντ ρίχνουν ένα τελευταίο βλέμμα στον ρολο τους.

★ "Ωρα 9.00": οι άνθρωποι πλησιάζουν και περιμένουν να δουν. Ξέρουν ότι ένα φιλίμα επίκειται.

★ "Ωρα 10.10": η Τέρρυ Μουρ και ο Γκλέν Φόρντ γυρίζουν στην πλατεία. Σιωπή βασιλεύει. Το γυρίσμα αρχίζει...

★ "Ωρα 10.30": Μέσα σε μία απόλυτη σιωπή δυο μηχανικοί τοποθετούν τα εργαλεία μετρούσεως στο σημείο που πρόκειται να εξελιχθή η σκηνή του φιλήματος.

★ "Ωρα 10.45": Η Τέρρυ Μουρ και ο Γκλέν Φόρντ θαδίζουν ο ένας προς το μέρος του άλλου. Συναντώνται και φιλιούνται.

★ "Ίδου, λοιπόν, πώς η μίς Τέρρυ Μουρ και ο κ. Γκλέν Φόρντ έφθασαν στο σημείο να φιληθούν στις 11 παρά τέταρτο ενός πρωινού στο στούντιο της εταιρίας Κολούμπια.

Μήπως βρίσκετε τίποτε το μαγευτικό, εξάσιμα, ρομαντικό και υπέροχο στην πεζοτατή αυτή ιστορία;

Αν όμως μπορείτε να έχετε δρόγχο νερό, αυτό είναι το καλύτερο. Η γυναίκα που έχει ξηρό δέρμα, είναι συνήθως γυναικά νευρική. Και μπορείτε να διαπιστώσετε, πώς το δέρμα σας ξεραίνεται περισσότερο, όταν σας συμβαίνει να έχετε υπερδιετρεσι, αψινίες, ή λοιπ τσαλαμένη. Για τα ξηρά δέρματα ουσταίνω, όσο το δυνατόν, περισσότερο σπορ και περισσότερο άερα, περιπάτους, με γρήγορο ρήμα, τρέξιμο — τι δόζει σ' ενέργεια τους άδενες, ο τι καταπραίνει τα νεύρα. Θα σας ουσταίνα ακόμα λίγη άναπαυσι μετά το γέλυμα και τη νύχτα ύπνο γαλήνιο και κανονικό, οχτώ ώρων. Κι επί πλάον να καλλιεργήτε συστηματικά μέσα σας την αίσιοδόξια και το κέφι.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΧΕΙΑ ΔΕΡΜΑΤΑ

Πρώτον και κύριον: όσες έχετε δέρμα παχύ προφυλαχθήτε από την καταχρησι των στυπτικών. Οι σμιγματογόνοι άδενες σας λειτουργούν περισσότερο απ' ότι χρειάζεται και τα στυπτικά τους ερεθίζουν και τους κάνουν μεγαλύτερη την έκκρισι τους. Δεν μπορείτε ν' αφαιρέσετε το λίπος από ένα δέρμα, όπως από ένα πανί, γιατί το ξεραίνουμε μονάχα επιφανειακά και για λίγην ώρα. Η πρώτη φροντίδα της γυνίκας που έχει δέρμα παχύ, είναι να επιδείξη τη διατα του φαγητού της (ΒΑ. ΕΝΤΕΡΑ). Οφείλει ν' αποφεύγη τα οισπνευματώδη, τα ερεθιστικά, τα λιπτα, τις κονσερβες, τ' αλκαλικά και να μην παρταράγη.

Τα στυπνογμένα του προσώπου με ζεστό νερό επιδίδονται στα παχεία δέρματα. Το νερό πρέπει να είναι εγγλυκό. Και για να το μελακώσουμε περισσότερο, το δροζούμε πέντε—δέκα λεπτά ή τού προσθέτουμε λίγο δόρακα. Το στυπνί πρέπει να είναι διαδεχτο. "Αν δεν μπορείτε να πλύνετε πολλά για τα στυπνο άνόνητος στυπνία, τότε χρησιμοποιήτε στυπνία Μασσαλίας. Τα πολύ παχεία δέρματα, μπορούν να χρησιμοποιήσουν με καλά αποτελέσματα στυπνί από βεϊαφι.

Δεν είναι απαραίτητο να στυπνίζετε κάθε δροδύ. "Ακολουθήτε το παρακάτω πρόγραμμα: Τέσσερις φορές τη δρομάδα καθάρισμα με κρέμα πολύ άνη. Μία φορά τη δρομάδα πλύσιμο με ζεστό νερό (όπου ρίξετε λίγη βορική οόδα) και με στυπνί. Ξέπλυνμα με νερό καθαρό.

Μία φορά τη δρομάδα καθάρισμα με αλόγ (ΒΑ. ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΩΣΙΣ).

Κάθε μέρα χρησιμοποιήτε κρέμα του προσώπου πολύ άνη, ύδαρι, έλαφρά στυπτική. Σκουπίζετε κατόπι καλά το πρόσωπο πριν πουδραριόητε. "Αποφεύγετε το χρώμα-τισμένο φόντο.

Τα παχεία δέρματα πρέπει συχνότερα από τα ξηρά να καθαρίζονται ριζικά. (ΒΑ. ΜΑΣΚΕΣ αποσμητικές ή στυπτικές). Στις όξεις περιπτώσεις ένα ειδικό μασάζ μπορεί να αφέλση πολύ.

Για όσα τα δέρματα πρέπει να τηρηται η εξής άρχή: μη μεταχειρίζεστε πολλά καλλυντικά. Κουράζετε την επιδερμίδα σας με τις πολλές μαλάξεις — συχνά άφιρα-τικές. "Αρα: πών μέτρον όριον.

3ο "Ο,τι λογής και να είναι το δέρμα σας ιδού ποιές είναι οι ουσιώδεις περιποιήσεις του.

Α' ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ

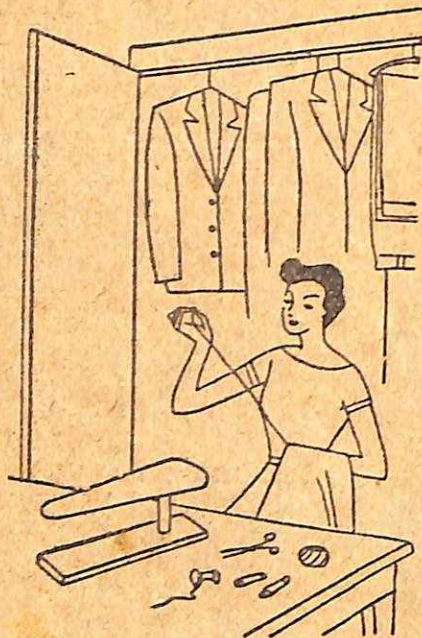
Το πρώτ. Πρέπει να αφαιρέσετε από το πρόσωπό σας τις τοξίνες που δυάξουν οι πόροι σας τη νύχτα. Το άφονο πλύσιμο με κρύο νερό είναι εξάίρετο. "Αν σας φοδίζ το κρύο νερό, τότε μεταχειριόητε μία τονωτική λούσι (ΒΑ. ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΩΣΙΣ) για να δειγέριε την επιδερμίδα σας και να την καθαρίετε χωρίς να ερεθιστή. Το ιδεώδες για όσα θα είναι να χρησιμοποιήτε μία μοναχα κρέμα που να είναι μαζί αποσμητική και θρεπτική και φόντο για το μακιγιαρισμά σας. "Ετσι αποφεύγετε το κορσασμα του δερματος σας με τη συγχρονή χρήσι πύρα πολλών καλλυντικών.

Κ α θ α ρ ί σ μ α ρ ι ζ ι κ ό. Ένα τέτοιου καθάρισμα είναι απαραίτητο μία φορά την έδωμάδα ή μία φορά το μήνα, ανάλογα με τη φυσι του δερματος σας και το είδος των ατολιών σας. "Αν είσθε εργαζόμενη γυναίκα σε δουλειά που λεράνει, τότε σας είναι απαραίτητο το δρομά-διατικό καθάρισμα και μάλιστα, όταν το δέρμα σας είναι παχύ, γιατί κρατάει περισσότερο τη λέος την καπνιά τη σκονή κλπ. Το ιδιο, ύστερ από ένα ταξίδι είτε με τρένιο, είτε με δοπόρι, είτε με λεωφορείο, πρέπει να κάνετε το ριζικό καθάρισμα, για να απαλλάξετε τους πόρους σας από κάθε ακαθάρσια.

Α χ ν ί σ μ α τ α. Τα άχνισματα είναι εξαιρετικά άφελήμα, αλλά με τον όρο να μην κάνετε κατάχρησι και πάντα ύστερ από το άχνισμα να επιδέξετε μία μασα άποσμη-κτική ή κομπρέες αποσμητικές. Έχουν όμως την ιδιο-τητα οι κομπρέες να διαστέλλουν το δέρμα. "Επομένως όχι περισσότερο από μία φορά το μήνα. Κυρίες, οι μάσκες είναι πολύ ευεργετικές.

Το καλύτερο απ' όλα είναι να αμάνετε τα μέτρα σας, ώστε να μην έχετε ανάγκη από συχνά ριζικά καθάριαμα. Διεργεί ν' αποφεύγετε ό,τι παχύνει το δέρμα: τις πολύ βερειές κρέμες, τα χρωματιστά φόντα, τα παχεία φιασ-δια για τα μαγουλά, της κακής ποιότητας πούδρες. Και στην περπτωσι αυτήν, όπως και σ' όλες τις άλλες που αφορούν την όμορφή σας, ένας είναι ο κανόνας: Χίλιες

Πώς να περιποιήσε

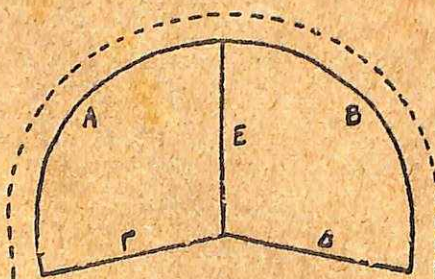
ΤΑ ΡΟΥΧΑ

ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΣΑΣ

Μιά καλή νοικοκυρά και μία καλή σύζυγος πρέπει να φροντίζει για τα ρούχα του συζύγου της. Μια άξια γυναίκα μπορεί να αναλάβει αυτή μόνη της τη συντήρηση των κοσμημάτων του άντρός της, χωρίς να χρειάζεται να καταφεύγει αυτός για μικροπράγματα στο ράφτη. Μην ξεχνάτε την παροιμία που λέει πως «η καλή γυναίκα φαίνεται στα ρούχα του άντρός της». Εμείς θα σας δώσουμε μερικές συμβουλές και μερικές οδηγίες για να μπορήτε να εισθε εν τάξει στο καθήκον σας αυτό.

Οι κουμπότρυπες είναι χαλασμένες. Βγάλτε με μία δελόνα το χαλασμένο κορδόνετο, κατόπιν με μία κλωστή που να έχη τον ίδιο χρωματισμό με το ύφασμα ράψτε τις άκρες γύρω-γύρω και ύστερα ξαναφτιάξτε την κουμπότρυπα με κορδόνετο.

Τα κουμπιά κόπηκαν. Κάθε τόσο πρέπει να κυττάτε τα

ρούχα του άντρός σας για να δῆτε αν λείπει κανένα κουμπί. Κι' αν μὲν πρόκειται για κουμπιά που δὲν κουμπώνονται (μανικιών π. χ.), θὰ τὰ ράψετε κολλητὰ πάνω στὸ ὕφασμα. Ἄν ὅμως εἶναι κουμπιά που κουμπώνουν, θὰ τὰ ράψετε ἀφίνοντας λίγο μάκρος στὴν κλωστή ἀνάμεσα στὸ κουμπί καὶ τὸ ὕφασμα καὶ κατόπιν θὰ φέρετε γύρω-γύρω τὴν κλωστή καὶ σφίχτὰ ὥστε νὰ δημιουργηθῇ ἓνα μικρὸ στέλεχος.

Ἡ φόδρα κατὰ ἀπ' τὴ μασχάλη εἶναι ξεσκισμένη. Ἄν ἔχετε κομμάτια ἀπὸ τὴν ἴδια φόδρα, θ' ἀντικαταστήσετε τὸ χαλασμένο μέρος. Τὸ ἴδιο θὰ κάνετε ἂν φαγώθηκε ἡ φόδρα στὸ κάτω μέρος τοῦ μανικιῦ. Θὰ φροντίσετε νὰ τὴ ράψετε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο που ἦταν καὶ ἡ παλιά πάνω στὸ ὕφασμα. Ἄν ἔχετε διαφορετικὴ φόδρα, μπορεῖτε νὰ τὴν χρησιμοποιήσετε γιὰ τὴν μασχάλη, ὅχι ὅμως καὶ γιὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ μανικιῦ.

Οἱ ἄκρες ἀπὸ τὸ σακάκι ἢ ἀπὸ τὰ μανίκια ἔχουν φαγωθῇ. Ξυλώστε τὸ στρίψωμα, γυρίστε το πρὸς μέσα, ράψτε το καὶ πατήστε το με τὸ σίδερο.

Ἀλλαγὴ καβάλλου. Ὁ καβάλλος τοῦ πανταλονιῦ τοῦ συζύγου σας φαγώθηκε. Πρέπει νὰ τὸν ἀλλάξετε. Ἀσφαλῶς ἔχετε φυλάξει σὲ κάποιο συρτάρι ἢ σὲ κάποιο μπαούλο τὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ ὕφασμα που εἶχαν περισσέψει ὅταν ὁ ἄντρας σας ἐφτιάξε τὸ κοστούμι του. Κόψτε δυὸ κομμάτια ἴσια, μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ καταστραμμένο μέρος, ὅπως εἶναι στὸ σχέδιο, καὶ ἐνώστε τα μαζί (Ε). Κάνετε ἓνα στενὸ γυρισμάκι στὴς ἄκρες τῶν πλευρῶν (Α Β). Τοποθετήστε τὸ κομμάτι πάνω στὴν καλὴ μεριά τοῦ πανταλονιῦ. Τρυπώστε το, φροντίζοντας νὰ περάσετε τὴν πλευρὰ Δ Γ στὴν ραφή τοῦ πανταλονιῦ που προηγουμένως εἶχατε ξυλώσει. Γαζώστε στὴ μηχανὴ ὅλο τὸ μέρος που φαίνεται στὸ σχέδιο. Γυρίστε τὸ πανταλόνι ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Ξανακάνετε στὸ ἐσωτερικὸ τὴ ραφή (Γ Δ). Κόψτε κατόπιν τὸ καταστραμμένο μέρος καὶ καρικώστε το γιὰ νὰ μὴν ξεφτάη.

Ἄν φαγώθηκαν τὰ ρεβέρ τοῦ πανταλονιῦ. Μπορεῖτε νὰ τὰ ξυλώσετε καὶ νὰ φτιάξετε τὸ τσάκισμα λίγο πρὸς πάνω ἢ λίγο πρὸς κάτω καὶ κατόπιν νὰ τὸ πατήσετε με τὸ σίδερο.

Πουκάμισο. Χάλασε ὁ κολλάρος τους. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸν ξυλώσετε, νὰ τὸν γυρίσετε ἀνάποδα καὶ νὰ τὸν γαζώσετε. Τὸ γύρισμα τοῦ κολλάρου εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ καταφύγετε σὲ πουκαμισοῦ. Τὸ λο πρᾶγμα. Καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη ἴδιο θὰ κάνετε καὶ γιὰ τὰ μανικέτια.

Γραβάτες. Νὰ τὶς καθαρίζετε τακτικὰ με βενζίνη καὶ νὰ τὶς σιδερώσετε χωρὶς νὰ πατάτε τὸ σίδερο πάνω στὴν τσάκισι.

ΚΛΑΙΡ ΦΟΝΤΑΙΝ

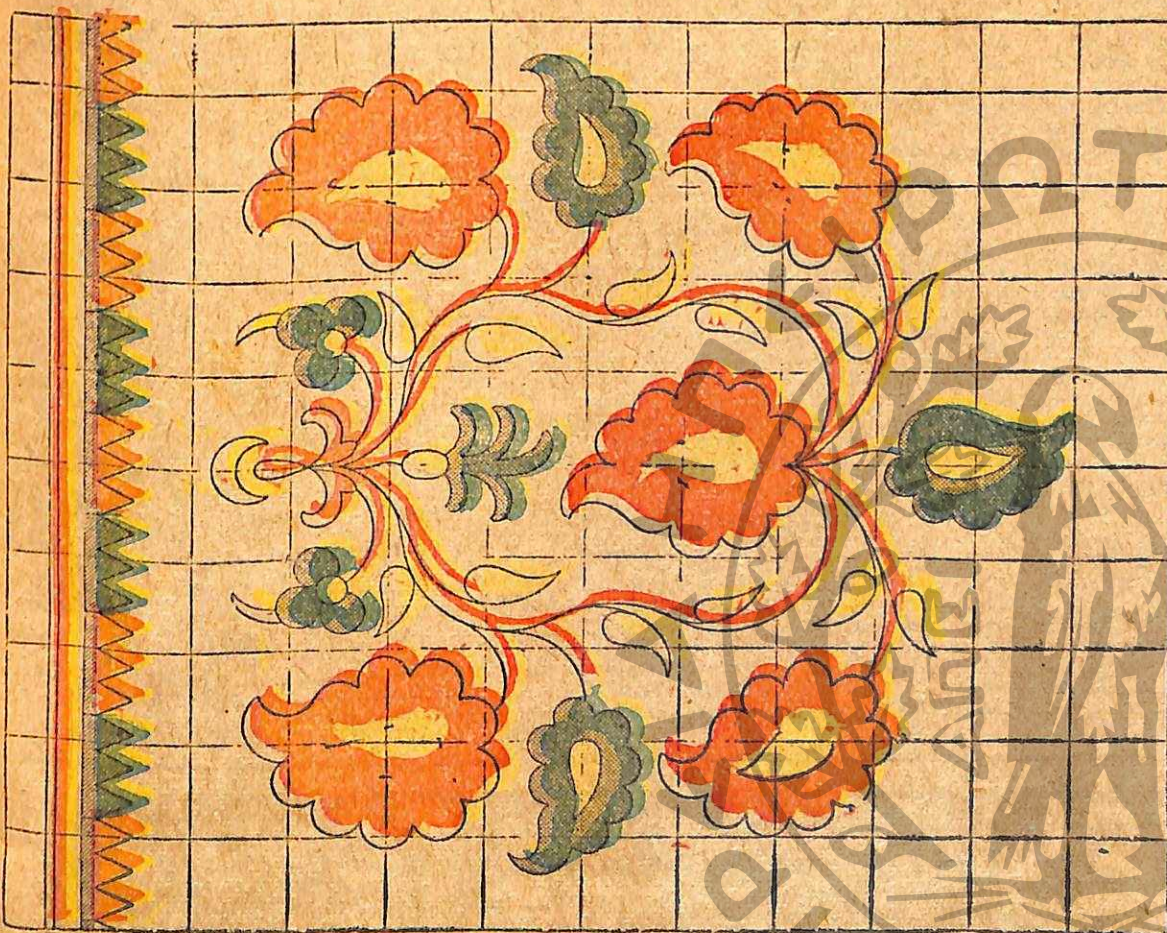
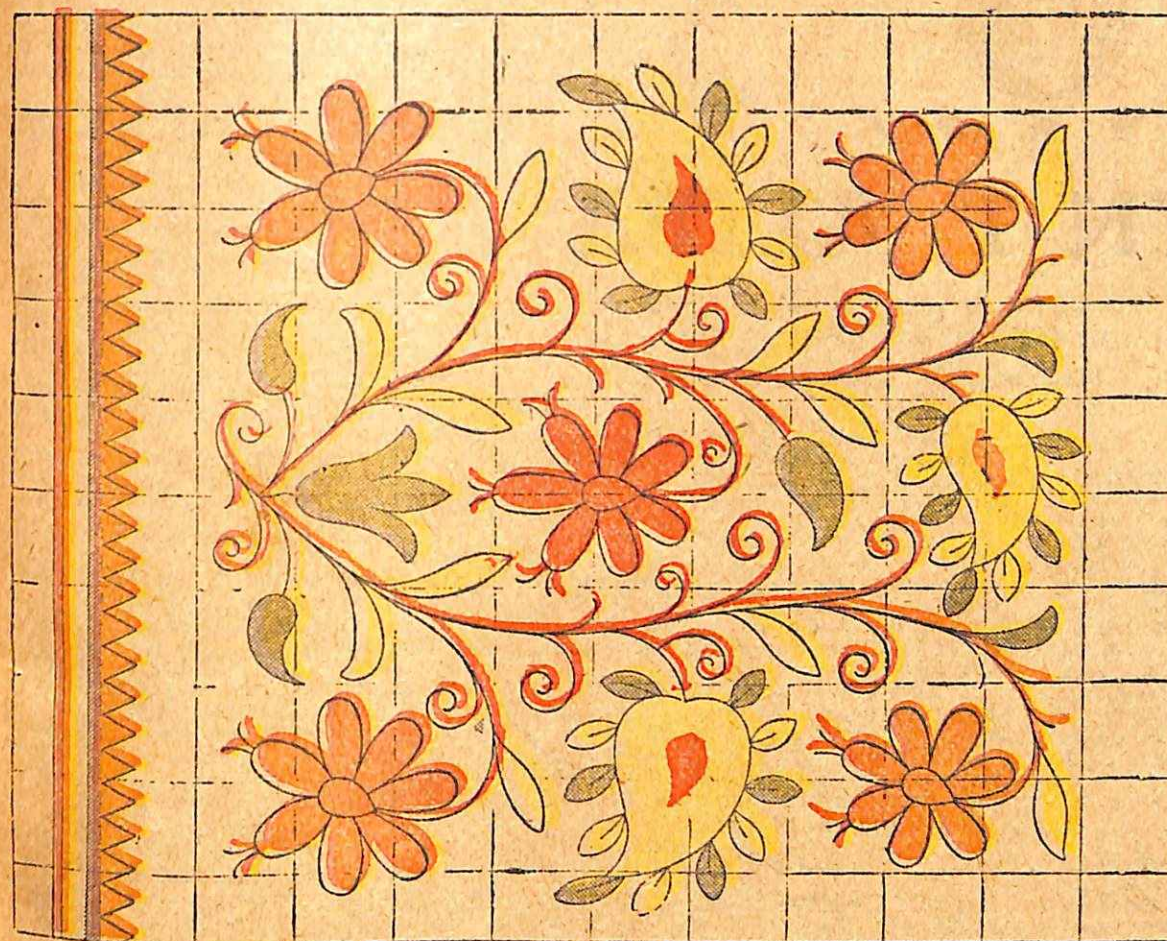
Χαρούμενες ποδιές γιὰ τὸν μπέμπη σας

Τὸ μικρὸ σας παιδάκι θὰ τρώη με μεγαλύτερη ὁρεξί ἂν τοῦ φτιάξετε χαρούμενες ποδιές με ἀστεία καὶ ὠραία σχέδια, ὅπως τὸ λαγουδάκι καὶ τὸ γατάκι που ἔχουν οἱ ποδιές που σας παρουσιάζουμε.

Τὰ σχέδιά τους εἶναι πολὺ πρακτικὰ. Ἐπάνω κλείνουν μ' ἓνα κουμπί καὶ στὴ μέση δένουν ὀπίσω με 2 κορδέλες, περασμένες ἀπὸ δυὸ κουμπότρυπες. Οἱ κορδέλες δὲν φεύγουν. Τὶς συγκατέ ἓνα φιογκάκι.

ΚΕΝΤΗΜΑ ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΗΣ

738 καὶ 436 γιὰ τὸ κέντημα με πουν ντὲ ρεπρίζ (Λουλούδια) καὶ γιὰ τὸ κέντημα με ἴσια ριχτὴ δελονιά (Φυλλορέκια). Μὲ Ντρεμισέ 2ου ντὲ Πιέρ, χρωματὸς κίτρινου ἀχύρου, που ἀντικαθιστὰ τὸ χρυσὸ τιτρί, τὸ πρωτότυπο. Ἐπίσης 2 κλωστὲς κίτρινου καὶ 1 κλωστή καφέ μαζί γιὰ τὸ πουν ντὲ ρεπρίζ τὴς μπορντούρας. Οἱ μισοὶ γίνονται πάλι με μουλινέ No 25 καὶ σὲ χρώμα φουντουκι No 869 καὶ δυὸ σειρὲς διπλὴ ριζοδελονιά στὰ χοιρὰ κλαράκια καὶ μὴ ριζοδελονιά στὰ λεπτὰ. Τὸ πουν ντὲ ρεπρίζ μπορεῖ νὰ γίνη πρὸς ἄλλες τὶς κατευθύνσεις, ἀνάλογα με τὰ σχήματα που πρόκειται νὰ γευίσω.

δίνης τὴν κάτω μπορντούρα. Αὐτὸ κλωστὲς κίτρινο καὶ μὴ κλωστή καφέ περνοῦν μαζί στὴ δελονιά γιὰ νὰ κεντηθῇ τὸ πουν ντὲ ρεπρίζ στὰ φύλλα. Ὅσον ἀφορὰ τοὺς μισοὺς αὐτοὶ γίνονται με μουλινέ φουντουκι No 869 καὶ δυὸ σειρὲς ριζοδελονιά. Ἡ δεύτερη σειρὰ σκεπάζει τὰ λευκὰ μέρη τῆς πρώτης δελονιάς. Τὰ λεπτὰ κλαράκια γίνονται μόνο με μὴ σειρὰ ριζοδελονιά. Τὰ δοντάκια γίνονται με ριχτὴ δελονιά με μουλινέ χαρουπὶ No 356 καὶ μπλέ No 932 καὶ με 4 κλωστὲς. Πάντως μπορεῖτε νὰ κάνετε τὰ μεγάλα Λουλούδια κόκκινα, ἀλλὰ νὰ χτυποῦνε. Τὸ κάτω μοτίφ γίνεται ἐπίσης πάνω σὲ ὕφασμα κρέμ. Γίνεται με μουλινέ Ντρεμισέ No 25 στὰ ἐξῆς χρώματα: Κόκκινο Μασόκου No 3328 καὶ καφέ No

Τὸ σχέδιο που βλέπετε σ' αὐτὴ τὴ σελίδα εἶναι ἀλκανικό. Τὸ κεντῶν οἱ γυναῖκες τῆς Ἐρζεγοβίνης ἔπαιναν, ὅτις ἐσάρτες τους με χρυσὸ τιτρί (μετάλλινη δηλαδή κλωστή) καὶ με μετάξι. Τὸ ἐπικὼν μοτίφ γίνεται ἐπάνω σὲ ὕφασμα καὶ με μουλινέ Ντρεμισέ No 25 στὰ ἐξῆς χρώματα: Χαρουπὶ No 356, μπλέ No 932 καὶ καφέ No 738 γιὰ τὸ πουν ντὲ ρεπρίζ, που γίνεται με 4 κλωστὲς. Τὸ πουν ντὲ ρεπρίζ συμπληρῶνται πολὺ σ' αὐτὰ τὰ κεντήματα καὶ γίνεται τότε με κανονικὲς δελονιὲς καὶ τότε με ἀκονιστὲς δελονιὲς (Σχέδιον 3). Τὸ Ντρεμισέ 2ου ντὲ Πιέρ, σὲ χρώμα κίτρινου ἀχύρου, No 1266 καὶ Κραφ/Λουρ No 1043 ἀντικαθιστοῦν τὸ χρυσὸ τιτρί με τὸ ὁποῖο κεντῶν οἱ γυναῖκες τῆς Ἐρζεγο-

ΜΙΛΟΥΝ Τ' ΑΣΤΡΑ

και προλέγουν το μέλλον για το διάστημα από 16-30 'Απριλίου 1950 σ' αυτές που γεννήθηκαν στους παρακάτω άστερισμούς:

ΚΡΥΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (21 έως 30 Μαρτίου): Μικρές στενοχώριες που θα προέλθουν είτε από τα παιδιά σας, είτε από τους γονείς σας. Η καλύτερη μέρα σας θα είναι η 21 'Απριλίου. Αποφύγετε αυτό το 15θήμερο τους περιπάτους στον Βασιλικό Κήπο.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (31 Μαρτίου έως 9 'Απριλίου): Θα βρεθείτε μπροστά σ' ένα δίλημμα. Καλύτερα ν' ακούσετε τη φωνή της λογικής. Το πράσινο θα σας φέρη γούρι.
3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (10 έως 19 'Απριλίου): Όλες οι υποθέσεις σας, εξαιρουμένων των αισθηματικών, θα πάνε καλά. Οι μικρές αδιαθεσίες που θα αισθανθείτε, δεν θα έχουν σοβαρότερη σημασία.

ΤΑΥΡΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (20 έως 30 'Απριλίου): Θα αντιμετωπίσετε τον έγωισμό ενός προσώπου και θα υποφέρετε, μα δεν πρέπει ν' απογοητευθείτε, γιατί σύντομα θα γνωρίσετε μια εύτυχισμένη περίοδο.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (1 έως 10 Μαΐου): Θα σημειώσετε επιτυχίες που θα είναι όμως εντελώς επιφανειακές. Μην παρασυρθείτε απ' αυτές. Η καλύτερη μέρα σας θα είναι η 18η 'Απριλίου.
3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (11 έως 20 Μαΐου): Θα σας προσφερθή μια βοήθεια ή όποια δεν θα είναι ανιδιοτελής. Μια ζηλιάρα άγαπητή σας παρακολουθεί.

ΔΙΔΥΜΟΙ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (21 έως 31 Μαΐου): Πιθανόν να έχετε οικογενειακές στενοχώριες. Διαφορετικές αντιλήψεις σχετικά με το γάμο. Όσες είναι παντρεμένες πρέπει να έχουν το νου τους στις σχέσεις τους.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (1 έως 10 'Ιουνίου): Μεγαλοποιείτε με τη φαντασία σας τα γεγονότα, ενώ δεν είναι τόσο δραματικά, όσο πιστεύετε. Τυχρή μέρα σας θα είναι η 29η.
3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (11 έως 21 'Ιουνίου): Θα απογοητευθείτε γιατί θα νομίζετε ότι προδοθήκατε. Μα θα είναι μια απλή παρεξήγηση.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (22 Δεκεμβρίου έως 1 'Ιανουαρίου): Θα ρθίτε σε σύγκρουση με πρόσωπα του περιβάλλοντός σας.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (2 έως 11 'Ιανουαρίου): Προσέξτε! Θα κάνετε σύγχυση ανάμεσα στον έρωτα και την κυριαρχία. Θα βελήσετε να επιβληθείτε σ' έναν άντρα, μα θ' απογοητευθείτε.

3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (12 έως 22 'Ιουλίου): Όσες δεν έχουν δοσμένη την καρδιά τους και δεν είναι παντρεμένες, θα έχουν μια ερωτική περιπέτεια.

ΛΕΩΝ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (23 'Ιουλίου έως 1 Αυγούστου): Θα αυξηθούν οι πιθανότητες επιτυχίας του ζητήματος που σας απασχολεί. Η καλύτερη μέρα σας θα είναι η 20η 'Απριλίου.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (2 έως 12 Αυγούστου): Καλό δεκάημερο για τα χρηματικά ζητήματα. Αγοράστε λαχείο, αν δεν πηράτε.
3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (13 έως 22 Αυγούστου): Θα γνωρίσετε μιά απότομη αλλαγή στην αισθηματική σας ζωή. Στις 19 'Απριλίου να μην βγείτε έξω το βράδυ.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (23 Αυγούστου έως 2 Σεπτεμβρίου): Ένα ταξίδι που θα κάνετε, μπορεί ν' αλλάξει ριζικά τη ζωή σας. Χρειάζεστε όμως να φερθείτε με φρόνηση.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (3 έως 12 Σεπτεμβρίου): Δώστε περισσότερη προσοχή σε κείνα που σας λέει μια φίλη σας. Είναι ειλικρινής και θέλει το καλό σας.
3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (13 έως 22 Σεπτεμβρίου): Η τύχη θα σας χαμογελάσει, μα δεν θα ξέρετε να έπωφεληθείτε από την ευνοιά της.

ΖΥΓΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (23 Σεπτεμβρίου έως 2 'Οκτωβρίου): Θα νοιώσετε απογοήτευση για τις καθημερινές σας ασχολίες, που δεν σας επιτρέπουν να αξιοποιήσετε τις ικανότητές σας.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (3 έως 12 'Οκτωβρίου): Η Άνοιξη είναι μια πολύ ωραία, αλλά και πολύ επικίνδυνη εποχή. Ας το έχετε υπόψη αυτό, το δεκαεπτάημερο.
3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (13 έως 23 'Οκτωβρίου): Θα τσακωθείτε μ' ένα πρόσωπο που σας αγαπάει, μα που έσείς δεν αγαπάτε. Καλή σας μέρα η 22α.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (24 'Οκτωβρίου έως 2 Νοεμβρίου): Σας άρεσει καμιά φορά να κοροϊδεύετε. Προσέξτε γιατί το πουλί μπορεί ν' κάνει φτερά.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (3 έως 11 Νοεμβρίου): Ανάμεσα στις 20 και 25 του μηνός θα δοκιμάσετε μια μεγάλη χαρά και θ' αντιληφθείτε ότι η μοίρα δεν είναι πάντοτε κακή.

3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (12 έως 21 Νοεμβρίου): Πρέπει να κατασταλάξετε κάπου, γιατί ο ποιος κυνηγάει πολλούς λαγούς...

ΤΟΞΟΤΗΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (22 Νοεμβρίου έως 1 Δεκεμβρίου): Ευχάριστα νέα για σας. Ο έσμός που σας έκανε να υποφέρετε θα πάει καλή τροπή.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (2 έως 11 Δεκεμβρίου): Μην ανυπομονείτε, μην εκνευρίζεστε. Αυτό που περιμένετε θα γίνει.
3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (12 έως 21 Δεκεμβρίου): Όχι καπρίτσια. Πρέπει να κάνετε ό,τι σας λένε. Μην περιφρονήσετε τον αριθμό 13.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (22 Δεκεμβρίου έως 1 'Ιανουαρίου): Εντείνετε τις προσπάθειές σας για να φέρετε το ποδομένο αποτέλεσμα.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (2 έως 11 'Ιανουαρίου): Κυνηγάτε μια χίμαιρα. Θα το αντιληφθείτε σύντομα. Προσπαθήστε να δώτε την πραγματικότητα.
3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (12 έως 21 'Ιανουαρίου): Μην δώσετε το λόγο σας για τίποτα από το 15θήμερο. Αφήστε να σκεφθείτε καλά.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (22 έως 30 'Ιανουαρίου): Θα προσπαθήσουν να σας μπλέξουν σε μια βρωμερή υπόθεση, μα είστε αρκετά έξυπνοι και θα ξεφύγετε.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (31 'Ιανουαρίου έως 9 Φεβρουαρίου): Ένα λεπτό ζήτημα θα σας φέρη σε αντίθεση με το περιβάλλον σας. Μην θυμώσετε. Κυτάξτε να το διευθετήσετε.
3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (10 έως 19 Φεβρουαρίου): Θα εκπλαγείτε από ώριμες απόκαλύψεις, μα δεν θα λυπηθείτε.

ΙΧΘΕΙΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (20 έως 29 Φεβρουαρίου): Έξελιξι όχι καλή. Καλύτερα όμως γιατί δεν θα εύτυχούσατε.
2ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (1 έως 10 Μαρτίου): Η διαίσθησή σας δεν σας γέλασε. Κάντε τώρα το αποφασιστικό βήμα.
3ο ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ (11 έως 20 Μαρτίου): Σφίξτε την καρδιά σας, γιατί εκείνο που περιμένετε δεν θα γίνει.

ΣΙΒΥΛΛΑ

Πότε παρουσιάσθηκαν οι βελόνες

Η ιστορία της βελόνας που χρησιμοποιούμε σήμερα δεν είναι μεγάλη. Παρουσιάστηκε στην Ευρώπη μόλις το δέκατο έκτο αιώνα, δηλ. πριν από 300 χρόνια περίπου. Και πρώτα με τη ράβδαν. Είχαν ένα ματλίνο τρυπητήρι, σαν κι αυτό που ματαχειρίζαστε για το λευκό κέντημα, μα με το τρυπητήρι αυτό άνοιγαν στο ύφασμα τρύπες, αρκετά μεγάλες. Ύστερα περιέλασαν με το χέρι τους την κλωστή μέσα από τις τρύπες. Για να μη λυγάν η άκρη της κλωστής ήτανε κερωμένη. Καταλαβαίνετε πόσο αργούσαν για να τελειώσουν μια ροφή και τι εμφάνισι είχε το ρούχο.
Το περίεργον είναι ότι έτσι έρραβαν το ματάκι, ενώ στην αρχαιότητα η βελόνα ήτανε γνωστή, μόνο που δεν ήτανε όπως σημερινή.
Οι βελόνες στην αρχαιότητα έφτιαχναν από αγκάθια ή από κόκκαλο ψαριού ή πουλιού, είχαν όμως, όπως κι' οι σημερινές, τρύπα απ' όπου πενούσαν την κλωστή.
Οι βελόνες με τη σημερινή τους μορφή έγιναν γνωστές για πρώτη φορά στην Αγγλία στα 1545.

Για την τραπεζαρία σας

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ που έχουν τα δυο αυτά τραπεζομάνδηλα, μπορούν να γίνουν και σε ατομικά σερβίτσια, επάνω σε λινό ή βατίστα, τα πλαισιώνει μια μπορντούρα, πλεγμένη επάνω στο ύφασμα. Το πρώτο μοντέλο είναι στολισμένο με μια λεπτή γιρλάντα. Η κορδελίτσα και τα φυλλαράκια της γίνονται άνεδατά. Το φόντο είναι λευκό και η κλωστή του κεντήματος φλός μπλε σιέλ, ρόζ, λεμονί ή νίλ. Η δαντέλα γίνεται με λεπτή κλωστή, σε χρώμα αντίστοιχο με το χρώμα του κεντήματος. Όταν τελειώση το κέντημα, κάμετε ένα στριφτό γύρω-γύρω, και πλέξετε το με λεπτό ατσάλινο δελονάκι, Νο 19. Αφού τελειώση η πρώτη αυτή σειρά φιάξετε τη δεύτερη σειρά ως εξής: 8 ποδαράκια, πηδήσετε 2 γειμίσματα της κάτω σειράς, 1 ποδαράκι στο 3ο γείμισμα, 2 γαϊτανάκια στον αέρα, 1 ποδαράκι πατημένο μέσα στο ίδιο γείμισμα με το προηγούμενο. Φιάξετε ακόμη 2 ομάδες από 2 ποδαράκια, χωρισμένα με 2 γαϊτανάκια στον αέρα και πατημένα μέσα στο ίδιο γείμισμα (το 3ο της κάτω σειράς) και επαναλάβετε πάλι τα ίδια συνέχεια. Για κάθε γωνία, φιάξετε 2 ομάδες από 2 ποδαράκια, χωρισμένα με 2 γαϊτανάκια στον αέρα, έπειτα φιάξετε, ακριβώς στη γωνία, 3 ποδαράκια χωρισμένα με 2 γαϊτ. στον αέρα και μπηγμένα μέσα στο ίδιο γείμισμα. Τρίτη σειρά: γίνεται με 8 ποδαράκια πάνω από τα 8 ποδαράκια της προηγούμενης σειράς, 2 γαϊτ. στον αέρα, 1 ποδ. πατημένο μέσα στο 1ο γαϊτ. της 2ας σειράς. Πηδήσετε 2 π. της κάτω σειράς, πλέκετε 2 ποδ. χωρισμένα με 2 γαϊτ. στον αέρα και επαναλάβετε πάντα τα ίδια από την αρχή της 3ης σειράς. Για τη γωνία φιάξετε 3 ομάδες από 2 ποδαράκια αυτά ενωμένα από το επάνω μέρος και ακριβώς στη γωνία: 3 γαϊτ. στον αέρα, 1 π., 3 γαϊτ. στον αέρα.

Το ποδαράκι μπήγεται μέσα στο ίδιο γαϊτάνι που μπήγεται το ποδαράκι της ομάδας που προηγείται και της ομάδας που έπεται. Το δεύτερο μοντέλο είναι κεντημένο με ασπρο ή κρέμ φλός, επάνω σε χρωματιστό φόντο. Τρεις σειρές άζουρ σχηματίζουν το πλαίσιο. Στις γωνίες μπαίνουν φιογκάκια κεντημένα με πισοβελονιά. Η κροσέ μπορντούρα γίνεται όπως η προηγούμενη χωρίς τις ομάδες με τα 8 συγκετρωμένα ποδαράκια. Μια νοικοκυρά με φαντασία και γούστο μπορεί να επινοήσει πολλούς συνδυασμούς της δαντέλας με το κέντημα και το άζουρ για να στολίση πάρα πολλά αντικείμενα του νοικοκυριού της, όπως μαξιλαροθήκες, νυκτικοθήκες κλπ. με εξαίρετική καλαισθησία και με τρόπο που να ξεφεύγει από τα συνηθισμένα και να δίνει την εντύπωση του καινούριου και του πρωτότυπου. Το καλό γούστο, όπως είναι γνωστό, δεν είναι ανάγκη να συνοδεύεται και με πλούτο. Πλούτος άσχημα θαλμένος, μοιάζει πολλές φορές με άρχοντοχωριάτισμό. Αντίθετα το λεπτό γούστο απλούστερα πράγματα σε αληθινά έργα τέχνης.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΙΜΗΘΕΙΣ ΚΑΤ'ΕΠΑΛΛΗΛΩΝ ΔΙΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ ΠΑΡΑ
ΤΗΣ Α.Μ.ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΔΙΑ ΤΑ ΒΕΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΓΟΥΔΑ
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
(ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

Μέσα σ' αυτούς τούς 9 μήνες...

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 51)

αυτή επίσης επικίνδυνη. Γιατί είναι σαν ν' αναπνέει δυνατά αυτό το δηλητηριώδες αέριο.

Η ΑΣΚΗΣΗ

Πολλοί νομίζουν καλὸ νὰ συνιστοῦν στὴν ἔγκυο, ὅσο τὸ δυνατό μεγαλύτερη ἀνάπαυση. Μόνο νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι τῆς, λένε, ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἔχῃ ἀσχημὸ τοκετό. Σὲ τέτοιες πλάνες πρέπει ν' ἀντιδράσουμε ζωηρὰ. Σὲ πληροφορῶ, Μόνικα, πὼς ὑπάρχει μιά φυλὴ ἀγρίων ἀπὸ οἱ γυναῖκες ζοῦν σχεδὸν ἀπάνω στ' ἄλλοιο δὴ τους τὴ ζωὴ καὶ ὅμως ἡ ἔγκυμοσύνη δὲν μεταβάλλει καθόλου τὴ συνήθειά τους αὐτή.

Ὅταν τὶς πιάνουν οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ ζαρώνουν ἀπλῶς σ' ἕνα χαντάκι, γεννῶν, χωρίς καμμία βοήθεια, κι' ὕστερα ζα νανεβαίνουν στὸ ἄλλοιο τοῦ παιδιὸ καὶ συνεχίζουν τὸ δρόμο τους. σὰ νὰ μὴ συνέβη τίποτε.

Φυσικά, ἡ ἔγκυμοσύνη ἐπιβάλλει κάποια σύνεσι καὶ πρέπει ν' ἀποφεύγονται ὅπως-δήποτε τὰ βίαια σπῆρ, ὁ ἀλγινισμός, τὰ μακρινὰ ταξίδια. Ἀλλὰ δὲν πρέπει καθόλου νὰ σταματῇ ἡ ἐνεργητικότητά, τὸ βάδισμα (ποῦ εἶναι ἡ καλύτερη ἀσκήσι), τὸ ποδήλατο γιὰ μικρὲς ἀποστάσεις, ἡ κηπουρικὴ κ.λ.π.

Τοὺς δύο τελευταίους μήνες ἡ ἀνάπαυσι γίνεται πρὸ ἀναγκαῖα (καὶ γιὰ τὶς σεξουαλικὲς ἐπίσης σχέσεις).

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΩΝ ΝΕΥΡΩΝ

Ἀποφεύγετε τὴ συγκινησιεῖς. Αὐτὸς εἶναι ἕνας κανὼνας, Μόνικα, ποῦ πρέπει νὰ τὸν ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου καὶ σὺ καὶ ὅλες οἱ ὁμοῖές σου. Οἱ αἰτίες δέβαια γιὰ συγκινησι δὲν λείπουν ἀπ' τὶς μέλλουσες μητέρες. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὶς ὑπομένουν μὲ ἡρεμία.

Πόσες δὲν εἶναι οἱ περιπτώσεις ὅπου ἡ ἀνησυχία μας δίδει περισσότερη σπουδαὶ ὅση ἀπ' ὅση στὴν οὐσία ἔχει! Φέρει χαμόγελο στὰ χεῖλη.

ΣΤΗΘΟΣ, ΘΗΛΑΣΜΑ

Ὅσο γιὰ τὰ νέα σου στήθη, ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τὰ τραγουδῇ ἕνας ρομαντικὸς ποιητὴς, εἶναι πρακτικὸ νὰ δοῦμε ἐπισημάνσεις, ἀλλὰ καὶ τοὺς δύο μικροὺς λόγους πηγές, αὐτὲς οἱ γαλακτοφόρες θύλακες ποῦ θὰ θηλάσουν τὸ νεογνὸ σὰν τὸ φρούτο. Πρέπει νὰ ὑπάρξουν πολὺ σοβαροὶ λόγοι γιὰ νὰ μὴ τὸ θηλάσῃ ἡ γυναῖκα. Τὸ φῶς. Εἶναι ἀναγκαῖο κτῆμα τοῦ στήθους. Ἡ ἐπιτάχισις γιὰ τὸ στήθος ὅλων, μὴ τὸν μὴν τὸ ἔχῃς ποτέ, Μόνικα. Ὅσο γιὰ τὶς περιπτώσεις τοῦ στήθους, αὐτὲς ἴσως μὲ ἑλαφρὲς ἐλξεις ἂν εἶναι κρυμ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.

Καὶ γιὰ νὰ καταλήγωμε Μόνικα, σημειώσω καλὰ τοῦτο: Τὸ παιδί δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀνατραφεῖ μόνο 9 μήνες πρὶν γεννηθῇ. Ὑπάρχει καὶ 9 ἡμέραι προσαρμόσμενο ἀπὸ πρὶν σὲ μιά καλλήλη ὑγιεινὴ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὶς νέες συνθήκες τῆς ζωῆς, ποῦ δὲν ἐγνώριζε.

ΤΟ ΑΣΘΕΝΕΣ ΦΥΛΟΝ!

Γιὰ νὰ ἀποδείξῃ στὴ γυναῖκα του, ὅτι ἐκεῖνος ἐργαζόταν σκληρότερα ἀπὸ αὐτή, ἕνας πατέρας τεσσάρων μικρῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, προσεφέρῃ νὰ ἀναλάβῃ τὸν ὅλο το νοικοκυριὸ γιὰ μιά ἐβδομάδα, ἢ ὅλη ἡ γυναῖκα του θὰ ἀναλαμβάνει τὶς δικές του σχολίες. Ἡ γυναῖκα δέχθηκε. Ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος τοῦ στοιχήματος, ὁ σύζυγος εἶνε παραδοθὴ στὶς φροντίδες ἑνὸς γιαιτροῦ, ἐνῶ ἡ σύζυγος φρόντιζε καὶ τὸ σπῆτι καὶ τὴ δουλειά του.

Ἡ κυρία μὲ τὰς καμελίας

Ὅπως τὴν εἶδε μιά σύγχρονη τῆς ἡθοποιοῦς

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀνακαλύφθηκε στὸ βάθος ἐνὸς συρταριοῦ, σὲ κάποιο παλαιόπαιδι τοῦ Παρισίου, ἕνα χειρόγραφο ποῦ δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τ' ἀπομνημονεύματα μῆας διασημῆς θεατρίνας τοῦ περασμένου αἰῶνα τῆς περίφημης Γιουντίτας.

Ἀνάμεσα στὶς σελίδες τῶν ἀπομνημονευμάτων τῆς αὐτῆς, ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἐνδιαφερόμενες πληροφορίες γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Μαρίας Ντυπλεσίς, τῆς περίφημης «Κυρίας μὲ τὰς καμελίας».

Ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς γυναίκας εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ἦταν μιά ἀπὸ τὶς γνωστότερες γυναῖκες διασκεδάσεων τοῦ Παρισίου. Θέλοντας νὰ τὴ γνωρίσω τὴν προσκάλεσα κάποτε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ. Ἦταν πραγματικὰ χαριτωμένη. Εἶχε σῶμα λεπτὸ, μάλλον κοκκαλιάρικο, ἀλλὰ εὐλύγιστο καὶ κανονικὸ-τατο, πρῶτον γλυκύτατο, μαῦρα μελαγχολικὰ μάτια γεμάτα γοητεία, καὶ ὠριότητα μαλλιά. Μοῦ μίλησε γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο Δουμά καὶ τὸ συνέθη λίστ ποῦ ἦσαν φίλοι τῆς, καὶ ὕστερα μίλησε γιὰ τὸ θέατρο. Ἦταν ἐξυπνὴ καὶ ἡ ὁμιλία τῆς ἦταν γεμάτη γοητεία. Ὑ-

στερα ἀπὸ λίγες μέρες τῆς ἀνταπεδο-σάν τὴν ἐπισκεψαί το σπῆτι τῆς, ποῦ ἦταν στολισμένο μὲ λουλούδια ποῦ σκόρπιζαν ἕνα μεθυστικὸ ἄρωμα. Ἀγαποῦσε πολὺ τὰ λουλούδια, γι' αὐτὸ καὶ ἡ φαντασία τοῦ Δουμά τῆς ἔδωσε τὴν ἐξαιρετικὴν προτίμησι γιὰ τὶς καμελίες. Ἡ ἐπιτάχισις τοῦ σπῆτιοῦ στὴν Λουὶ Κένζ ἦταν πλουσιωτάτη καὶ μὲ πολλὰ φιλοκαλῖα. Μοῦ εἶδε τὰ κομποτεχνήματα τῆς, καὶ ὕστερα τραγουδῆσε μὲ φωνὴ πολὺ συμπαθητικὴ. Τὴ ρώτησα ἂν εἶναι εὐτυχὴς. Μοῦ ἀπάντησε μελαγχολικὰ μ' ἕνα στεναγμὸ κι' ἕνα «ὄχι». Καὶ γεμάτη συγκίνησι μοῦ διηγήθηκε τὰ βασάνά τῆς. Ἦταν κόρη ἑνὸς πλανόδιου ἐμποροῦ τῆς Νάντης. Κι' ἐνῶ μοῦ ἐκμυστηρεύονταν τὴ ζωὴ τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ λεπτὰ τῆς χεῖρα. Καὶ νὰ τὴ μοῦ εἴπῃ:

«Γιατὶ ποῦλησα τὸν ἑαυτὸ μου: Γιατὶ ἡ ἐντιμὴ δουλειά δὲν θὰ μοῦ εἶνε ποτέ καὶ πλούτη ποῦ πάντα ἐπιθυμοῦσα. Κι' ὅμως σὰς ὀρκίζομαι πῶς δὲν εἶμαι οὔτε ἀπληστή, οὔτε διεφθαρμένη. Θέλησα μονάχα νὰ ζῶ μὲ μιά ἀνεπὶ-ζωή μέσα σ' ἕνα ἀνεπτυγμένο κύκλο. Διάλεξα πάντα νὰ προσοχῇ τοὺς φίλους μου κι' ἀγάπησα μὲ εὐλικρίνεια, μὰ κανεῖς ποτέ δὲν ἀνταποκρίθηκε στὴν ἀγάπη μου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπελπισία τῆς ζωῆς μου. Ὑπάρχουν νεοὶ ποῦ μοῦ ἐμπιστευοῦνται τὶς ἐρωτικὲς τους στενοχωρίες. Εἶναι μάλιστα μερικοὶ, μὲ τοὺς ὁποῖους ἐκλάμπα μὲ συμπάθεια, καὶ ποῦ γι' αὐτὸ μ' ἐγγυμονοῦν. Κανένας διὼς δὲν σκέφτηκε νὰ μὲ ρωτήσῃ ἂν ἡ δική μου καρδιά ὑπέφερε. Προσπάθησα νὰ εὐδυνήσω, ὅταν ὁμοῦ ἐμένα μόνη ἐκλεί-γα πικρὰ. Ὅταν μιά γυναῖκα εἶναι κοι-νὴ γυνὴ πῶς θὰ πεθάνω πολὺ νέα. Ἡ εὐ-τυχία θὰ ποῦ χάρει τῆς ζωῆς, μὰ ἡ θλίψις μὲ σκοτώνει. Κι' ὅμως δὲν πρέπει νὰ παραινεῖται γιὰ τὴν τύχη μου. Ἀκούστε τί μοῦ συνέβη τὸ περασμένο κα-λοκαίρι. Πῆγα στὸ Σπῆ γιὰ ἀνάρρωσι. Ἐκεῖ κἀκεῖ μέρα ὅταν ἔκανα τὸν πε-ριπατὸ μου κάτω ἀπὸ τὰ ἔλατα, συναν-

τοῦσα ταχτικά ἕναν ἡ κικωμένοκύριο ποῦ μὲ κύτταξε πάντα μὲ μάτια ποῦ ἐλαμ-παν ἀπὸ λατρεία. Νόμισα πῶς μὲ εἶχε ἐρωτευθῇ, ὅταν μιά μέρα μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε: «Δεσποίνις, μὴ νομίζετε πῶς θὰ σὰς κάνω ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Αὐτὸ δὲν ἀρρῶζει οὔτε στὸ χαρακτήρα οὔτε στὴν ἡλικία μου. Εἴστε πολὺ ὁμορφὴ δέβαια, μὰ ἡ ὄψις σας μὲ συγκι-νεῖ βαθεῖα, γιὰτὶ μοιάζετε καταπληκτι-κά μὲ μιά μου κόρη ποῦ ἔχασα τελευ-ταῖα».

Στάθηκε λίγο, μὲ κύτταξε καλὰ καὶ πρόσθεσε:

«Δεσποίνις, ἔχω νὰ σὰς κάνω μιά πρό-ταση. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς βλέπω συχνότε-ρα γιὰ νὰ θυμῶμαι ἐπὶ τὴν ἀγαπημένη μου κορούλα. Ἔχω πῶς ζῆτε. Ζήτησα πληροφορίες γιὰ σὰς. Θέλετε ν' ἀφήσετε αὐτὴ τὴ ζωὴ; Ὅριστε μοῦ σείτε τὸ ἐπι-δομα ποῦ θέλετε. Μὰ συγχωρεστε μὲ, ἀκόμα δὲν σὰς συστήθηκα. Εἶμαι ὁ βα-ρώνος Στάνκελμπεργκ, κι' ἀνῆκα σὲ πλούσια παλὰ Πολωνικὴ οἰκογένεια. Σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε αὐτὴν μου τὴν προσφορά καὶ θὰ μὲ κάνετε εὐτυχῆ».

Ἡ συγκίνησι μ' ἐπνίγε. Δακρυμέ-νη τοῦ ἀποκρίθηκα πῶς δεχομαι τὴν πρό-τασί σου. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ και-νούργιος μου προστάτης ἀνέλαβε ὅλα μου τὰ ἐξόδα, τὰ ὅποια ἀντὶ νὰ μοῦ τὰ ἐλαττώσῃ, μοῦ τ' αἰξήσε. Ἐκεῖνος εἶ-ναι ποῦ μ' ἐγκατέστησε σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι κι' ἐρχόταν μάλιστα τοὺς προ-τούς μήνες καὶ μ' ἐπισκεπτόταν συχνά. Τώρα ὁμοῦς ἐρχεται σπανιότερα, γιὰτὶ δὲν κράτησα τὴν ὑπόσχεσί ποῦ τοῦ ἔ-δωσα. Γιὰ λίγο καιρὸ ἔζησα χωρίς ἐ-ραστὴς, καὶ ἡλπίσα νὰ γίνω τίμια, να-μίζοντας πῶς θαβρίσκα κάποιον ποῦ νοιώθοντας τὴ μετανοία μου θὰ μ' ἔκα-ναι συντρόφο τοῦ. Ὡ! Πόσο θὰ τὸν λά-τρευα! Μὲ πόση προσηρότητα θὰ τὸν ἀγαποῦσα! Μὰ δυστυχῶς δὲν δρέθηκαν παρὰ μόνον τυχονιδίτες ποῦ τοὺς τρα-βοῦσε τὸ χρῆμα, καὶ κατάλαβα πῶς ἡ μοῖρα μὲ εἶχε καταδικάσει γιὰ πάντα, καὶ πῶς στὴ σημερινή κοινωνία ἡ γυ-ναῖκα ποῦ παραστήθηκε, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ξαναγίνῃ τίμια. Κι' εἶται ξαναρίχθηκα μὲ μεγαλύτερη ἀπελπισία στὴν ἀκολασία, ὅπου κι' εὐχομαι νὰ βρῶ τὸ θάνατο».

Ἐδῶ ἡ Μαρία Ντυπλεσίς, ἡ «Κυρία μὲ τὰς καμελίας» σταμάτησε τὴν ἐξο-μολόγησί τῆς. Ἐνός τρομεροῦ καὶ δυ-νατοῦς θῆρας τῆς συγκλόνισε ὁλόκληρη γὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ὁ ἀπαίσιος θῆρας τῆς προερίε ἀρρώστειας ποῦ τὴν ἐστειλε λίγο καιρὸ πρὶν ὕστερα στὸν τάφο».

ΤΕΡΡΥ ΧΑΝΤΖΟΝ

★

Ὁ ἔρωτας καὶ ἡ γυναῖκα

- ★ Πᾶσι χαμένη μιά γυναῖκα, ὅταν μὲ τὴ σιωπὴ τῆς ἐγκρίνῃ τὶς πρώτες τομηρὲς ἐκδηλώσεις ἐκείνου ποῦ τὴν ἀγαπᾷ, γιὰτὶ ὁ ἔρως εἶναι ἕνας τρομερὸς ἐκδιστάτης ποῦ καθε μὲ-ρα θὰ γίνεται πρὸ ἀπαιτητικὸς καὶ δὲν θὰ εὐχαριστείται παρὰ μόνον ὅ-ταν ἐκπληρωθῇ καὶ ἡ παραμικρότερη ἐπιθυμία του.
- ★ Πολλὲς γυναῖκες κάνουν τὶς δυνα-τές καὶ λένε πῶς ἔχουν γιὰ παιχνιδά-κι τὸν ἔρωτα. Μὴν τὶς πιστεύετε. Αὐτὲς εἶναι οἱ πρὶν ἀδυνατές.
- ★ Ἀπότομα καὶ σκληρὰ φέρεται μιά γυναῖκα μόνον στὸν ἄντρα ποῦ ἔ-ρει πῶς εἶναι τρελὰ ἐρωτευμένος μαζί τῆς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀ-πὸ κοντὰ τῆς.

ΝΙΝΟΝ ΝΤΕ ΜΑΓΚΛΟ

ΑΚΥΡΩΣΑΝ ΤΟ ΓΑΜΟ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 16)

ὅταν τακτικά στὴν κλινικὴ ὅ-ταν ἦμουν ἐκεῖ. Εἶχε σκύψει πολλές φορές στὴν κοῦνινα τοῦ κορποῦ μου. Ἦξερα ὅτι ἐπιθυ-μοῦσε νὰ υἱοθετῇ ἕνα παιδί. Ὅσο τὸ σκεφτόμουν τόσο μοῦ φαίνονταν πιθανὸ νὰ ἦταν ἐκεῖ-νὸ ποῦ ἔλεγε μαμὰ τώρα, ἀλλὰ παρ' ὅλες τὶς ἀπεγνωσμένες προσπάθειες ποῦ κατέβαλα, δὲν κατάφερα νὰ θυμῶ τὸ ὄνομά του.

Τότε ἄρχισα νὰ γυρίζω στὰ πόρκα, στὶς πλατεῖες, νὰ κατα-σκοπεύω τὰ πλούσια κοριτσά-κια... νὰ διαβάω τὴν κοσμικὴ ἀνῆσι. Τέλος, μιά μέρα, σ' ἕ-να περιοδικό, εἶδα τὴ φωτογρα-φία τῆς στὴν πρώτη σελίδα.

Ἡ κυρία Ντέλμπερ Τάλ-μπερτ καὶ ἡ κορούλα τῆς ἐπισκί-πτονται ἀπὸ «Πῆρ Νόελ» στὰ ΜΕΥΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ.

Τὸ παιδί εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸ δικό μου... Τὰ μαλλιά του ἦσαν ξανθὰ καὶ σγουρά. Ἐ-τρεξα καὶ πῆρα ἕνα κατάλογο τηλεφώνων. Μισή ὥρα ἀργότε-ρα κτυποῦσα τὴν πόρτα τους. Ὁ κ. Τάλμπερτ μὲ δέχθηκε ὁχε-δὸν ἀμέσως.

—Φίλων, νὰ βρῶ ἐργασία. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἔχετε ἀνάγκη ἀ-πὸ μιά γκουβερνάντα, εἶπα χω-ρίς νὰ κοκκινίσω.

Ἐμείνετε κατάπληκτος.

Ἡ γυναῖκα μου ὑποφέρει καὶ ἀκριβῶς πρὸ μίας στιγμῆς ἔκανα πράγματι τὴ σκέψις ὅτι μιά γκουβερνάντα θὰ τὴν βοή-θοῦσε πολὺ. Ἀλλὰ κανεῖς δὲν μπορούσε νὰ τὸ ξέρῃ...

Μοῦ ἔβρεσε πολλὲς ἐρωτήσεις καὶ μιά ἐβδομάδα ἀργότερα μὲ ἔχουν προσλάβει.

Μιά καινούργια ζωὴ ἄρχισε γιὰ μένα. Ὁ κ. Τάλμπερτ μοῦ εἶδε τὸ δωμάτιό μου ποῦ ἦ-ταν κοντὰ μὲ τῆς Κάθου.

—Ἄν θέλετε νὰ τὸ ἐτοιμά-ρετε τὸ φαγητό σου... εἶπα κι' ἡ μαγειρίσα, δὲν βρῆκα ἀκό-μη ἄλλη καὶ ἡ γυναῖκα μου ἀναπαύεται.

Τελείωναν τὸν ποурέ, ὅταν ἄ-κουσα μιά μικρὴ φωνούλα.

—Τὶ κάνεις ἐκεῖ;

—Τὸ φαγητό σου... εἶπα κι' ἐστρέψα τὸ κεφάλι μου σιγά. Τὰ μάτια, τὰ μαλλιά τοῦ Τζῶν! Ἦταν πράγματι τὸ παιδί μου. Μὲ κύτταξε περίεργο, ὕστερα, ἐπὶ τῆς μου ἀπλῶσε τὸ χε-ράκι του.

Εἶχε σχεδὸν τελειώσει τὸ φα-γητό του ὅταν ἐμφανίστηκε ἡ κ. Τάλμπερτ.

—Ὡ! μὰ... Κάθου, μὰ δὲν σοῦ ἀρέσει αὐτό! Δὲν πρέπει ποτέ νὰ τρῶς κατὶ ποῦ δὲν σοῦ ἀρέσει εἶπε μ' ἕναν τὸν τρῶ-μου, σὰν νὰ τοῦ εἶχα δώσει δι-λητήριο.

Ἦταν κυρίως τὸ μυαλό τῆς κυρίας Τάλμπερτ ποῦ δὲν ἦταν καλὰ, τὸ κατάλαβα γρήγορα. Ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὸ παιδί, ὅλα καταλάβαινα γιὰτὶ ὁ κ. Τάλμπερτ αισθανόταν τὴν ἀνάγκ-η νὰ εἶχῃ τὸ παιδί κάποιον κον-τὰ του, ποῦ θὰ τὸ προφυλά-σει κάπως ἀπὸ τοὺς φανταστι-κοὺς φόβους τῆς.

Ἡ κ. Τάλμπερτ φαίνονταν κά-θε μέρα καὶ πρὶν ἀπορροφημέ-νη ἀπὸ τὶς σκέψεις τῆς καὶ δὲν παρατηροῦσαν γι' αὐτό, γιὰτὶ εἶται τὸ παιδί μὲ ἀνῆκε καθε μέρα καὶ περισσότερα.

Τὸ σπῆτι ἦταν στὸ δάσος, κοντὰ σὲ μιά λίμνη. Μιά μέρα ἔξοψα μιά τρομερὴ κατα-γίς. Ἦξερα ὅτι ἡ κ. Τάλμπερτ φοβόταν τὶς βροντές. Τὶ νὰ ἔ-κανα; Ὁ κ. Τάλμπερτ ἀπουσί-αζε... Προσπάθησα νὰ διασκε-δάσω τὴν Κάθου καὶ εἶχα τεν-τωμένο τὸ αὐτί μου γιὰ ν' ἀκού-ω τί γινόταν μέσα στὸ σπῆτι.

Ξαφνικά, πρόβαλα πίσω μου, μὲ τὰ μαλλιά ἐξέπλεκα ἐπάνω στους ὤμους τῆς, ἀρραβῆσε τὸ παιδί, πρῶτον προλάβω νὰ πῶ λέξι καὶ ὤρμησε ἔξω. Ἐδρεχε ραγδαίως. Ἐτρεξα πίσω τῆς. Τὸ παιδί οὐρλιάζε ἀπὸ τὸ φο-βο του καὶ ἄπλωνε τὰ χεῖρα του πρὸς ἐμένα. Ἀλλὰ ἡ τρέλ-λα τῆς ἔδινε φτερά.

Διευθυνόμεναι πρὸς τὴ λίμνη, ἀκριβῶς πρὸς τὴν πλευρά ὅπου φωνόταν ἕνας βράχος. Καὶ ἔα-φνικά ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὰ μά-τια μου. Ἐφθασα λαχανιασμέ-νη. Ἡ Κάθου ἦταν ἐξαπλωμένη δύο μέτρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου... μπλεγμένη σ' ἕνα θά-μνο. Δὲν εἶχε χάσει τὶς αισθη-σεις τῆς.

—Μὴν κουνηθῇς! φώναξα.

Ἐδῶλα τὰ παπούτσια μου γιὰ νὰ μὴ γλιστρήσω καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰς προσπά-θειες, κατῶρθα σὺν τὴν ἀνα-στροφή ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο μέρος. Τὸ σῶμα τῆς κυρίας Τάλμπερτ ἦταν πεσμένο ἐπάνω στοὺς βράχους, ἐξῆ μέτρα πρὸς κάτω. Μὲ τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά μου, πῆρα τὸ μονοπάτι ποῦ ἦ-ταν γύρω—γύρω ἀπὸ τὸ βρά-χο, ἀλλὰ μόλις ἐφθασα κοντὰ τῆς, οἱ πόδοί μου ἐπεδεβαίωδη καν ἦταν νεκρή.

Ὅταν ἤρε ὁ κ. Τάλμπερτ ὁ ἥλιος ἔλαμπε πάλι στὸν οὐρά-νο. Τοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἐπαύθη ἡ ἡ-ρεμία μου εἶπε, σὰν νὰ μιλοῦ-σε στὸν ἑαυτὸ του:

—Σ' ἔδωκε τὴ ζωὴ, ἔχασα νὰ εἶ ἀγαποῦσα. Τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου σ' ἔ-δωκε. Τὸν περασμέ-νο χρόνο, τὴ δέσημι ἀδελφὴν μου... τώρα τὴν Ρούθ... Στὴν πραγματικότητα, εἶναι πολλοὶ μῆνες ποῦ τὴν εἶχα γάσει. Τὶ μὴνές θὰ μὲ κυνηγᾷ τὸ πεπρω-λέτε, θὰ μὲ κυνηγᾷ τὸ θάνατο; Δὲν μένω ἔτσι ὥς τὸ θάνατο; Δὲν μοῦ μένει πιά παρὰ τὸ παιδί. Μόλις τολμῶ νὰ ὁμολογήσω ὅ-τι τὸ ἀγαπᾷ, ἀπὸ φόβο μήπως μὲ κυνηγᾷ ἡ κακὴ μου τύχη.

Δὲν ἦταν ἡ στιγμή! Τὶ θὰ ὁμολογῶς τὴν ἀλήθεια; Τὶ θὰ ἔκανα ἂν μιά μέρα μοῦ ἔλεγε νὰ φύγω; Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως μὲ ρώτησε:

—Μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ μεί-νετε κοντὰ μου;

Μὲ πόση εὐτυχία τοῦ ἀπῆν-θησα ναί... Καὶ εἶχα τὴν ὀρι-στικὴ ἀπόδειξι ὅτι τὸ παιδί ἦ-ταν δικό μου, ὅταν στὶς 5 Μαΐου μὲ παρακάλεσε γιὰ τὰ ἐτοιμάσια ἕνα γλυκίσμα γιὰ τὰ γενεθλιά του. Στις 5 Μαΐου... γενεθλιά του. Μῆνες ἀργότερα, ὁ κ. Τάλμπερτ μοῦ ἔλεγε ὅτι μ' ἀγαποῦσε.

—Δὲν τὸ καταλάβαινα. Καὶ τὸ ἐνοίωσα χθὲς ὅταν κοίταζα τὸ δάκτυλό σας. Ὑπέφερα γιὰ τὸν πόνο σας.

Τὴν ἡμέρα ποῦ δέχτηκα νὰ τὸν παντρευθῶ καὶ ποῦ τοῦ δι-ηγηθῆκα ὅλη τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶχα ἀπαρνηθῇ τὸ παρελθόν; Δὲν θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸ ἀ-παρνηθῶ ἐντελῶς καὶ νὰ τὸ σβῶ σὺ ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ὅμως εἶμαι δέβαια ὅτι θὰ βρῶ ἐπὶ τέλος τὴν εὐτυχία, γιὰτὶ ἡ ἀ-γάπη τοῦ Ράφ εἶναι ἐκείνη-γιά τὴν ὁποία κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ ὑπερφηανεῖται καὶ στὴν ὁ-ποία μπορεῖ νὰ σπριχθῇ χω-ρίς φόβο. Ὁ Ράφ δὲν ἔχει πα-ρὰ τὴν Κάθου καὶ ἐμένα στὸν κόσμο. Ὁ Τζῶν εἶναι νέος, ἔ-χει τὴν πολυμελὴ οἰκογένειά του ποῦ τὸν ἀγαπᾷ καὶ θὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ ὥσπου νὰ γνωρίσῃ κι' αὐτὸς μιά καινούργια ἀ-γάπη.

Ἐνα ἀπόγευμα, ἐνῶ ἔλειπε, κτύπησαν στὴν καγκελόπορτα τοῦ κήπου. Ἦταν ὁ Τζῶν. Μοῦ φάνηκε ὅτι χοροπηδοῦσαν ὅλα τριγύρω μου. Ὁ Τζῶν, τὸ ἴ-διο νέος, τὸ ἴδιο ὠραίος, τὸ ἴ-διο τρυφερός.

—... Εἶχα πληρωθῇ, μοῦ ἐ-ξήγησε, κατὰ τὴ διάρκεια μῆας

ΔΕΚΟ.

ΑΛΟΓΑΚΙ.

Οἱ πιὸ χερὲς κῆλωτές

ΜΑΤ 150 ΚΑΙ 300 ΥΑΡΔΩΝ Προϊόν

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΛΩΣΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΥ.

ctb

(Συνέχεια από τη σελίδα 36)

σκεφθώ αυτά τα καταραμένα τ' αυτοκίνητα...

Ένα τσίρισμα από φρένα... Ένα τίναγμα... μια βόλτα γύρω από τον ίδιο μου τον εαυτό... φωνές... ύστερα τὸ σκοτάδι καὶ ἡ ἀλυπαργία...

Όταν συνήλθα, ἤμουν ἐντελῶς μόνη, σ' ἕνα δωμάτιο νοσοκομείου... Ζαλιζόμουν... Ὑστερα μ' ἐπίασαν δυνάτοί πρό- νοι.

Ρώτησα τὴ νοσοκόμο πού ἐ- τοιμαζόταν νὰ μὲ κάνει νύκτι τὴ ἀκριβῶς εἶχα πάθει.

—Εἶχατε τύχη... Ἐσπασε τὸ ἕνα σας πόδι, ἀλλὰ τὸ κά- ταγμα δὲν εἶναι σοβαρό. Τὸ κά- κτωπιήσαμε εὐκολὰ καὶ δὲν θ' ἀφήσει ἰχνη.Μερικὲς θλάσεις φυσικά, τὸν μαλακὸν μορίων, ὅχι σοβαρές.

—Ποιὸς μ' ἔφερε ἐδῶ; ρώ- τησα.

—Μά... τὸ νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο.

—Κανένας δὲν με συνόδευε;

—Ὁχι, κανείς... Δὲν ἦσα- στε μόνη; Ἐχετε κανένα πού νὰ θέλετε νὰ τὸν εἰδοποιή- σωμε;

—Ἐδῶσα τὴ διεύθυνσι τοῦ προισταμένου μου καὶ τῆς θυ- ρωρῶ τοῦ σπιτιοῦ μου κυρίας Μιλέ. Ὁ Ζάν δὲν θὰ μπόρεσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θέσι του... Ὅα ἐρχόταν σίγουρα μόλις θὰ ἔμεινε ἐλευθερός.

Ἡ παραμονὴ στὸ νοσοκο- μεῖο, δὲν ἦταν πιά ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή παρὰ μιά μακρὰ ἀ- ναμονή. Ἀλλὰ οὔτε τὴν ἄλλη μέρα, οὔτε τίς μέρες πού ἐπα- κολουθήσαν, δὲν φάνηκε ὁ Ζάν, τὴν ὥρα τοῦ ἐπισκεπτηρίου... Οὔτε καὶ πῆρα κανένα γράμμα του. Ἐλαβὰ λουλούδια, ἀλλὰ, ἡ συγκίνησί μου μετετράπη σὲ ἀπόγνωσι σὲ ἀπογοήτευσί, ὅταν εἶδα τὴν κάρτα τοῦ κ. Ντελμπρά.

Ἦρθε καὶ ὁ ἴδιος τὴν Κυρία κή καὶ μὲ ἔφερε γλυκά. Ἡ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ ὅ- που ἔμεινα μὲ ἔστειλε με τὸ παιδί τῆς φρουᾶς... Ἀπὸ τὴν ἡ- μέρα ἐκείνη εἶχα κάθε μέρα φρου- τα καὶ σκέφθηκα πὼς θὰ ἦταν ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς κα- λούς αὐτοὺς ἀνθρώπους πού με περιποιόταν ἔτσι.

Ἡ σιωπὴ τοῦ Ζάν μὲ φαι- νόταν τρομερὰ σκληρὴ. Δὲν τοῦ εὕρισκα καμμιά δικαιολογία. Ἀρχισα νὰ χάνω τὸ θάρρος μου, τὴν δρεξί γιὰ τὸ φαί καὶ τὸν ὕπνο μου.

Ἡ νοσοκόμος ἐπέμενε νὰ μὲ τονίζῃ πὼς δὲν θὰ μὲ ἔμεινε κανένα ἐλάττωμα.

Δὲν πρέπει νὰ σᾶς στενο- χωρῇ τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα. Ἡ ἀσφάλεια σᾶς ὀφείλει, ἤδη ἔ- να σεβαστὸ ποσὸ καὶ εἶμαι θέ- βαιη πὼς θὰ σκέπτεσθε σάν καὶ μένα ὅταν θὰ γυρίσετε σπιτί σας.

—Ἡ ἀσφάλεια; Μά τὸ λά- ρος ἦταν δικό μου!

—Ὁ σωφὲρ παραδέχτηκε πὼς ἔφταιγε αὐτός.

★

Ξαφνικά, ἡ ἀποθάρρυνσι πα- ραχώρησε τὴ θέσι τῆς σὲ μιά ὄψι νὰ μάθω. Ἡθελε νὰ δῶ, νὰ πᾶω νὰ τὸν ρωτήσω τί εἶχε συμβῇ, τί τὸν εἶχε ἐμποδίσαι νάρθῃ νὰ με δῇ. Δὲν μπορούσα πιά νὰ περιμένω καὶ ἐγὼ νὰ πῶ ἀνυπόφορη ἀρρωστή. Ὁ γιὰ

τρόπος φάνηκε ἱκανοποιημένος βλέποντάς με νὰ ἐκδηλώνω τέ- τοια ἀνυπομονήσια.

—Ἄν μὲ ὑποσχεθῆτε νὰ φα- νήτε προσεκτικὴ, θὰ σᾶς στεί- λωμε στὸ σπιτί σας.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα ἔφθα- να στὸ σπιτί μου.

—Σεῖς ξεπενταριαστήκατε γιὰ νὰ μὲ στέλντετε ὅλα αὐτά τὰ ὠραία φρούτα; ἦταν ἡ πρῶ- τη κουβέντα πού εἶπα στὴ θυ- ρωρῶ.

—Γιὰ ποιὰ φρούτα μιλάτε; ρώτησε ἐκείνη κατὰπληκτη.

Κατάλαβα ἀμέσως τὸ λάθος μου καὶ δὲν ἐπέμεινα. Τὰ φρού- τα δὲν μπορούσε παρὰ νὰ τὰ ἔστειλε ὁ Ζάν. Προσπαθοῦσα ὅμως νὰ μὴ τὸ πιστέψω γιὰ νὰ μὴ πᾶρω μιά ψεύτικη χαρά. Μό- λις ὅμως ἡ θυρωρὸς γύρισε τὴν πλάτη τῆς, τηλεφώνησα ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο κι' αἰσθανθῆκα νὰ κυλοῦν δάκρυα στὰ μάγουλά μου, ὅταν ὁ θυρωρὸς μὲ εἶπε πὼς ἕνας νέος μελαχροινὸς τοῦ ἄφινε κάθε μέρα ἕνα δέμα γιὰ «τὸ κρεβάτι ἀριθμὸς 9 τοῦ θα- λάμου Α».

Τὸ μυστήριό ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ γιὰ μένα τὸ ἴδιο σχε- δὸν ἀλυτό. Γιατί δὲν εἶχε ἔλθει διόλου νὰ με ἰδῇ ὁ Ζάν, ἐνῶ δὲν με εἶχε ξεχάσει;

Τὴν ἄλλη μέρα κατέβηκα καὶ δανείστηκα ἕνα μπαστούνι ἀπὸ τὴν κυρία Μιλέ, πού με εἶδε νὰ θγαίνω ἔξω χωρὶς νὰ κρύψω τὴν δυσφορία τῆς.

Τὸ σταυροδρόμι δὲν ἦταν πο- λὺ μακριά, ἀλλ' ἀναγκάστηκα νὰ σταματήσω πολλές φορές καὶ ὅταν ἔστριψα τὴ γωνία τοῦ δρόμου, δὲν θὰ εἶχα καὶ πολὺ καλὴ ὄψι, γιατί ὁ καστανάς. Ὁλέ- ποντάς με ἔπαψε νὰ γυρίξῃ τὰ κόστανά του καὶ ἔτρεξε νὰ με προῦπαντήσῃ.

Μὲ πῆγε μέσα στὸ μπάρ καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθίσω. Ὑστερα μὲ ἔδωσε νὰ πῶ λίγὸ κονιάκ.

—Μὰς τρομάξατε πολὺ ἐκεί- νη τὴν ἡμέρα, μικρὴ μου δεσποί- νίς. Κι' ὁ καυμένος ὁ ἀγαπημέ- νος σας... Δὲν μπόρεσε νὰ συ- νεχίσῃ τὴν ἐργασία του!

—Ὁ ἀγαπημένος μου! εἶπα κοκκινίζοντας. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

Δὲν μπορούσα πιά νὰ κρατῇ θῶ. Τὰ νεύρα μου δὲν ἀντιδρού- σαν. Ἐσπασα, δακρυῶδες σὲ κλάματα.

—Καλὰ, καλὰ, μουρμούρισε ὁ καστανάς. Δὲν ξέρετε πὼς νὰ τὸν ξαναβρῆτε, δὲν εἶν' ἔτσι; Ὅα σᾶς βοηθῶ ἐγώ.

Καὶ τότε τοῦ ἐκμυστηρεύθη- κα ὅλο τὸν πόνο μου. Ὑστερα πῆρα ἕνα ταξί γιὰ νὰ γυρίσω στὸ σπιτί. Καὶ ἀρχισα νὰ περι- μένω νάρθῃ ἡ ἄλλη μέρα. Εὐτυ- χῶς ὁ μπάρισμα Ζουτέν ἦταν στὴν ὥρα του.

—Σταθῆτε, νὰ ἡ διεύθυνσις πού ζητᾶτε. Ζάν Μπυτέν...

Κατοικοῦσε μακριά, στὴ Μονμάρτρη. Κύτταξα τὸ χαρτί καὶ τὸ ἔσφισα μέσα στὰ χέρια μου σὰ νὰ ἦταν ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς τοῦ κόσμου.

—Μὰ γιατί δὲν εἶναι πιά ἐ- κεί; Μήπως εἶναι ἀρρωστος; Δὲν σᾶς εἶπαν;

—Ὁ μπάρισμα Ζουτέν φάνηκε νὰ βρέθηκε σὲ ἀμηχανία.

—Ἀλλάξε τομεᾶ... Τὰ ἄλλα θὰ τὰ μάθετε σεῖς.

Ἐπ' ἐβάλα στὸν εαυτό μου μὰ ἀνάπασι σαράντα ὀκτὼ ὠ-

ρῶν, προτοῦ πᾶω στὴ Μονμάρ- τρη. Τὴν Πέμπτη τὸ πρωὶ ζήτη- σα ἀπὸ τὴν κυρία Μιλέ νὰ μὲ φωνάξῃ ἕνα ταξί καὶ μὲ καρ- διοχτύπι ξεκίνησα γιὰ τὴ διεύ- θυνσι πού εἶχα.

—Ὁ κύριος Μπυτέν; Στὸ πρῶτο πάτωμα! μὲ φώναξε ἡ θυρωρὸς ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ θυ- ρωρείου.

Εὐχαριστημένη πού δὲν εἶχα ν' ἀνέβω πολλές σκάλες, δὲν ρώ- τησα ἂν ἦταν στὸ σπιτί του... Ἄν εἶχα τὴν τύχη μὲ τὸ μέρος μου, θὰ εἶχα καὶ τὴν ἐκπληξί- νὰ τὸν δῶ νὰ μὲ ἀνοίξῃ ὁ ἴδιος. Σταμάτησα στὸ κεφαλόσκαλο, γεμάτη συγκίνησι καὶ ἐπνίξα μιά φωνὴ ὅταν ἀκούσα θόρυβο ἀπὸ καρέκλες. Ὅμως ἀναγκάστηκα ν' ἀκουμπήσω στὸν τοῖχο ὅταν ἀκούσα ἕνα ἐλαφρὸ θηματάκι νὰ πλησιάσῃ στὴν πόρτα. Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ εἶδα ἕνα προ- σωπάκι κοριτσιοῦ νὰ με κυτ- τᾷ.

—Ε... ἐδῶ... εἶναι τὸ... σπι- τί τοῦ κυρίου Μπυτέν;

—Μάλιστα, εἶπε μὲ μιά φω- νὴ καθαρή, ἀλλὰ ὁ μπαμπάς δὲν εἶν' ἐδῶ.

Καθὼς ἡ πόρτα ἀνοίξε λίγο περισσότερο, εἶδα ἀπὸ πίσω ἀ- πὸ τὴ μικρὴ, τὸ κεφαλάκι ἑνὸς ἀγοριοῦ.

—Πές στὴν κυρία νὰ περάσῃ, Ζοζέτ, εἶπε.

—Κάθησε φρόνιμος, Ζάκ!

—Θάρρῃ σὲ λίγο ὁ μπαμπάς σου;

—Κατὰ τὴν μία. Σήμερα σχολάζει στὶς δώδεκα...

—Καὶ θὰ πᾶμε στὸ τσίρκο, πρόσθεσε ὁ Ζάκ.

—Ἡ κυρία Μπυτέν... ἡ μα- μά σας, δὲν εἶναι ἐδῶ; ρώτησα κρύβοντας τὰ χέρια μου στὶς τσέπες τοῦ ἐπανωφοριοῦ μου, γιατί τρέμανε.

—Ἡ μαμά εἶναι ταξίδι, ἀ- πάντησε τὸ ἀγοράκι, προτοῦ προφθάσῃ νὰ μιλήσῃ ἡ ἀδελφὴ τῆς.

«Ταξίδι» σκέφθηκα. Ἴσως εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ καμμιά φο- ρά ἔτσι λένε στὰ παιδιά ὅταν ἔχει πεθάνῃ ἡ μαμά τους, ἡ ἔ- χει φύγῃ γιὰ νὰ μὴν ξαναγυ- ρίσῃ.

—Εἶμαι κουρασμένη. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς πού ἐπαθα ἕνα δυστύχημα. Ὅα σᾶς ἐνοχλοῦ- σα νὰ ξεκουρασθῶ γιὰ λίγα λε- πτά; ρώτησα σάν ν' ἀπευθυνώ- μουν σὲ κανένα μεγάλο πρό- σωπο.

Ἡ Ζοζέτ σκέφθηκε γιὰ ἕνα δευτερολέπτο:

—Ὁ μπαμπάς μὲ ἀπαγο- ρεῖ ν' ἀφήνῃ νὰ μπαίνουν ἀ- γνωστοί. Ἀλλὰ τὸν γνωρίζετε τὸν μπαμπά; Ὅα γυρίσῃ σὲ μιά ὥρα, ἂν θέλετε νὰ τὸν περιμέ- νετε.

Ἡ μικρὴ τραπεζαρία ὅπου μὲ πέρασε ἦταν τέλεια συγυρι- σμένη. Μιά μυρωδιά ἀπὸ σούπα ἐρχόταν ἀπὸ τὴν κουζίνα. Σὲ μιά πολυθρόνισσα «καθόταν» μιά ἀρκετὰ ὁμορφὴ κούκλα.

—Ἡ κόρη σου εἶναι, Ζοζέτ; φαίνεται σάν στενοχωρημένη.

—Δὲν μὲ μένει πολὺς και- ρὸς γιὰ νὰ παίξω μαζί της... ἀπὸ τότε πού ἔφυγε ἡ μαμά...

—Εἶναι πολὺς καιρὸς; ρώτη- σα δειλά.

—Ὁ Ζάκ ἦταν πολὺ μικρός... Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ζητή- σω νὰ μάθω τὴν αἰτία τῆς ἀ- πουσίας αὐτῆς τῆς γυναίκας.

Ὅα φαινόμενον πολὺ σκληρὴ. Ὁ Ζάκ, παρ' ὅλες τίς ἐπι- πλήξεις τῆς ἀδελφῆς του, εἶχε ἄ- νεβῇ στὰ γόνατά μου καὶ μὲ ἔδειχνε τίς εἰκόνες ἑνὸς ἄλ- μπου.

—Ἐξηγήστε μου, μὲ ἔλεγε.

Ἡ Ζοζέτ δὲν ἔχει ποτὲ καὶ οὔτε ὁ μπαμπάς.

Ἀρχισα νὰ τοῦ διηγοῦμαι ἡ- ὠραία ἱστορία πού δὲν εἶχε ἡ γάλη σχετῇ μετὰ τὴν εἰκονομα- φησί. Ἡ Ζοζέτ ἀσυναίσθητα πλησίασε κι' ἐκείνη. Κανείς δὲν ἀκούσε τὴν πόρτα ν' ἀνοί- γῃ καὶ τινάχτηκα ξαφνισμὸν ὅταν ἀκούσα

—Ρενέ! Πῶς;

—Ὁ μπαμπάς! φώναξε Ζοζέτ, κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ῥαχὴ τῆς. Καὶ δὲν ἔχω στρεῖς τὸ τραπέζι.

—Ζάν! Ζάν!

Ὁ Ζάκ ἔτρεξε στὴν κουζί- ναν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ του.

—Ἐνα λεπτό, Ρενέ, μὲ πῆ- ο Ζάν πολὺ ὠχρός.

Ἐστειλε τὰ παιδιά νὰ κόψω ἕνα θέλημα καὶ ὕστερα ἐστ- γύρισε κοντά μου.

—Ζάν! γιατί δὲν ἦδες με δῆς... Ζάν!

Ἐστρίψε ἀλλοῦ τὸ κεφ- αλό του.

—Ἦμουν τρελλός, Ρενέ, κατάλαβα πολὺ γρήγορα. Σ- φθῆκα πὼς τὸ δυστύχημα ἦταν ἕνα σημάδι τοῦ πεπρω- νου...

—Σύ... σύ δὲν εἶσαι ἄ- θερος;

—Τὸ εἶδες... ἔχω παιδὶ.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστοῦ ἦταν νὰ κρατήσω ἐγὼ τὸ παι- διά.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικασ- τοῦ! Ἀισθάνθηκα ν' ἀνέβῃ τὸ αἷμα στὸ πρόσωπό μου ἀπὸ τὴ χαρὰ μου.

Μὲ κύτταξε, σάν νὰ μὲ ἔ- χε καταλάβει καλά. Σπᾶνε- τότε κι' ἔπεσα στὴν αἰτία του.

—Ζάν! Ζάν! ἦμουν ἐν- νισμένη, πίστεψα πὼς μὲ ἔ- ξεχάσει... Μόνον ὅταν ἐπ- ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἔμαθα μὲ ἔφερνε ἐσὺ ὅλ' αὐτὸ ἐκκλαϊκτὰ φρούτα... Ζάν, ὁ γαμπῶ.

Πλησίασε τὰ χεῖλη μου τοῦ πρόσφερα, ἀλλ' ἀμέσως κίμασε νὰ με ἀπομακρύνῃ.

—Ὁχι, Ρενέ, μὴ μὲ σὲ πειρασμό... Δὲν θέλω πῖθάλω σὲ μιά κοπέλλα πού ἔσένα τὸ βάρος δυὸ παι- διῶν.

—Ζάν! Δὲν μ' ἀγαπᾷ;

—Σέ λατρεύω, μουρμου- ροῦσα μὲ μιά ὑπόκωφη φωνή.

—Ζάν, θὰ εἶμαι πάντα στυχιμένη, ἂν δὲν με ἐ- κοντά σου.

Τὴν φορὰ αὐτὴ, ἐκείνη μᾶς ἔκαμε ν' ἀποστασθῶν ἕνας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς λου, ἦταν ὁ θόρυβος τῶν διῶν στὴ σκάλα...

ΑΛΙΣ ΒΙΓΚ

Τὸ περιοδικὸν πού ἐλ- γον στὸν τόπο μας ἐδῶν... Ἔτσι καὶ ἡ ARIZON δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κάθε σπιτί. Γιὰ νὰ ἐκ- καλογουαλισμένα παρ- τισιὰ μόνον με

ARIZON

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΜΗΤΕΡΑ & ΚΟΡΗ

Χαριτωμένο πρωϊνό φόρεμα από ύφασμα με μπλέ και άσπρες ρίγες. Φουσκωτά μανίκια και στρογγυλό ξεχειλωτό ντεκολτέ. Συνοδεύεται από ένα σταυρωτό ζιλέ με όκτώ κουμπιά ή φοριέται με ένα πλαστρόν με τρίγωνο ντεκολτέ. Φούστα πλατειά με λοξά φύλλα. Το φόρεμα της μικρούλας είναι όμοιο καθώς και το ζιλέ, το πλαστρόν και το καπέλλο.

